

КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

ФРЕДЕРИК ФОРСАЙТ

АФГАНЕЦА

Драматична и вледеняващо
пророческа книга от върховния майстор
на международния трилър

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

ФРЕДЕРИК ФОРСАЙТ АФГАНЕЦА

Превод: Александър Жеков

chitanka.info

Светът, какъвто е днес, е много страшно място.

Когато до британското и американско разузнаване достига слухът, че Ал Кайда е задействала мащабна терористична операция, те мигновено са готови да предприемат действия — но какви? Нищо друго не им е известно — какво, къде или кога. Нямаат източници в Ал Кайда, невъзможно е да внедрят някого. Невъзможно, освен ако...

Афганеца е Измат Хан, затворен от пет години в Гуантанамо бей, бивш талибански командир. Афганеца също е полковник Майк Мартин, дваисет и пет годишен ветеран от военните зони по света — тъмен, жилест мъж, роден и израсъл в Ирак. В опит да предотвратят катастрофата разузнаванията ще се опитат да извършат немислимото — да представят Мартин за доверения Хан.

Необходима е изключителна подготовка, а след това изключителен късмет, тъй като нищо не може да подготви истински Мартин за мрачния и измамен свят, в който е на път да се потопи. Или за ужасните неща, кито ще открие там.

Съчетавайки старателно проучване на фактите с отривисто повествование и сюжети, извадени сякаш от водещите заглавия по новините, Форсайт ни показва света по начин, достижим за малцина.

„Форсайт е всепризнат крал на трилъра!“

Лос Анджелис Таймс

ПЪРВА ЧАСТ

НАЧАЛОТО

1.

Ако младият талибан имаше и най-малката представа, че телефонният разговор може да го убие, вероятно никога нямаше да го проведе. Но той нямаше представа, така че набра номера. И това го уби.

* * *

На 7 юли 2005-а четирима терористи се самовзривиха в градския транспорт в Лондон и отнесоха със себе си петдесет и двама души. Още около седемстотин бяха ранени и поне сто от тях останаха инвалиди.

Трима от терористите бяха родени във Великобритания в семейства на пакистански имигранти. Четвъртият беше ямаец по рождение, натурализиран британец, приел исляма. Той и още един бяха все още тийнейджъри, третият беше на дваайсет и две, а водачът на групата — на трийсет. Мозъците и на четиримата бяха промити от фанатизирани проповедници не някъде в Третия свят, а в самото сърце на Англия.

Двайсет и четири часа след експлозията те вече бяха идентифицирани, а за домовете им бе установено, че са в или около Лийдс. Лидерът им, по професия учител на бавноразвиващи се деца, се казваше Мохамед Сидик Хан.

Докато претърсваха квартирите им, полицаите се натъкнаха на истинско съкровище, което така и не споделиха с медиите. Намерени там разписки доказваха, че единият от двамата по-възрастни атентатори е купил четири мобилни телефона с предплатени сим-карти за по двайсетина паунда. Самите телефони липсваха, но благодарение на разписките полицията вече разполагаше с номерата им и ги вкара в системата.

Изясни се още, че в края на миналата година Сидик Хан и най-близкият му сподвижник в групата, младият пенджабец Шахзад

Тануир, са прекарвали три месеца в Пакистан. Седмици след експлозиите Ал Джазира излъчи клип, записан от Сидик Хан малко преди смъртта му, и се доказа, че той е заснет именно в Исламабад.

Чак в края на 2006-а стана ясно, че единият от атентаторите е подарил един от чистите мобилни телефони на инструктора си в Ал Кайда, а той на свой ред го е връчил на човек от близкото обкръжение на Осама бин Ладен в скривалището им в негостоприемните планини в Южен Уазиристан. Най-вероятно джиясемът е трябвало да бъде използван само в краен случай, защото членовете на Ал Кайда са изключително предпазливи с мобилните комуникации — но по онова време е нямало как да знаят, че британският фанатик е сглупил да остави разписките върху бюрото си в Лийдс.

Щабът на Бин Ладен има четири подразделения, които отговарят съответно за операциите, финансирането, пропагандата и доктрината. Всяко от тях си има шеф и само Бин Ладен и помощникът му Айман Ал Зауахири са с по-висок чин. През септември 2006-а шеф на финансите на Ал Кайда беше египетският съратник на Зауахири — Тефик Ал Кор.

На 15 септември той се намираше в пакистанския град Пешавар и чакаше водач, който да го върне при Шейха в пещерите.

Нае четирима талибани да се грижат за сигурността му по време на краткия му престой в града. Те бяха родом от северозападните планини — област, управлявана от жестоки родове, която се простира покрай практически оставената на произвола граница, и формално бяха пакистанци, но произхождаха от вазирските племена. Предпочитаха да говорят на пущу, а не на урду, и бяха лоялни към пущуните, от които всъщност произхождат и самите вазири.

И четиримата бяха израснали в мадраси, тоест в училища, в които основно се изучава Коранът и които са под контрола на уахабитите, най-жестоката и нетолерантна секта в исляма. Не умееха нищо друго, освен да рецитират Корана, и по тази причина бяха, досущ като милионите други младежи от мадрасите, абсолютно непригодни за нормална работа. Стига племенният им главатар да им поставеше задача обаче, бяха готови да умрат, но да я изпълнят. А сега им бе заповядано да пазят този египтянин на средна възраст, който говореше пилотски арабски, но знаеше достатъчно пущу, за да се разбират.

Единият от младите талибани се казваше Абделахи. Любимата му играчка бе мобилният му телефон, но за нещастие батерията на същия точно сега беше на нула, защото не се бе сетил да я зареди.

В ранния следобед, като си даваше сметка, че е твърде опасно да отскочи до местната джамия, Ал Кор се помоли заедно с телохранителите си в апартамента, който временно обитаваха. После хапна и се оттегли за кратка почивка.

Братът на Абделахи живееше на неколкостотин километра на запад в друг фундаменталистки град — Кета. Абделахи тръпнеше от нетърпение да разбере как е болната му майка и правеше опит след опит да се обади от мобилния. Разговорът едва ли щеше да се различава от бърбенето, което всекидневно лети в ефира между петте континента. Телефонът обаче отказваше и отказваше да проработи. Друг от групичката посочи липсата на чертички върху екрана и обясни за зарядното. Тогава Абделахи видя джиесема върху куфарчето на египтянина, оставено в хола.

Този си беше напълно зареден. Абделахи реши, че няма нищо нередно да го заеме за минутка, вдигна го, набра телефона на брат си и след секунди чу сигнала „свободно“, който означаваше, че далеч, в Кета звъни.

А в Исламабад, в подземния лабиринт от стаи, където се помещава подслушвателният отдел на Пакистанския контратерористичен център, запулсира червена светлинка.

* * *

Мнозина от жителите на Хампшир я смятат за най-красивата област в Англия. На южния бряг, който се оглежда във водите на Ламанша, са разположени огромното пристанище на Саутхамптън и корабостроителницата на Портсмут. Административен център е пропитият с история Уинчестър, прочут със своята почти хилядолетна катедрала.

В самото сърце на областта, далеч от магистралите и поголемите пътища, лежи тихата долина на река Миън, край чиито брегове са разположени села и градчета, основани още от саксонците. Само една магистрала пресича долината от юг на север, а останалата ѝ

част е прорязана от лъкатушещи селски пътища, над които са надвиснали вековни дървета, оградени от живи плетове и ливади. В този земеделски кът има само няколко ниви, по-големи от четири хектара, и само няколко стопанства, по-големи от двеста. Повечето чифлици са стари постройки от гредоред, тухли и керемиди, с плевни, които се отличават с внушителни размери и старинна красота.

Мъжът, застанал на покрива на една такава плевня, виждаше като на длан долината и близкото селце Миънстоук, само на километър и нещо оттам. По времето, когато — няколко часови зони на изток — Абделахи бе зает с последното телефонно обаждане в живота си, мъжът на покрива избърса потта от челото си и внимателно продължи да пренарежда керемидите.

Може би щеше да е по-разумно да повика работници, които да опашат цялата плевня със скелета. Работата щеше да се свърши по-бързо и по-сигурно, но и щеше да му излезе много по-скъпо. Точно в това беше проблемът. Човекът беше бивш военен, пенсиониран се след двайсет и пет годишна служба и похарчил повечето получени от армията пари, за да купи мечтата си — местенце в провинцията, което най-сетне да нарече дом. Така бе стигнал до тази плевня с обор отдолу и четирите хектара земя около нея. Военните не се стискат много-много за парите, но строителните фирми в областта му бяха дали толкова високи цени, че той реши, колкото и време да му отнеме, да свърши работата сам.

Мястото беше наистина идилично. Той си представяше как ще изглежда реставрираният покрив, покрит с деветдесетте здрави процента от оригиналните керемиди. Останалите десет щеше да купи от местния магазин. Носещите дъбови греди все още бяха също толкова здрави и солидни, колкото в деня, когато бяха вдигнали покрива, но мертеците щяха да отстъпят място на по-съвременен материал.

Наум той вече разчертаваше всекидневната, кухнята, столовата и кабинета, които щеше да изгради долу, където сега имаше само няколко прашни бали слама и купчина изгнило сено. Знаеше, че ще трябва да се довери на професионалисти за електричеството и водопровода, но все пак се записа на вечерни курсове по зидарство, дърводелство и стъкларство в саутхамптънския Технически колеж.

Един ден отпред щеше да има павиран двор и зеленчукова градина, пътеката, която водеше към селския път, щеше да бъде покрита с чакъл, а на ливадата щяха да пасат овце. Всяка вечер в палатката, която бе разпънал на поляната, гален от топлия благоуханен вятрец на циганското лято, проверяваше сметките си. И се уверяваше, че с търпение и доста труд ще успее да се вмести в скромния си бюджет.

Беше четиридесет и четири годишен, мургав, с черна коса и черни очи, слаб, но изключително здрав физически. Беше човек, наситил се на всичко. На пустините и джунглите, на маларията и пиявиците, на кучия студ и ледените нощи, на отвратителната храна и скованите от болка крайници. Щеше да си намери някаква работа наблизо, да си вземе лабрадор или поне два малки териера и, кой знае, може би да открие жената, с която да свърже живота си.

Свали още десетина керемиди, запази десетте цели, хвърли долу изпочупените — а в Исламабад червената светлинка запулсира.

* * *

Много хора са убедени, че предплатените сим-карти не правят сметки. И това наистина е така за самия потребител, които е дал парите си предварително, но не и за мобилния оператор. Освен ако телефонът не се използва в определен район, където функционира само операторът-продавач, между различните телекоми могат да се появят сметки за уреждане. За което внимават техните сървъри.

Така че, когато братът на Абделахи вдигна слушалката, за да отговори на позвъняването му, мобилният телефон се свърза с клетка, разположена на радиокула в покрайнините на Пешавар. Клетката бе собственост на Пак-Тел. Затова компютърът на Пак-Тел започна да издирва продавача на съответната сим-карта в Англия с намерението да му каже на електронния си език: „Един от твоите клиенти ползва времето и въздушното ми пространство, следователно ми дължиш ед-каква си сума“.

Но от години Пакистанският контратерористичен център (ПКЦ) изискваше от Пак-Тел и другата местна компания — Моби-Тел, да препращат всеки проведен в техните мрежи разговор към

подслушвателния му отдел. А по молба на британците ПКЦ следеше няколко определени номера — единият от които току-що се бе активирал.

Дежурният сержант натисна един бутон, за да се свърже с началника си. Началникът се заслуша в разговора и попита:

— Какво казва?

Сержантът, който владееше пуцу, отвърна:

— Нещо за майка си. Изглежда, разговаря с брат си.

— Откъде?

Отново кратка пауза.

— Идва от предавателя в Пешавар.

Нямаше нужда от повече обяснения. Целият разговор щеше да бъде записан за по-късен анализ. Незабавната задача бе да се локализира мобилният телефон. Дежурният майор знаеше, че това е почти невъзможна задача в рамките на един кратък разговор. Освен ако онзи идиот не държеше линията отворена достатъчно дълго.

Той натисна три клавиша на телефона върху бюрото си — кабинетът му беше високо над подземията на подслушвателния отдел — и се свърза с шефа на ПКЦ за Пешавар.

Още преди години, много преди трагичните събития на 11 септември 2001-ва, пакистанското Управление на военното разузнаване (УВР) беше буквално пренаселено от ислямистки фундаменталисти от армията. Това бе и причината за абсолютната му ненадеждност в борбата срещу талибаните и техните гости от Ал Кайда.

Но в един момент пакистанският президент Мушараф просто вече нямаше избор, освен да последва съветите на САЩ и да разчисти задния си двор. Част от програмата включваше изваждането на офицерите-радикали от военното разузнаване и преместването им в други поделения, а друга — създаване в рамките на Управлението на елитен контратерористичен център, в който да бъдат назначени млади офицери без вземане-даване с ислямисткия тероризъм, независимо колко силни са вярата и благочестивостта им.

Полковник Абдул Разак, бивш танков командир, беше един от тях. Сега той ръководеше ПКЦ в Пешавар. Прие обаждането точно в два и половина. Изслуша внимателно колегата си от столицата и попита:

— Колко продължава?

— Досега около три минути.

Кабинетът на полковник Разак бе на седемстотин метра от кулата на Пак Тел, тоест в радиуса от 800–900 метра, необходими на пеленгатора да работи най-ефективно. Полковникът се втурна към плоския покрив на сградата с двама от техниците си, за да включат антената, която да започне претърсването на града.

В Исламабад дежурният сержант се свърза с началника си:

— Разговорът приключи.

— По дяволите! — изръмжа майорът. — Три минути и четиридесет и четири секунди. Е, не можехме да очакваме много повече.

— Обаче май не го е изключил — каза сержантът.

В апартамента в Стария град на Пешавар Абделахи допусна втората си грешка. Когато чу, че египтянинът се е размърдал и всеки момент ще излезе от спалнята, той набързо приключи разговора с брат си и пхна джиесема под една възглавница. Но забрави да го изключи. В този момент пеленгаторът на полковник Разак вече стопяваше броя на възможните локации.

И британските Специални разузнавателни служби (СРС), известни повече като МИ-6, и американското Централно разузнавателно управление (ЦРУ) по очевидни причини провеждат големи операции в Пакистан. Това е основна военна зона в битката срещу съвременния тероризъм. Една от силните страни на западния пакт винаги, още от 1945-а, е била в способността на двете агенции да работят заедно.

Имало е, разбира се, и търкания — особено покрай черната серия от предателства на британски агенти, започнала с Филби, Бърджес и Маклийн през 1951-ва.

После американците разкриха, че и самите те са давали хляб на хора, които са снасяли информация на Москва, и конфликтите между агенциите попресекнаха. Краят на Студената война през 1991-ва доведе до лишеното от мъдрост предположение у политиците и от двете страни на Атлантика, че най-сетне не само е настъпил мир, но и че той ще продължи вечно. Те не знаеха, че дълбоко в ислямския свят се ражда нова Студена война.

След 11 септември съперничеството бе напълно забравено, а с него и калните номера. Новото правило гласеше: „ако научим нещо, веднага го споделяме с вас“. И обратното. В общата битка бяха вплетени усилията и на чужди агенции, но нищо не можеше да се сравни с хармонията между агентурните мрежи на САЩ и Великобритания.

Полковник Разак познаваше представителите и на двете в града. Чувстваше се по-близък с човека на МИ-6, Брайън О’Дауд, а и издирваният телефон беше поначало британски проблем. Затова позвъни на О’Дауд.

В този момент господин Ал Кор влезе в банята и Абделахи бръкна под възглавницата, за да извади мобилния телефон и да го остави там, откъдето го беше взел — на куфарчето. С леко чувство на вина отбеляза, че телефонът все още е включен, затова мигновено го изключи. Но закъсня с осем секунди. Пеленгаторът вече беше свършил работата си.

— Как така сте го открили?! — възкликна О’Дауд. Внезапно денят му се превърна в изключителен празник.

— Няма грешка, Брайън. Обаждането дойде от апартамент в Стария град. Двама агенти вече поеха натам, за да огледат и да обмислят как да влезем.

— За кога го планираш?

— Като се стъмни. Бих предпочел два-три през нощта, но рискът е твърде голям. Дотогава пиленцето може да е изхвъркнало от клетката...

Полковник Разак беше специализирал една година във военното училище в Камбърли в Англия и много се гордееше с богатия си на идиоми речник.

— Мога ли да дойда и аз?

— Искаш ли?

— А папата католик ли е?

Разак се засмя. Шегата му хареса.

— Аз съм правоверен и няма как да знам — отвърна той. — Добре. В шест в моя кабинет. Но цивилен. Имам предвид по нашенски цивилен.

Искаше да каже, че не само няма да са униформени, но и че в Стария град и особено на чаршията Киса Хауани може да останеш

незабелязан само с шалвар камеез, традиционните широки панталони и дълга блуза. Или роба с тюрбан като тези на планинците. О'Дауд трябваше да се съобрази с това.

Британският агент пристигна малко преди шест с черния си джип „Тойота Ландкрузър“ със затъмнени прозорци. Един британски „Ландроувър“ би бил по-патриотичен избор, но „Тойотата“, предпочитано превозно средство на местните фундаменталисти, по не се набиваше на очи.

Носеше бутилка „Шивас Рийгъл“, любимото питие на Абдул Разак. Веднъж дори му бе обърнал внимание върху това.

„Имам се за добър, но не чак маниакален мюсюлманин — беше отвърнал Разак. — Не докосвам свинско, но не намирам вреда в танците или хубавата пура. Да се забраняват е талибански фанатизъм, който не споделям. Що се отнася до алкохола, виното е било доста популярно по време на първите четири халифата и ако един ден в Рая бъда смъртен от някой много по-висш от теб, ще помоля милостивия Аллах за прошка. Междувременно можеш да ми долееш“.

Може да изглежда странно офицер от танкова бригада да се превърне в отличен полицаи, но Абдул Разак бе точно такъв. Беше на трийсет и шест, женен, с две деца, добре образован. Способен да разсъждава многопластово, той предпочиташе да действа тихо и ловко и приличаше по-скоро на мангуста, изправила се срещу кобра, отколкото на връхлитащ слон. Сега се надяваше да превземе апартамента, без да се стига до яростна престрелка. Затова трябваше да е невидим и безшумен.

Пешавар е древен град, а чаршията Киса Хауани е най-старата му част. Векове наред керваните, които влизали в Афганистан по едно от разклоненията на Великия път на коприната между високите назъбени стени на страховития проход Хайбер, спирали тук, за да могат и хора, и камили да отпочинат. Като всеки добър пазар, Киса Хауани винаги е предлагал стоки, които да задоволят най-елементарните човешки нужди — одеяла, шалове, килими, месингови предмети, медни съдове, храна и напитки. И все още е така.

На Киса Хауани се срещат много етноси и много езици. Опитното око ще забележи тюрбаните на афридите, вазирите, гилзаите и пакистанците, контрастиращи с високите калпаци от по-северните територии и вълнените шапки на таджиките и узбеките.

В този лабиринт от тесни улички и пътечки, по които човек може да се изплъзне на всеки преследвач, са разположени магазинчетата и сергиите на пазара за часовници, пазара за кошници, сарафите, птичия пазар и пазара на разказвачите на приказки. В имперските времена англичаните наричали Пешавар „Пикадили на Централна Азия“.

Апартаментът, идентифициран като мястото, от което се е провел телефонният разговор, беше във висока тясна постройка с орнаментирани балкони и кепенци на прозорците. Намираше се четири етажа над голям магазин за килими, разположен на улица, широка колкото за един автомобил. Заради жегите през лятото, всички сгради в Стария град на Пешавар са с плоски покриви, на които обитателите вечер могат да поемат глътка по-хладен въздух, а към горните етажи водят отворени стълбища. Полковник Разак поведе хората си към къщата, без да вдигат шум.

Изпрати четирима, всичките облечени като планинци, към покрива на друга сграда, през четири постройки от целта. Когато стигнаха там, те бавно започнаха да прескачат от покрив на покрив, докато не стигнаха до нужния. Там спряха да изчакат по-нататъшни указания. Полковникът пое с шестима души нагоре по стълбите. Всички криеха автоматични пистолети под робите си, освен водача на групата, мускулест пенджабец, който мъкнеше таран.

Когато се подредиха на площадката, полковникът му кимна, мъжът замахна с тарана и го стовари върху ключалката. Вратата отхвърча навътре и групата влетя в апартамента. Трима от мъжете на покрива се спуснаха да се присъединят към атаката, а четвъртият запази позиция, в случай че някой реши да потърси път за бягство нагоре.

Когато по-късно Брайън О'Дауд си припомняше случилото се, то му се струваше невероятно бързо и някак в мъгла. Такова бе и за обитателите на апартамента.

Ударната група нямаше представа нито колко души има вътре, нито на какво точно ще се натъкне. Можеше да е малка армия, можеше и да е семейство, което се е събрало на чай. Не знаеха дори разположението на стаите — в Лондон или Ню Йорк вероятно съхраняват архитектурните си планове, но не и в Киса Хауани. Всичко, с което разполагаше екипът, бе, че от този адрес е извършено обаждане от издирвана сим-карта.

Това, на което попаднаха, бяха четирима млади мъже, седнали пред телевизора. За секунди през главите на полицаите мина опасението, че са щурмували най-невинно домакинство. Но веднага забелязаха, че и четиримата мъже са с дълги бради, че всичките са планинци и че най-бързо окопитилият се от тях вече протяга ръка да извади оръжието си изпод робата. Точно той беше Абделахи и загина от четирите куршума от „Хеклер и Кох“ МР5, пронизали гърдите му. Останалите трима бяха обезвредени и проснати на пода, преди да могат да реагират. Полковник Разак бе дал ясни инструкции: по възможност да бъдат заловени живи.

Трясък откъм спалнята извести присъствието на пети човек. Пенджабецът бе захвърлил тарана, но и мощното му рамо бе достатъчно да изкърти вратата, през която на мига се втурнаха двама от агентите на ПКЦ, следвани от полковника. В средата на стаята беше приклепнал арабин на средна възраст с широко отворени, изпълнени със страх или омраза очи. Явно искаше да събере частите на лаптопа, който бе запратил в теракотения под в опит да го натроши, но разбра, че няма време за това, обърна се и се хвърли към широко отворения прозорец. Полковник Разак изкрещя: „Хвани го!“, ала пенджабецът не успя да го задържи. Заради жегата, египтянинът беше гол до кръста и кожата му бе потна и хлъзгава. Той дори не спря пред парапета, а направо го прескочи и се сгромоляса върху плочките дванайсет метра по-долу. За секунди около тялото му се скупчиха десетки минувачи. Финансистът на Ал Кайда просто изхриптя и умря.

В сградата и на улицата избухна хаос, хора крещяха и тичаха. Полковникът повика петдесетината униформени, които чакаха заповедите му във „Ванове“ със затъмнени стъкла на няколко преки, и те се появиха тичешком по тясната уличка, за да възстановят реда, ако това е точната дума за още по-големия хаос, който настана. Но основната им задача все пак бе изпълнена — къщата, в която се бяха разиграли драматичните събития, беше отцепена. Малко по-късно полковник Разак щеше да разпита всички съседни и на първо място хазяина — продавача на килими от партерния етаж.

Трупът на улицата бе обграден от униформени и покрит с одеяло. Чакаха носилка. Мъртвият щеше да бъде извозен до моргата в централната болница на Пешавар. Все още никой нямаше представа кой може да е този човек, предпочел смъртта пред особеното

внимание, с което щяха да го посрещнат американците в лагера Баграм в Афганистан, където със сигурност щеше да бъде изпратен според негласните договори на Исламабад и местната агенция на ЦРУ.

Полковник Разак обърна гръб на улицата и се качи в апартамента. Тримата задържани вече бяха с белезници и качулки. Щеше да се наложи да ги изкарат с въоръжен ескорт — все пак на улицата бе пълно със симпатизанти на фундаменталистите. След това полковникът щеше да се съсредоточи, най-вероятно с часове, върху претърсването на апартамента и за най-дребната улика.

По време на нахлуването Брайън О'Дауд бе изчакал на стълбището — така му бяха казали. Сега вече бе вътре и държеше счупения лаптоп. И двамата с Разак усещаха, че компютърът може да се окаже истинско съкровище. Всички паспорти, мобилни телефони, листчета — колкото и незначителни да изглеждаха, да не говорим за тримата задържани и съседите — много информация щеше да бъде отнесена оттук до някое сигурно място и проучена до най-малката подробност. Но първо лаптопът...

Мъртвият египтянин беше проявил тотална наивност в опитите си да потроши компютъра. Всъщност дори да бе пробвал да изтрие файловете му, нямаше да е достатъчно. Във Великобритания и Щатите имаше гении, които можеха да извлекат от твърдия диск всяка дума или знак, изписани от клавиатурата му.

— Жалко за този тип, който и да е той — промърмори агентът от МИ-6.

Разак изсумтя. От негова гледна точка, бе взел правилно решение. Ако бяха изчакали, заподозреният можеше и да изчезне. Ако пък беше пуснал агентите си да душат около сградата дни наред, със сигурност щяха да ги забележат, а и нямаше гаранция, че птичето пак нямаше да изхвърчи. Затова беше решил да действа твърдо и бързо и ако разполагаше с още някакви си пет секунди, тайнственият самоубиец сега щеше да е с белезници.

Сега обаче Разак трябваше да подготви съобщение за медиите, в което да се казва, че неизвестен бандит е намерил смъртта си при опит да бъде арестуван. Поне докато не разкриеха самоличността му. Ако се окажеше, че е терорист от Ал Кайда, американците щяха да настояват за шумна пресконференция, на която да разтръбят за поредния си триумф.

Полковникът още нямаше представа всъщност колко високо в йерархията бе стоял Тефик Ал Кор.

— Изглежда, ще имаш доста работа тук — обади се О'Дауд. — Нали не възразяваш да взема мерки този лаптоп благополучно да стигне до офиса ти?

За щастие, Абдул Разак имаше чувство за хумор. Без чувство за хумор никой в света на задкулиските операции нямаше да съумее да запази разсъдъка си. Думата „благополучно“ го развесели.

— Ще съм ти изключително благодарен — отговори той. — Четирима от моите хора ще те изпратят до колата. За всеки случай. А когато свърша тук, няма да е зле да довършим безнравствените си занимания с онази бутилка.

Притиснал здраво безценния товар към гърдите си, човекът на МИ-6 слезе до „Ландкрузъра“ заедно с пакистанските войници — по един отпред, отзад и от двете му страни. Техниката, която му трябваше, вече го чакаше на задната седалка, а зад волана бе шофьорът му, предан до смърт сикх, който пазеше и нея, и автомобила.

Щом „Ландкрузърът“ стигна до едно пусто място извън Пешавар, О'Дауд прикачи лаптопа към своята по-голяма и помощна „Текра“, която веднага се свърза с щабквартирата на Британската правителствена комуникационна служба (БПКС) в Челтнам, Котсуолд Хилс.

О'Дауд знаеше горе-долу как да борава с техниката, но все още се изумяваше от вълшебството на новите технологии. За няколко секунди съдържанието на харддиска прекоси киберпространството и се озова в Челтнам, на хиляди километри от Пешавар. Комуникационната служба изсмуква вътрешността на лаптопа с лекотата, с която паяк изсмуква телесните течности на муха.

После О'Дауд закара преносимия компютър до щаба на ПКЦ в Пешавар и го повери в сигурни ръце. Още преди да беше стигнал дотам, от Челтнам вече бяха споделили новопридобитото съкровище с американската Агенция за национална сигурност (АНС) във Форт Мийд, Мериленд. Беше черна нощ в Пешавар, ранно утро в Котсуолд Хилс и късен следобед в Мериленд. Но това нямаше значение. Хората в БПКС и АНС не се интересуват дали навън е ден, или нощ.

И двете централи, разположени в комплекси от сгради, разпръснати в идилична провинциална среда, подслушват без почивка

всички точки на земното кълбо, от полюс до полюс. Трилиони думи, изговаряни всекидневно от човечеството на петстотин езика и повече от хиляда диалекта, се прихващат, сортират, пресяват, запомнят, изхвърлят и, ако звучат по-любопитно, анализират и проследяват.

И това е само началото. Двете агенции непрестанно дешифрират стотици кодове и разполагат със специални отдели за възстановяване на изтрети файлове и разкриване на киберпрестъпления. Докато различните райони на планетата навлизаха в нов ден и нова нощ, експертите започнаха да преодоляват препятствията, които Ал Кор си мислеше, че е поставил пред евентуалните натрапници, включително да възстановяват файловете, които той бе убеден, че е изтрил.

Този процес може да бъде сравнен с работата на изкусен реставратор на картини. Най-горният слой мръсотия или допълнително наложена боя се отделя с изключително внимание от платното, за да се разкрие оригиналът отдолу. Така и „Тошибата“ на Ал Кор започна да разкрива файл след файл от тези, които той смяташе за унищожени или много добре скрити.

Разбира се, О’Дауд беше информирал предварително своя колега и началник, шефа на МИ-6 в Исламабад, че смята да придружи полковник Разак по време на акцията. От своя страна, шефът му се бе свързал с колегата си от ЦРУ. Сега и двамата жадно очакваха новини. Явно в Пешавар нямаше да се спи.

Полковник Разак се върна от Киса Хауани в полунощ с няколко плика с находки. Тримата оцелели телохранители бяха заключени в килии в подземие на ПКЦ. Той за нищо на света нямаше да позволи да ги откарат в затвора. Бягство или инсценирано самоубийство там щяха да са просто въпрос на време. В Исламабад вече имаха имената им и без съмнение се пазаряха с американското посолство и с хората на ЦРУ. Полковникът подозираше, че в крайна сметка тримата ще бъдат откарани в Баграм, където ще ги разпитват с месеци — макар че според него те дори не знаеха името на човека, когото бяха охранявали.

Издайническият мобилен телефон от Лийдс беше намерен и идентифициран. Постепенно ставаше ясно, че глупавият Абделахи просто го е използвал без разрешение. Самият Абделахи лежеше на дисекционната маса в моргата с четири куршума в гръдния кош, но с недокоснато лице. За разлика от него, трупът в съседната зала беше със смазана глава и най-добрият пластичен хирург в града се опитваше да

възстанови каквото може от нея. Когато приключи работата си, направиха снимка. След още час полковник Разак се обади на О'Дауд, в гласа му звучеше зле прикрита възбуда.

Като всяка служба, която се бори с ислямистките терористични групи, ПКЦ разполага с огромна картотека снимки на заподозрени. Фактът, че Пакистан е на далечно разстояние например от Мароко, сам по себе си не означава нищо. Терористите на Ал Кайда произхождат от поне четиридесет националности и двойно по-голям брой етнически групи. И пътуват много. Разак изкара на големия плазмен екран в кабинета си всички фотоси, запаметени в компютъра, и едно лице скоро привлече вниманието му.

От заловените паспорти — единайсет фалшификата с най-високо качество — вече беше ясно, че египтянинът е пътувал доста и че често е сменял външността си. И все пак изглеждаше, че има нещо общо между намереното в архива лице, което би останало почти незабелязано в съвещателната зала на някоя американска банка и зад което в същото време се криеше омраза към всеки и всичко, което не съвпада със собствената изкривена вяра на терориста, и смазаната глава на мраморната маса в моргата.

Обаждането свари О'Дауд да закусва в компанията на колегата си от ЦРУ. Двамата зарязаха бърканите яйца и светкавично пристигнаха в сградата на ПКЦ. Взрени в лицето от архива и фотоса от моргата, те мислеха едно: „Дано да е истина...“ И двамата вече усещаха, че имат само един приоритет — да предадат на главната квартира смайващото разкритие, че човекът на дисекционната маса е не друг, а самият Тефик Ал Кор, банкерът на Ал Кайда.

По-късно сутринта един пакистански военен хеликоптер дойде да прибере всичко. Тримата затворници, оковани и с качулки на главите. Двата ковчега. Доказателствата, събрани от апартамента. Разбира се, бяха изказани хиляди благодарности, но Пешавар вече бе извън картинката. Центърът на събитията се местеше — и то бързо. Всъщност по това време той вече бе в Мериленд.

В дните, последвали катастрофата, позната днес просто като „11-и септември“, стана ясно едно — че информацията, че не само се готви нещо, а и какво точно се готви, е била налице през цялото време. И че е била налице във вида, в която обикновено се намира разузнавателната информация — не събрана и опакована в луксозен

пакет, а разхвърляна на малки парчета тук-там. И че седем-осем от деветнайсетте американски агенции за разузнаване и борба с престъпността са разполагали с тези парчета. Но не са сметнали за нужно да комуникират една с друга.

След 11-и септември настъпи голямо раздвижване. Реши се, основните фигури, на които в най-ранна фаза трябва да бъде разкривана цялата налична информация, да са шест. Четирима от тях са политици: президентът, вицепрезидентът, държавният секретар и министърът на отбраната. Двата професионалисти са председателят на Съвета за национална сигурност Стив Хадли, който отговаря за Министерството на вътрешната сигурност и деветнайсетте агенции, и, на върха на пирамидата, директорът на националното разузнаване Джон Негропonte.

ЦРУ все още е първостепенният орган за събиране на данни извън територията на САЩ, но директорът му вече не е самотният воин, какъвто бе доскоро. Днес всеки е длъжен постоянно да изпраща рапорти нагоре, а трите основни принципа са: сортирай, сверявай, събирай. Агенцията за национална сигурност във Форт Мийд е все още най-голяма — като бюджет и персонал — и най-секретна. Единствено тя не поддържа никакви контакти с обществото или медиите. И макар да функционира в мрак, тя слуша всичко, разшифрова всичко, превежда всичко и анализира всичко. Но някои от нещата, които чува, записва, сваля, разплита и изследва, са толкова неразгадаеми, че АНС често търси помощта на групи външни експерти. Една от тези групи е Съветът по Корана.

Щом съкровищата от Пешавар пристигнаха, останалите агенции също се хванаха на работа. Разпознаването на мъртвия беше сред най-важните задачи и тя се падна на ФБР. Потвърждението оттам дойде след 24 часа. Мъжът, скочил от балкона в Киса Хауани, наистина беше главният финансист на Ал Кайда и един от най-приближените на самия Осама. Връзката с него била направена от сънародника му Айман Ал Зауахири, който пръв забелязал и вербувал фанатичния банкер.

Вътрешното министерство пое единадесетте паспорта. Два от тях имаха входни и изходни печати от цяла Европа и Близкия изток. Никой не се изненада, че шест от паспортите са белгийски. Всеки беше

на различно име и като се изключат личните данни, изглеждаха напълно автентични.

Белгия от доста време е слабото звено в очите на световната разузнавателна общност. От 1990-а 19 000 празни белгийски паспорта, една наистина изумителна цифра, са обявени официално за откраднати. Оказва се, че те просто са били продадени от държавни служители. 45 са изчезнали от белгийското консулство в Страсбург, Франция, а 20 — от посолството в Хага, Холандия. Двата, използвани от мароканците, които убиха водача на съпротивата срещу талибаните Ахмад Шах Масуд, бяха от Хага. Един от шестте, използвани от Ал Кор, също.

Федералната авиационна служба (ФАС) използва контактите и огромното си влияние в международната авиация и провери билетите и списъците с пътници. Беше досадно задължение, но входните и изходни печати сочеха полетите, на които трябваше да се обърне най-голямо внимание.

Бавно, но сигурно нещата почнаха да идват по местата си. Прие се, че Теофик Ал Кор очевидно е бил натоварен със задачата да събира големи суми в трудни за проследяване фондове, с които да бъдат извършени незначителни покупки. Нямаше доказателства, че той самият е купувал каквото и да е, така че явно бе вкарвал в играта трети страни. Американските власти биха дали мило и драго да разберат с кого точно се е срещал, защото дори три-четири имена можеха да помогнат за разкриването на цялата тайна мрежа в Европа и Близкия изток. САЩ въпреки това беше единствената от обичайните терористични цели, която египтянинът не бе посещавал.

Големият пробив в крайна сметка се случи във Форт Мийд. От „Тошибата“, конфискувана в Пешавар, бяха свалени 73 документа. Някои от тях бяха обикновени самолетни разписания, но вече се знаеше с кои от полетите, включени в тях, Ал Кор наистина е летял. Други бяха общодостъпни финансови отчети, които явно дотолкова бяха заинтригували банкера, че си ги бе оставил за по-късен прочит. Ала и те не водеха никъде.

Повечето текстове бяха на английски, някои — на френски или немски. Беше известно, че освен родния си арабски Ал Кор е владеел отлично и трите езика. Заловените телохранители, които в момента се намираха в лагера в Баграм, разкриха, че мъжът е разговарял с тях на

сносен пуцу, което означаваше, че е прекарал известно време в Афганистан, макар агенциите да нямаха представа кога и къде.

Истинското безпокойство обаче бе предизвикано от арабските текстове.

Форт Мийд всъщност е голяма армейска база и се намира под командването на Министерството на отбраната. Командващият офицер в АНС задължително е бригаден генерал. Именно с него поиска среща началникът на Арабския отдел.

Отношението на АНС към арабския език през 90-те ставаше все по-внимателно, предвид разрастването на ислямисткия тероризъм, без да броем и постоянния интерес, провокиран от израело-палестинските отношения. Когато през 1993-та Рамзи Юсуф се опита да взриви Световния търговски център с камион-бомба, вниманието се повиши. А директивата след 11-и септември беше „трябва да знаем всяка дума от този език, всяка дума!“ Така че Арабският отдел се превърна в гигантска структура с хиляди преводачи, повече от които не само родени, но и образовани в арабския свят, с едва минимален процент специалисти, завършили някъде другаде.

Арабският не е просто един език. Освен класическия арабски, този на Корана, има още поне петдесет различни диалекта, използвани от над половин милиард души. Ако говорещият бърза, има особено произношение и използва специфични идиоми, ще е необходим преводач, роден и живял в същата област, за да улови всяко възможно значение и нюанс.

Нещо повече, това е цветист език, който е много описателен, ползва много ласкателства, преувеличения, сравнения, метафори. Може да бъде и много витиеват и често говорещият по-скоро оставя събеседника си сам да се досети какво е искал да му каже, вместо да му го каже направо.

— Стигнахме до последните два документа — обясни началникът на Арабския отдел. — Изглежда, са от различни автори. Смятаме, че единият може да е дело на самия Айман Ал Зауахири, а другият — на Ал Кор. В първия откриваме елементи от стила на изразяване на Зауахири, поне според речите и видеоматериалите, които имаме от него. Разбира се, при наличието на звук щяхме да сме сигурни на сто процента. Отговорът вероятно е на Ал Кор, но не разполагаме с неща, които е писал на арабски. В работата си той

винаги е ползвал английски. Но и в двата документа се срещат препратки към Корана и пасажии от него. Те търсят благословията на Аллах за нещо. Вижте, разполагам с много арабисти, но финият език на Корана е особен. Коранът все пак е написан преди хиляда и четиристотин години. Затова мисля, че трябва да чуем мнението на Съвета по Корана.

Генералът кимна.

— Добре, професоре. — После погледна заместника си. — Докарай учените, Хари. Искam ги тук колкото се може по-бързо. Не приемам закъснения и извинения.

2.

Съветът по Корана се състоеше от четирима учени — трима американци и един британец. Никой от тях не беше арабин по рождение, но и четиримата бяха посветили живота си на старателното изучаване на Корана.

Единият от членовете на Съвета преподаваше в университета „Кълъмбия“, Ню Йорк, и след заповед от Форт Мийд за там излетя военен хеликоптер. За други двама, които работеха съответно в Ранд Корпорейшън и института „Брукингс“ във Вашингтон, бяха изпратени коли.

Четвъртият и най-млад член на групата беше д-р Тери Мартин, командирован в университета „Джорджтаун“, Вашингтон, от добре познатата и уважавана в цял свят Школа по ориенталски и африкански изследвания към Лондонския университет.

Син на счетоводител от голяма петролна компания с представителство в Ирак, той беше роден и израснал в арабската държава. Баща му умишлено не го бе изпратил в англоезично училище, а в частно, в което учеха децата на иракския елит. На десет години момчето, поне по говор, можеше да мине за арабин. Че не е такъв, издаваха единствено розовеещото му лице и рошавата рижа коса.

Роденият през 1965-а Мартин беше почти на единадесет, когато баща му реши да напуснат Ирак в името на собствената им сигурност. На власт се беше върнала партията Баас и — не толкова в ръцете на президента Бакр, колкото в тези на неговия вицепрезидент — тази власт бе използвана за безжалостен погром на политическите врагове, били те истински противници, или набедени за такива.

Семейство Мартин беше видяло доста от обърканите, изпълнени с безредици години, последвали безгрижното управление на крал Фейсал от 50-те. Те станаха свидетели на убийството на младия крал и на прозападния министър-председател Нури Саид, на не по-малко жестокия край на наследника му генерал Касим и на окупирането на властта от бруталната партия Баас. После тя на свой ред падна от върха, но се върна с нови сили през 1968-а. След седем години, в които

пред очите му властта на психопатичния вицепрезидент Саддам Хюсеин растеше и растеше, бащата на Мартин реши, че повече няма закъде да чака.

По-големият му син, Майк, беше на 13 — подходяща възраст за постъпване в пансион. Мартин-старши си намери добра работа в „Бърма Ойл“ в Лондон, благодарение, донякъде, на препоръката на своя познат Денис Тачър, чиято съпруга, Маргарет, току-що бе избрана за лидер на Консервативната партия. И така, четиримата — бащата, г-жа Мартин, Майк и Тери, за Коледа вече си бяха у дома в Лондон.

По това време блестящият ум на Тери вече си личеше. Той се справяше с лекота с изпити и задачи, които затрудняваха по-големите с две-три години деца. Всички предполагаха, не без основание, че той безпроблемно ще завърши средното си образование и ще получи стипендия за Оксфорд или Кеймбридж. Тери обаче предпочете да се задълбочи в арабската култура и през пролетта на 1983-та кандидатства в Школата по ориенталски и африкански изследвания. Същата есен бе приет и записа курс по история на Близкия изток. След пет години защити докторат по Корана и първите четири халифата. След завършването си продължи да изучава Корана в прочутия институт Ал Азар в Кайро, а когато се върна в Лондон, едва на двадесет и седем, му предложиха преподавателско място — рядка чест, защото за арабистите Школата си бе изградила името на едно от най-сериозните учебни заведения в света.

На трийсет и четири той вече бе доцент, на четиридесет — професор. Следобеда, когато го потърсиха от АНС, беше на четиридесет и една и бе прекарал по-голямата част от годината като гост-преподавател в Джорджтаун, донякъде защото през пролетта на същата 2006-а животът му се бе разпаднал.

Пратеникът от Форт Мийд го намери в университетската аудитория, където Мартин изнасяше лекция. Веднага ставаше ясно, че студентите го харесват. Залата бе претъпкана. Лекциите приличаха повече на дълъг и цивилизован разговор между равни, по време на който той крачеше напред-назад, като от време на време поглеждаше бележките си. Сакото му бе метнато на облегалката на стола, а ниското му пълничко тяло излъчваше заразителен ентусиазъм. Приемаше сериозно всяка забележка, говореше ясно и простичко, без академични фрази, и се опитваше в края на всяка лекция да остави предостатъчно

време за дискусии и въпроси. Когато човекът от Форт Мийд пристигна, лекцията вече бе към края си.

Едно момче с червена риза вдигна ръка от петия ред.

— Казахте, че не приемате използването на термина „фундаменталистки“ по отношение на терористите. Защо?

Предвид факта, че след 11-и септември Америка беше буквално обсебена от всички въпроси, засягащи арабите, исляма и Корана, в края на всяка лекция темата набързо превключваше от академичната теория към реалните причини за яростните антизападни настроения през последните десетина години.

— Защото е погрешно — отвърна професорът. — Значението на тази дума е „обратно към корените“. Но хората, които поставят бомби във влакове, магазини и автобуси, не се връщат към корените на исляма. Те създават нова, своя собствена доктрина, а после търсят откъси от Корана, които да оправдаят постъпките им. Фундаменталисти има във всички религии. Монасите в един християнски орден, които са се обрекли на бедност, целомъдрие, подчинение и себеотрицание, са по своему фундаменталисти. Във всички религии има аскети, но те не проповядват поголовни масови убийства на мъже, жени и деца. И това е ключът за разбирането им. Разгледайте всички религии и техните секти и ще видите, че стремежът да се завърнеш към корените не може да е тероризъм, защото основните учения на всички тях, включително на исляма, не проповядват масови убийства.

Застанал встрани, човекът от Форт Мийд се опита да привлече вниманието му. Беше млад, късо подстриган, с тъмен костюм и на челото му сякаш бе изписано „спецслужби“. Мъжът почука с показалец циферблата на часовника си и Мартин кимна.

— Тогава как бихте нарекли терористите днес? Джихадисти?

Беше сериозна млада жена от задните редове. По лицето ѝ д-р Мартин заключи, че родителите ѝ са от Средния изток — Индия, Пакистан, може би Иран.

— Това също би било погрешно. Разбира се, джихадът съществува, но си има правила. Или е вътрешна борба на човек, който иска да стане по-добър мюсюлманин и в този случай е напълно лишен от агресия, или означава истинска свещена война, въоръжена битка в защита на исляма. Именно този мотив изтъкват терористите. Но са

решили да тълкуват правилата както им е угодно. Първо, джихадът може да бъде обявен единствено от човек или група хора, които са с доказана, общоприета репутация в познанията си по Корана. Бин Ладен и последователите му са печално известни с липсата си на знания по тази тема. Дори ако Западът наистина беше нападнал, наранил, унищожил или унизил исляма и, по този начин, всички мюсюлмани, пак има правила, и Коранът е за стриктното им следване. Забранено е да се нападат и убиват тези, които не са извършили престъпление, не са ви наранили или обидили по някакъв начин. Забранено е да се убиват жени и деца. Забранено е да се вземат заложници и е забранено да се малтретират, измъчват или убиват пленените. А терористите от Ал Кайда вършат всичко това всекидневно. Пък и да не забравяме, че досега те са избили много повече мюсюлмани, отколкото християни или евреи.

— Тогава как бихте ги нарекли?

Мъжът от Форт Мийд започна да се изнервя. Беше получил ясна заповед и не искаше да я изпълни последен от всички.

— Бих ги нарекъл „новоджихадисти“, защото те започнаха несправедна война, която не се съобразява със свещения Коран и с исляма. Истинският джихад не е диващина, а това, което те извършват, е... Извинявайте, колеги, но имаме време само за още един въпрос.

Студентите започнаха да събират учебниците и бележките си. В първите редове се вдигна ръка. Питащият беше с бяла тениска на петна и с емблемата на някаква студентска рок-група.

— Терористите-самоубийци твърдят, че са мъченици. Имат ли някакво основание да го вярват?

— Едва ли — отвърна д-р Мартин. — Макар мнозина от тях да са добре образовани, просто се оставят да ги залъгват. Напълно е правдоподобно да загинеш като шахид — тоест мъченик — когато се бориш за исляма в един истински джихад. Но, повтарям, има правила, които Коранът много точно определя. Воинът не бива да загине от собствената си ръка, дори да е поел доброволно на смъртоносна мисия. Той не бива да знае мястото или часа на собствената си смърт. А самоубийството е точно обратното. Пък и към самоубийците Коранът е особено строг. Мохамед отказал да благослови тялото на един самоубиец, въпреки че същият, покосен от ужасна болест, просто сложил край на мъките си. Мястото на тези, които извършват масови

убийства на невинни или отнемат собствения си живот, е в ада, а не в рая. А също и на лъжливите проповедници и имами, които ги подмамват да го сторят. Сега обаче се опасявам, че трябва да се върнем към света на Джорджтаун и хамбургерите. Благодаря ви за вниманието.

Изпратиха го с бурни ръкопляскания, а той, зачервен от притеснение, взе сакото си и тръгна към вратата.

— Съжалявам, че ви прекъснах, професоре — каза мъжът от Форт Мийд. — Но присъствието ви в базата е наложително. Колата чака.

— Спешно ли е?

— Да, сър. Вдигнаха ни по тревога. — Знаеш ли нещо повече по въпроса?

— Не, сър.

Разбира се. Непоклатимото правило. Ако не се налага да знаеш, няма и да научиш нищо. Любопитството на Мартин щеше да почака.

Автомобилът беше обичайният тъмен „Седан“ с издайническа антена на покрива. Трябваше да е във връзка с агенцията по всяко време. Шофьорът беше ефрейтор, но, макар Форт Мийд да е военна база, не носеше униформа, а цивилни дрехи. Не биваше да привличат прекомерно внимание.

Д-р Мартин се качи отзад, а шофьорът придържаше вратата. Другият мъж седна отпред и колата пое към магистралата за Балтимор.

* * *

Далеч на изток мъжът, който се опитваше да превърне старата плевня в свой дом, се бе изтегнал на поляната край току-що запаления огън. Чувстваше се напълно щастлив. Щом толкова години успяваше да заспи по скалите или в снежните преспи, сега със сигурност нямаше нищо против да се изтегне в меката трева край ябълките.

Поддържането на огъня не беше никакъв проблем. Беше насъбрал достатъчно подпалки от строежа. Джебзето съскаше върху жаравата и той предвкушаше удоволствието от димящата чаша чай. Има питиета за всеки повод и време, но след тежък ден всеки войник предпочита на първо място чаша горещ чай.

Следобед си взе почивка и слезе пеша до магазина в Миънстоук да купи някои неща за уикенда.

Явно всички там знаеха, че е купил мястото и че се опитва да оправи плевнята със собствени сили. Това се приемаше добре. Богатите лондончани, които размятаха наляво-надясно чековите си книжки и бързо влизаха в ролите на богати земевладелци, не бяха посрещани с нещо повече от хладна любезност. Но тъмнокосият мъж, който живееше в палатка в овощната си градина и не се притесняваше да запретне ръкави и да поработи, започваше да се радва на уважение.

Пощальонът казваше, че новодошлият получавал малко писма, като се изключел от време на време по някой жълтеникавокафяв плик с официален вид. Дори тях обаче държал да си взима от пощата в селото, за да спести на разносвача разходката по калната пътека — жест, който самият пощальон оценяваше. Писмата били адресирани до „Полковника“, но същият не отваряше и дума по въпроса, когато сядаше да изпие едно в бара или си купуваше вестник от магазина. Просто се усмихваше и разменяше обичайните любезности. Нарастващото уважение на местните бе оцветено с любопитство. Повечето пришълци бяха нахакани и приказливи. Но не и този. Кой бе той, откъде идваше и защо бе избрал именно Миънстоук?

Следобеда в селото той отиде до старата църква „Сейнт Андрю“ и поговори с пастора Джим Фоули.

Бившият войник бе започнал да мисли, че животът в новия дом ще му хареса. Можеше например да се метне на очукания си велосипед и да отиде до Дроксфорд, на пътя за Саутхамптън, за да купи от местния пазар пресни плодове и зеленчуци. Да обходи десетките пътища, които се виждаха от покрива му, и да пие по халба в старите пъбове, които щеше да открие там.

Два дни по-късно обаче той посети вечерната служба в „Сейнт Андрю“ и там, застанал в полумрака под каменния свод, започна да се моли — както често правеше.

Помоли се на Бог, в когото безрезервно вярваше, за прошка за всички мъже, които бе убил, и за покой за техните безсмъртни души. Помоли се за всички свои загинали другари и благодари, че никога не е убивал жени, деца и мирни хора. Помоли се още един ден да има възможността да изкупи греховете си и да влезе в Царството небесно.

После се върна на хълма и продължи работата си по покрива. Оставаха му някакви си хиляда керемиди.

* * *

Колкото и голям да изглежда комплексът на Агенцията за национална сигурност, той всъщност е пренебрежимо малка част от една от най-внушителните военни бази в Америка. Форт Мийд е разположен на шест километра източно от магистрала 95 между Балтимор и Вашингтон и базата е втори дом на 10 000 военни и още 25 000 цивилни служители. И като всеки малък град, си има съответната инфраструктура. Шпионската централа е натикана в един от ъглите на строго охранявана зона, в която до този момент д-р Мартин не беше стъпвал.

Колата мина безпрепятствено през базата чак до самата зона. На бариерата там обаче внимателно провериха пропуските на всички, а пътуващия в колата английски учен беше огледан внимателно през прозореца. Неколкостотин метра по-нататък автомобилът спря пред голяма сграда. Вътре д-р Мартин и придружителят му бяха проверени още във фоайето, последваха още проверки, звънене по телефона, сканиране на отпечатьци и ириси и най-сетне — допуск до помещенията.

След дълъг преход по коридорите стигнаха до врата без табела. Придружителят му почука и влязоха. Мартин най-сетне се озова сред познати лица — приятелите и колегите от Съвета по Корана.

Като повечето заседателни зали в подобни институции, и тази бе функционална и безлична. Нямаше прозорци, но климатикът поддържаше въздуха свеж. Овалната маса бе заобиколена от столове с високи облегалки и подлакътници. На едната стена имаше екран, а отстрани — масички с термоси с кафе и чай и подноси със сандвичи.

Домакините бяха двама офицери, които се представиха учтиво, но без да навлизат в подробности. Единият бе заместник-директорът на АНС, изпратен лично от генерала, а другият — висш представител на Министерството на вътрешната сигурност, пристигнал за случая от Вашингтон.

Останалите в стаята бяха четиримата учени от Съвета — те поне добре се познаваха. Още преди, един по един, да се съгласят да участват в този скрит от хорските очи консилиум, всеки от тях бе изучавал внимателно публикациите на другия и бе посещавал заедно с него семинари, конференции и лекции. Светът на най-добрите познавачи на Корана не е чак толкова голям.

Тери Мартин поздрави докторите Лудвиг Шраме от „Кълъмбия“, Ню Йорк, Бен Джоли от „Ранд“ и „Хари“ Харисън от „Брукингс“ (чието малко име всъщност бе друго, но всички бяха свикнали да му викат Хари). Най-възрастният и съответно — старейшина на групата, беше Бен Джоли, брадат исполин, който, въпреки намръщения поглед на заместник — директора, периодично палеше лулата си и пуфкаше плътни облаци дим. Въздухопроводите над главите им работеха на пълна мощност и почти успяваха да оправят положението, но със сигурност филтрите им щяха да имат нужда от почистване.

Без да губи време, заместник-директорът ги въведе в ситуацията, довела до събирането на Съвета. Раздаде на всички копия от два документа — арабския текст, свален от лаптопа на финансиста на Ал Кайда, и превода, направен от щатните арабисти на АНС. Четиримата веднага и в пълно мълчание се вгълбиха в арабския оригинал. По някое време шумно пуфкане от страна на д-р Джоли почти стресна човека от министерството.

Учените свършиха четенето приблизително едновременно. После се зачетеха в английския превод. Джоли вдигна очи към двамата военни.

— Е?

— Какво „е“, професоре?

— Каква точно е причината да ни съберете тук?

Заместник-директорът се наведе напред и почука с показалец един абзац от превода.

— Ето я причината. Тук. Какво означава това? За какво говорят?

И четиримата учени бяха забелязали препратката към Корана в текста на арабски. Нямаха нужда от превод. Всеки от тях бе срещал фразата неведнъж и бе изучавал възможните й значения. Но за първи път я виждаха използвана в съвременен текст.

— Ал Исра? Сигурно е някакъв код. Позовава се на случка от живота на пророка Мохамед.

— Простете незнанието ни — обади се човекът от министерството, — но какво точно е Ал Исра?

— Тери, я най-добре ти им обясни — каза д-р Джоли.

— Значи, господа — започна Тери Мартин, — става дума за препратка към момент в живота на пророка. И до днес учените спорят дали е било божествена намеса, или някакво друго преживяване. Накратко, една година след преместването си от родното си място Мека в Медина, той сънувал нещо. Или е халюцинирал. Или е преживял чудо. Нека за краткост го наричаме сън. Та в съня си той бил пренесен през планини и пустини до града Йерусалим, който по това време бил свещено място само за християни и евреи.

— И кое време е това по нашия календар?

— Около 622 година след Христа.

— И какво станало?

— Там намерил един завързан кон, кон с крила. Качил се на него и конят го отнесъл на небесата, където пророкът се изправил пред Всемогъщия Бог. А той му казал как точно истинските вярващи трябва да спазват молитвените ритуали. Пророкът ги запомнил и по-късно ги издиктувал на писар, за да се превърнат в неразделна част от 6666-те. Тези строфи станали — и все още са — основата на исляма.

Останалите трима учени кимнаха в съгласие.

— Искате да ми кажете, че те наистина вярват в това? — попита заместник-директорът.

— Да не бъдем надменни — рязко отбеляза Хари Харисън. — Новият завет ни учи, че Исус Христос се лутал из пустошта четиридесет дни и четиридесет нощи, а сетне срещнал и отблъснал самия дявол. След такъв преход, сам и без храна, човек със сигурност би халюцинирал. Но за истинските християни това е свещен текст, който не подлежи на съмнение.

— Добре, извинявам се. Да разбирам ли, че Ал Исра е срещата с архангела?

— Не, не — каза Джоли. — Ал Исра е самото пътуване. Магическо пътуване. Божествено пътуване, проведено с напътствията на самия Аллах.

— Наричали са го още — включи се и доктор Шраме — „пътуването през мрака към великото просветление“...

Другите трима добре знаеха този древен цитат и кимнаха в съгласие.

— Хубаво, но какъв смисъл биха вложили в това един съвременен мюсюлманин и един висш член на Ал Кайда?

Това бе първият момент, в който учените получиха някаква бегла информация за източника на текста.

— Документът бил ли е ревниво пазен? — поинтересува се Харисън.

— Двама души умряха, за да не ни позволят да го видим.

— О, ясно. Разбираемо е. — Д-р Джоли съсредоточено изучаваше лулата си. Останалите трима бяха свели погледи. — Опасявам се, че не може да е друго освен позоваване на някакъв проект, някаква операция. При това немалка.

— Колко голяма? — попита мъжът от министерството.

— Господа, ревностните мюсюлмани, да не говорим пък за фанатиците, не се отнасят лековато към Ал Исра. За тях това е нещо, променило света. И ако някой е избрал за определена операция кодовото име „Ал Исра“, ви гарантирам, че говорим за огромен проект.

— И нямаме представа какъв може да е?

Д-р Джоли огледа колегите си около масата. Свиване на рамене.

— Никаква. И двамата автори търсят благословия за намеренията си, но дотам. Така че според мен, а и колегите ми ще се съгласят, би трябвало вие да разберете какви точно са тези намерения. Но каквито и да са, бъдете сигурни, че не биха кръстили „Ал Исра“ нито бомба в куфарче, нито взривена дискотека, нито вдигнат във въздуха автобус.

Никой не си водеше бележки. Нямаше и нужда. Всяка дума вече бе записана. Все пак се намираха в сградата, известна в бранша като Двореца на тайните.

И двамата военни щяха до час да получат разпечатка на водения разговор и да прекарат нощта в подготвянето на съвместния си доклад. Запечатаният доклад щеше да напусне зданието призори и, съпроводен от въоръжена охрана, да бъде отнесен нависоко. На много високо. На най-високото място в САЩ. В Белия дом.

* * *

Към Вашингтон Тери Мартин пътува в една лимузина с Бен Джоли. Беше по-просторна от колата, с която бе пристигнал, а задните седалки бяха отделени от шофьора със стъклена преграда. През нея се виждаха два тила — на самия шофьор и на младия им цивилен придружител.

Грубоватият старец разумно бе прибрал лулата в джоба си и бе вперил поглед в гледката навън — море от червеникаво-кафяви и златни есенни листа. По-младият англичанин гледаше през своя прозорец също така унесено.

Цял живот бе обичал само четирима души и през последните десет месеца бе загубил трима от тях. Родителите му бяха починали в началото на същата година почти едновременно на по седемдесет и няколко години. Баща му стана жертва на рак на простатата, а майка му просто не успя да го понесе: написа трогателни писма до синовете си, изпи цяла опаковка приспивателни, отпусна се в горещата вана и заспа, за да се пренесе, по собствените й думи, „при татко ви“.

Тери Мартин беше съсипан, но успя да го преживее благодарение на подкрепата на другите двама души, които бе обичал повече от самия себе си. Единият беше партньорът му от четиринайсет години, висок красив брокер, с когото бяха наистина много близки. Но в една ненормална мартенска нощ се случи немислимото — пиян шофьор с превишена скорост, метал, който се врязва в плътта, труп в калта на пътя, и ужасно погребение, на което родителите на Гордън го гледаха навъсено, защото не можеше да сдържи сълзите си.

Тогава той реши да отнеме собствения си, вече лишен от смисъл живот. По-големият му брат Майк обаче усети какво се случва и се премести у тях за седмица, за да го върне към разума.

Тери боготвореше брат си още от детството си в Ирак и от годините, които прекараха заедно в пансиона в Хейлибъри край Хартфорд.

Майк беше това, което Тери никога нямаше да е. Загадъчен, а не доверчив, елегантен, а не пухкав, упорит, а не мек, бърз, а не тромав, смел, а не плашлив. Сега, отпуснат в лимузината, която прекосяваше Мериленд, Тери си спомни финалния мач по ръгби срещу Тонбридж, с който приключиха петте години на Майк в Хейлибъри.

Когато двата отбора излязоха на терена, Тери стоеше ухилен зад въжетата край тунела. Майк се приближи, протегна ръка и разроши

косата му.

— Е, братле — каза, — успяхме.

Тери си спомни и как години по-късно бе обзет от задушавания страх да признае на брат си, че е гей. Брат му, по това време офицер от специалните части, току-що завърнал се от Фолкландските острови, се замисли за момент, а после, широко усмихнат, цитира прочутата финална реплика на Джо И. Браун от „Някои го предпочитат горещо“:

— Какво пък, никой не е съвършен.

От този момент Тери бе готов да умре за по-големия си брат.

* * *

Слънцето над Мериленд залязваше. Залязваше и над Куба, където на югозападния полуостров Гуантанамо един мъж разстла молитвеното си килимче, обърна се на изток, коленичи и започна да се моли. Часовият пред килията го наблюдаваше невъзмутимо. Макар картината да му беше до болка позната, инструкциите го задължаваха да не се разсейва и за миг.

Мъжът, който се молеше, беше прекарал пет години в затвора, познат преди като „Лъчевия лагер“, сега лагер „Делта“, но по-известен на медиите като Гитмо. Бе издържал мъченията от самото начало, без да отрони и звук. Тялото и вярата му бяха подложени на безброй унижения, а когато пропитите му с омраза черни очи се вдигаха към очите на мъчителите му, жестокостите се удвояваха. И все пак той не се пречупи.

Методът на тоягата и моркова принуждаваше съкилийниците да доносничат един срещу друг в замяна на дребни облаги, но той запазваше мълчание. Мнозина даваха сведения за него, за да изкарат някаква полза, но показанията им бяха пълни измислици, които той никога не отрече нито потвърди.

Разследващите случая му разполагаха с цял куп сведения, но нито едно не бе получено от самия него. Един-единствен път той отговори учтиво на въпросите на следовател, който избра нормалния разговор пред изтезанията, и това бе всичко.

Основният проблем си оставаше. Никой от следователите не разбираше и дума от родния му език и се налагаше да разчитат на

преводачите, които ги съпровождаха навсякъде. Ала и самите преводачи си правеха сметките и получаваха услуги за определени тълкувания на казаното. Така че често си ги измисляха.

Четири години след докарването му в лагера мъжът бе определен като „нежелаещ да съдейства“, което всъщност означаваше, че няма да се пречупи. През 2004-та го преместиха в новия лагер Екоу, където килиите бяха по-малки, стените — бели и каквото и да било излизане се разрешаваше само нощем. Мъжът не бе виждал слънце от година.

Нямаше семейство, което да го потърси. Нито правителство, което да се поинтересува за него. Нито адвокат, разбира се.

Затворниците наоколо губеха разсъдък и ги отвеждаха за лечение. Но той запази мълчание и продължи да чете Корана.

Докато се молеше, часовете навън се смениха.

— Шибан арабин — изруга единият. Заместникът му поклати глава.

— Не е арабин — каза той. — Афганец е.

— И какво мислиш за нашия проблем, Тери?

Внезапно излязъл от летаргията си на задната седалка на лимузината, Бен Джоли гледаше Тери Мартин.

— Явно проблемът е сериозен, нали? — отвърна англичанинът.
— Видя ли лицата на приятелите ни от разузнаването? Просто потвърдихме това, което подозираха, но хич не им хареса, че си тръгнахме.

— Ама нямат избор. Налага се сами да разберат каква е тази операция.

— И как ще стане?

— Виж, мотая се с шпионите от доста време. Съветвам ги, доколкото мога, още от Шестдневната война. Имат си начини. Било вътрешни хора, било двойни агенти, било подслушване или наблюдение. Пък и компютрите доста помагат — правят за минути това, което преди отнемаше седмици. Предполагам, че ще разберат какво е и ще вземат мерки. Не забравяй, че мина бая време, откакто Гари Пауърс беше свален над Свердловск и направихме онези въздушни снимки от Куба през шейсет и втора. Ама ти не си бил роден тогава, нали?

Това явно го забавляваше. Тери Мартин се задоволи да кимне, после предположи:

— Може би имат свой човек в Ал Кайда.

— Съмнявам се — отвърна старецът. — Ако имаше агент там, отдавна да е предал точното местоположение на щаба им и да сме ги засипали с ракети.

— Добре де, а не могат ли да пратят някой да се слее с обкръжението им?

Възрастният мъж отново поклати глава.

— Стига, Тери, и двамата знаем, че няма как да стане. Ако е арабин, най-вероятно лесно ще бъде убеден да работи срещу нас. Ако пък не е, няма шанс. Арабите са от големи семейства, племена, родове. Една бърза проверка във фамилията или рода, и ще го хванат. Значи трябва да е идеално подготвен. Трябва да изглежда като тях, да говори като тях и, най-важното, да се държи като тях. Ако сбърка дори една сричка в молитвите, фанатиците ще го усетят. Все пак ги повтарят пет пъти дневно, няма как да не го хванат.

— Така е — отвърна Мартин със съзнанието, че тезата му не струва, но му се прииска да пофантазира. — Но пък човек може да наизусти строфите от Корана и да си създаде прилична легенда.

— Това са глупости, Тери. Няма западняк, който да може да мине за арабин сред араби.

— Освен брат ми — пророни д-р Мартин.

Секунда по-късно му се прииска да си бе отхапал езика. Но всъщност май нямаше защо. Загубил интерес към темата, Джоли изсумтя и насочи поглед през прозореца към предградията на Вашингтон. Главите от другата страна на стъклената преграда не помръднаха. Тери въздъхна с облекчение. Очевидно подслушвателните устройства в автомобила бяха изключени.

Грешеше.

3.

Рано сутринта в събота докладът от срещата на Съвета по Корана беше напълно готов и провали не един план за уикенда. Сред хората, вдигнати от леглата, беше Марек Гъмиени, заместник-директор по оперативната част в ЦРУ. Беше му известно да се яви веднага в офиса си, без подробности защо.

„Защо“-то бе на бюрото му. Във Вашингтон още бе тъмно, но първите лъчи на слънцето вече галеха далечните хълмове на Принс Джорджс Каунти, там, където река Патъксент се влива в Чесапийк.

Кабинетът на Марек Гъмиени бе сред малкото стаи на последния, шести етаж на голямото многоъгълно здание в единия край на комплекса, познат като щабквартирата на ЦРУ или, по-просто казано, Лангли. Крилото бе известно като „старата“ сграда, за да се различава от огледалната „нова“ сграда, конструирана след 11-и септември.

Директорът на ЦРУ обикновено е политическо назначение, докато двамата му заместници са истинските действащи ръководители. Заместникът по оперативната част се занимава с реалното събиране на сведения, докато заместникът по разузнаването отговаря за превръщането на потоците сурова информация в разбираема картина.

Под тях са контраразузнаването — което пази управлението от шпиони и предатели — и контратерористите, в чиито отдели ври и кипи, защото вече вместо СССР трябва да следят новите заплахи от Близкия изток.

Още от началото на Студената война през 1945-а заместник-директорите по оперативната част бяха експерти по съветските дела. Марек Гъмиени беше първият арабист на поста. Бе прекарал години в Близкия изток като млад агент, за да усъвършенства арабски и фарси, официалния език в Иран, и да опознае тамошната култура.

И понеже дори рано сутринта в събота в тази нонстоп работеща сграда нямаше кой да му приготви горещо ароматно кафе, Гъмиени реши да си го направи сам. Докато то кипваше, реши да разгледа документа, който бе получил.

Не че не знаеше какво да очаква. Във Форт Мийд може и да бяха свършили работата по възстановяването на файловете, превода и анализа, но именно ЦРУ, със съдействието на британците и на пакистанския ПКЦ в Пешавар, бе довело нещата дотук. Хората на ЦРУ и в Пешавар, и в Исламабад, информираха шефа си постоянно и за всичко.

Папката съдържаеше всички файлове, разпечатани от лаптопа на човека от Ал Кайда, но двете писма определено бяха най-важните. Заместник-директорът знаеше идеално арабски и все пак текстът го затрудни дотолкова, че му се наложи да го сравнява с превода.

Прочете доклада на Съвета по Корана, подготвен съвместно от двамата военни, присъствали на сбирката. Нищо не го изненада. Беше ясно, че препратката към Ал Исра, вълшебното пътуване на пророка през мрака, би трябвало да е код за някаква много важна операция.

За удобство на американското разузнаване, операцията трябваше да бъде прекръстена. „Ал Исра“ не ставаше — щеше да разкрие на останалите до какво са се докопали. Затова Гъмиени използва криптографска програма, която да предложи вариант.

Кодираните названия се генерират случайно от компютъра, а в същия месец в ЦРУ на мода бяха морските същества. Така че компютърът избра „скат“. Проект „Скат“.

Последният лист в папката беше прибавен в събота вечерта. Беше дело на човек, който не обичаше да си хаби думите, а именно — на директора на националното разузнаване. Очевидно документите от Форт Мийд бяха стигнали до Стив Хадли, до Негропонте и до Белия дом. Марек Гъмиени бе сигурен, че в Овалния кабинет ще свети до късно.

Този последен лист беше на хартия с печата на директора на националното разузнаване. И на него с главни букви пишеше:

КАКВО Е „АЛ ИСРА“?
АТОМНО, БИОЛОГИЧЕСКО, ХИМИЧЕСКО,
КОНВЕНЦИОНАЛНО?
РАЗБЕРЕТЕ КАКВО, КОГА И КЪДЕ.
ДА СЕ РАБОТИ: ВЕДНАГА
ПРЕПЯТСТВИЯ: НИКАКВИ

ПРАВОМОЩИЯ: ВСИЧКИ ДЖОН НЕГРОПОНТЕ.

В САЩ има деветнайсет агенции, които се занимават със събирането на информация, и листът в ръцете на Марек Гъмиени му даваше власт над всичките. Той отново погледна най-горния ред. Беше адресирано лично до него.

На вратата се почука.

Отвън стоеше млад войник с поредната доставка. Гъмиени му се усмихна окуражително и се подписа на клипборда, че е получил каквото трябва. После остана сам.

Новата информация идваше от колегите от Форт Мийд. Беше стенограма от разговора, проведен от двама учени в кола по пътя им към Вашингтон. Единият беше британец. А последната му реплика бе подчертана от някого във Форт Мийд с червен маркер и оградена с въпросителни.

Марек Гъмиени познаваше добре британците от работата си в Близкия изток и за разлика от доста свои сънародници, не се гордееше с факта, че най-близките съратници на ЦРУ в това, което Киплинг веднъж бе нарекъл „великата игра“, имат повече от сериозни познания за земите между река Йордан и Хиндукуш.

Било като войници или ексцентрични изследователи, през последния век и половина британците бяха опознали всички кътчета в зоната, която сега се бе превърнала в бомба със закъснител за разузнаването. Те наричаха ЦРУ „Братовчедите“ или „Компанията“, а от своя страна американците говореха за МИ-6 като за „Приятелите“ или „Фирмата“. А един от приятелите на Марек Гъмиени беше човек, с когото споделяха добри, лоши и опасни спомени от дните си на оперативни агенти. Сега Гъмиени бе закован на бюрото си в Лангли, а Стив Хил бе изтеглен от работата на терен и повишен до шеф на отдела за Близкия изток в централата на МИ-6 на Воксхол Крос.

Гъмиени реши, че няма да загуби нищо от един телефонен разговор с него. Проблем на ниво сигурност нямаше — англичаните вече разполагаха с всички факти, с които разполагаше и той. Съдържанието на лаптопа сигурно вече бе разчепкано в Челтнам, а

странните препратки към Корана — обмислени и претеглени отвсякъде.

Това, което англичаните, за разлика от него, вероятно не знаеха, бе любопитната забележка, направена от един техен сънародник в автомобил на път за Вашингтон. Гъмиени взе апарата от бюрото си. Да се свържеш през централата има своите предимства, но в епохата на новите технологии за висшите служители в бранша е къде-къде по-удобно да набират от личния си сателитен телефон.

В една скромна къща в Съри, близо до Лондон, се разнесе звън. Осем сутринта в Лангли, един следобед в Англия — хората в Съри се приготвяха да седнат около масата. Стив Хил бе изкарал няколко приятни часа на голф и сега се готвеше да удължи удоволствието с един стек.

— Ало?

— Стив? Марек се обажда.

— О, приятелю, къде си? Да не си случайно тук?

— Не, на бюрото съм си. Превключи в сигурен режим, моля те.

— Няма проблем, само секунда...

В слушалката се чу „скъпа, ела да нагледаш скарата“ и линията заглъхна.

След малко гласът от Англия се появи отново, този път по-тих. Разговорът вече не можеше да бъде прихванат.

— Да разбирам ли, че нещата при теб са се сговнили? — попита Хил.

— Абсолютно — отвърна Гъмиени. — Предполагам, че си получил от Пешавар това, което получих аз?

— Да. Вчера привърших с четенето. Очаквах да звъннеш.

— Мисля, че разполагам с още нещо, Стив. Имаме тук един преподавател от Лондон. Петък вечерта той казва нещо странно. Няма да ти губя времето с обяснения, но познаваш ли човек на име Мартин?

— Мартин кой?

— Не, фамилията му е Мартин. Брат му — човекът, за когото ти говоря — е доктор Тери Мартин. Да се сецаш за някого?

На Стив Хил вече не му беше до шеги. Да, познаваше брата на д-р Мартин много добре. Когато през 1990–1991, по време на първата война в Залива, бе в оперативния екип там, братът на д-р Мартин, предрешен като обикновен градинар в Багдад, предаваше безценна

информация от източник в кабинета на Саддам току под носа на иракската тайна полиция.

— Може би — отговори той. — Защо?

— Май трябва да поговорим — каза американецът. — Очи в очи. Мога да дойда при теб. С „Гръммана“ съм.

— Кога искаш да дойдеш?

— Ще тръгна довечера. Ще спя в самолета. За закуска съм в Лондон.

— О'кей, ще го уредя с Нортхолт.

— А, Стив, и още нещо — можеш ли да ми събереш цялото досие на този Мартин? Ще ти обясня, като се видим.

Западно от Лондон, по пътя за Оксфорд, се намира Кралската въздушна база Нортхолт. Всъщност за две години след Втората световна война това е официалното лондонско летище, защото Хийтроу тепърва се строи, но впоследствие минава на заден план и накрая става писта за чартърни полети. Но тъй като е собственост на британските военновъздушни сили, полетите до и от него могат да бъдат изпълнявани в секретност и при пълна сигурност.

Край Лангли ЦРУ си има собствено летище и малка флота от реактивни самолети. Заповедта от Негропонт даваше на Марек Гъмиени власт над свръхзвуковия „Гръмман“ V, с който той прекоси Атлантика, потънал в блажен сън.

Стив Хил го посрещна в Нортхолт и го заведе не в масивната сграда на Воксхол Крос на южния бряг на Темза, където се помещаваше МИ-6, а в много по-тихия хотел „Клайвдън“, бивша резиденция, разположена на собствена земя на Фирмата, на не повече от четиридесет и пет километра от летището. В малкия апартамент там можеха да разчитат на Рум-сървис и спокойствие.

Стийв изчете както заключенията на Съвета по Корана, сходни с изводите на хората в Челтнам, така и стенограмата на разговора в автомобила.

— Пълна глупост — промърмори, когато дочете текста. — Старият е напълно прав. Няма как да стане. Не е до езика, а до всичко останало. Чужденец или външен човек просто не може да мине за един от тях.

— И като имаш предвид заповедите, които получих отгоре, какво ми предлагаш?

— Хвани човек от Ал Кайда и го накарай да пропее — отвърна Хил.

— Стив, ако имахме дори най-бегла идея къде да намерим толкова висш техен представител, отдавна да сме се хванали на работа. За момента обаче нямаме.

— Изчакайте търпеливо и все някой някога ще спомене Ал Ибра.

— Моите хора смятат, че ако Ал Ибра е следващият голям терористичен акт, целта му ще е Америка. Не мога да кажа на Вашингтон просто да си седят и да чакат да се случи чудо. Освен това в Ал Кайда сигурно вече знаят, че лаптопът е у нас. Което означава, че най-вероятно повече няма да използват това име.

— Можем обаче — каза Хил — да пуснем слуха, че цялата информация по случая е в ръцете ни и че затягаме примката около тях. Те ще зарежат всичко и ще се изпокрят по дупките си.

— Ами ако не го зарежат? Ще си седим в неведение и ще треперим дали проект „Скат“ е задействан, или не. Представи си, че го почнат? И, както пита шефът ми, за какво става дума — атомно оръжие, биохимическо, конвенционално? Кога и къде? Я кажи по-добре твоят човек Мартин наистина ли може да мине за арабин, ако го пратим там? Наистина ли е толкова добър?

— Поне беше — промърмори Хил и му подаде една папка. — Виж сам.

Кафеникавата папка беше дебела около пръст, а отпред пишеше само „Полковник Майк Мартин“.

Между двете световни войни дядото по майчина линия на братята Мартин бе работил в чаена плантация в Дарджилинг, Индия. И там бе извършил нещо нечувано за онова време — взел си за жена индийка. Внуците му знаеха, че светът на британските чаени плантатори бил малък, затворен и снобски. Женели се или за девойки, които идвали от Англия, или за дъщерите на разпределените в Индия офицери. Бяха виждали дядо си, Терънс Грейнджър, само на снимка: висок, червендалест, с руси мустаци, застанал над трупа на тигър, ухапал лула и стиснал пушка в едната си ръка. Имаше снимки и на Индира Босе — нежна, деликатна и много красива...

Когато се разбра, че Терънс Грейнджър не може да бъде разубеден, чаената компания предпочете да не подпалва нов скандал с

уволнението му, а просто да го премести. Така младата двойка се озова в провинция Асам край бирманската граница.

Дори да бе замислено като наказание, не бе такова. Грейнджър и новата му съпруга харесваха живота си в дивата, гъмжаща от животни и птици провинция. Там през 1930-а се роди и Сюзан. През 1943-та войната наближи Асам. Японците прекосяха Бирма към границата. Макар да бе твърде стар за редовна служба, Терънс Грейнджър се записа доброволец и през 1945-а загина при река Иравади.

С нищожната вдовишка пенсия, която получаваше от компанията, Индира Грейнджър избра единствената възможност — да се върне към корените си. Две години по-късно обаче Дойдоха нови неприятности. Борбата за независимост в Индия раздели територията на две. Али Джина образува своя мюсюлмански Пакистан на север, а Пандит Неру остана в преобладаващо хиндуиската Индия. Вълни от бегълци се точеха на север и на юг, избухнаха яростни боеве.

Госпожа Грейнджър, загрижена за сигурността на дъщеря си, реши да я изпрати при по-младия брат на покойния си съпруг, архитект в Хейзълмиър, Съри. Шест месеца по-късно майката загина в безредиците.

Седемнайсетгодишната Сюзан Грейнджър се озова в земята на предците си, която никога досега не бе виждала. Прекара една година в девически пансион и още три като сестра в болницата във Фарнъм. На двадесет и една, минималната изисквана възраст, постъпи като стюардеса в Британската презокеанска въздушна корпорация. Беше невероятно красива, с бухнала кестенява коса, със сините очи на баща си и нежната кожа на типична англичанка, но покрита с меденозлатист тен.

От авиолиниите я разпределиха по маршрута Лондон-Бомбай заради отличния ѝ хинду. По онова време въздушният път дотам бе дълъг — Лондон, Рим, Кайро, Басра, Бахрейн, Карачи, накрая — Бомбай. Нямаше екипаж, който да издържи цялото това натоварване, затова в Басра, Южен Ирак, се извършваше първата смяна. Именно там през 1951-ва Сюзан срещна Найджъл Мартин, счетоводител в една петролна компания. Ожениха се през 1952-ра.

Трябваше да изчакат десет години, преди да се сдобият с първородния си син, Майк, и още три, докато се появи вторият — Тери. Двамата обаче, поне на външен вид, нямаха нищо общо.

Марек Гъмиени се вгледа в снимката от досието. Меднозлатистият тен бе отстъпил място на смугли черти, черна коса и тъмни очи. Този очевидно бе наследил гените на баба си, защото по нищо не приличаше на брат си, учения от Джорджтаун, чието розовобузесто лице и рижата му коса явно идваха по линия на бащата.

Гъмиени си спомни забележките на д-р Бен Джоли. Който и да се опиташе да проникне в Ал Кайда, трябваше не само да изглежда, но и да говори и да се държи като тях. Набързо прелисти бележките за детството на братята.

И двамата, всеки по реда си, бяха прекарвали известно време в англо-иракското училище. За дисциплината им се бяха грижили баща им и гледачката Фатима, внимателна женица от северните провинции, която се надяваше един ден да се върне при своите с достатъчно спестени пари, за да си намери достоен млад съпруг.

В досието имаше бележка, която можеше да идва само от разговор с Тери Мартин: описание на по-голямото момче, което препуска в своята дълга роба по поляната пред къщата в багдадското предградие Саадун, а развеселените местни гости на баща му се смеят и подвикват: „Ей, Найджъл, то направо си е като някое от нашите“.

„Като някое от нашите — помисли си Марек Гъмиени. — Като някое от техните“. Две от притесненията на Бен Джоли отпадаха. Този човек приличаше на арабин и можеше да мине за такъв сред арабите.

Продължи да чете. Вицепрезидентът Саддам Хюсеин постепенно бе започнал национализация на чуждите петролни компании и това през 1972-ра бе включило и англо-иракската. Найджъл Мартин бе издържал още три години, преди през 1975-а да прибере семейството си у дома. Майк бил на тринайсет, готов за пансиона в Хейлибъри.

Марек Гъмиени имаше нужда от почивка и кафе.

— Знаеш ли, този би се справил — каза той, когато се върна от тоалетната. — С достатъчно тренировки и подкрепа от наша страна, защо не? Къде е сега?

— С изключение на две операции, в които, така да се каже, го взехме назаем, прекара военната си кариера с парашутистите и спецчастите. Пенсioniра се миналата година след двайсет и пет години служба. Честно да ти кажа, няма как да стане.

— Защо? Напълно подходящ е.

— С изключение на биографията му. Родителите, семейството, месторождението. Не можеш просто да влезеш в Ал Кайда и да кажеш „ей ме, на“, освен ако не си млад доброволец, готов за самоубийствена мисия. Тези, на които би било оказано доверието да имат нещо общо с толкова важен проект, ще са прекарвали в тази среда години. Това е основният проблем, Марек. Няма как да го прескочим. Освен...

— Освен какво? — Американецът го погледна очакващо.

— Не, не, няма как да стане — отвърна Хил.

— Хайде де, не ме дръж в напрежение.

— Мислех си за двойник. За някой, чието място би могъл да заеме. Да се престори на него. Но и това крие опасност. Ако истинският е жив, Ал Кайда ще знаят къде е и какво прави. Ако е мъртъв, ще знаят и това. Така че идеята отпада.

— Досието е бая дълго — каза Гъмиени. — Мога ли да го взема?

— Това е копие, разбира се. Но го взимаш само за прочит, нали?

— Имаш думата ми. Само за прочит, и то само от мен. Ще е или заключено в личния ми сейф, или изгорено.

Заместник-директорът по оперативната част отлетя за Лангли, но седмица по-късно позвъни отново. Стив Хил прие разговора от бюрото си във Воксхол Крос.

— Мисля, че трябва да дойда пак — без предисловие започна заместник-директорът. И двамата знаеха, че британският премиер вече е обещал на колегата си от Белия дом пълно съдействие по проект „Скат“.

— Както кажеш, Марек. Някакво развитие по въпроса?

Стив Хил беше заинтригуван. Модерните технологии позволяваха всякаква информация от ЦРУ да стигне до МИ-6 в пълна секретност само за секунди. Защо тогава се налагаше Марек да идва пак?

— Двойникът — отвърна Гъмиени. — Мисля, че имам човека. По-млад е с десетина години, но изглежда достатъчно възрастен. Височината, телосложението, мургавото лице — същите са. И е ветеран от Ал Кайда.

— Добро попадение. Но защо не е с тях?

— Защото е при нас. От пет години е в Гуантанамо.

— Арабин ли е? — Хил се изненада. Очакваше се да е информиран, ако цели пет години американците държат

високопоставен арабски член на Ал Кайда в Гитмо.

— Не, афганистанец е. Казва се Измат Хан. Тръгвам към теб.

* * *

Седмица след случая Тери Мартин все още не можеше да спи спокойно. Такава тъпа забележка. Защо не си беше държал езика зад зъбите? Налагаше ли се да споменава брат си? Ами ако Бен Джоли се бе раздрънkal пред някого? В крайна сметка Вашингтон си беше едно голямо село, в което всекидневно се разменяха сплетни. Реши да позвъни на брат си.

Майк Мартин бе на път да свали и последните здрави керемиди от покрива. Най-сетне можеше да смени покритието отдолу, да го закове и опъне, и след седмица вече щеше да е готов с изолацията. Внезапно от мобилния телефон се разнесе игрива мелодия. Беше в джоба на елека му, окачен на един пирон наблизо. Той внимателно се пресегна и го извади. На екрана се изписа номерът на брат му във Вашингтон.

— Здравсти, Тери.

— Майк, аз съм. — Малкият още не можеше да проумее как хората, на които звъни, разбират, че е той. — Слушай, направих една глупост и исках да ти се извиня. Преди седмица изтърсих нещо за теб в неподходяща компания.

— Супер. И какво точно каза?

— Няма значение. Виж, ако те посетят костюмарите — знаеш кого имам предвид, направо ги прати на майната им. Това, което казах, беше чиста глупост. Така че ако някой дойде...

От мястото, където се намираше, Майк Мартин виждаше един сив ягуар бавно изкачва пътя към плевнята.

— Няма проблем, братле — спокойно каза той. — Май вече са тук.

* * *

Двамата агенти седнаха на стъгаемите столчета, а той се отпусна на един дънер, който съвсем скоро щеше да се превърне в подпалки за огъня. Докато американецът го въвеждаше в нещата, Майк погледна въпросително Стив Хил.

— Ти си решаващ, Майки. Нашето правителство обеща пълно съдействие на Белия дом, но това не означава да накараме някого насила да поеме на смъртоносна мисия.

— За такава ли говорим?

— По-скоро не — намеси се Марек Гъмиени. — Ако успеем да открием името и местоположението дори на един висш представител на Ал Кайда, посветен в операцията, веднага ще те изтеглим и ще свършим останалото сами.

— Виж... Не знам как бих могъл да мина за арабин. Преди петнайсет години в Багдад бях прост градинар и не ми се наложи нито да попадна в бойни условия, нито да ме разпитва тайната полиция. Този път обаче ще паднат доста въпроси. Щом някой е бил в ръцете на американците цели пет години, как така не е пропял?

— Даваме си сметка, че ще те разпитват. Но ако имаме късмет, ще докарат за целта високопоставено лице. Тогава ще те измъкнем и ще ни кажеш кой е. Ние ще сме там, буквално на метри от теб, обещавам.

— Този — каза Мартин и почука с показалец по плика с досието на мъжа от Гуантанамо — е афганец. Бивш талибан. Пущун. Никога не съм знаел добре пуцу. Първият афганец ще ме разкрие.

— Ще прекараш месеци в тренировки, Майк — каза Стив Хил. — Няма да те пуснем, ако сам не се почувстваш готов. Или пък ако решиш, че ще се провалиш.

— Мислиш ли, че можеш да се престориш на слабообразован пуцун, който говори лош арабски? — попита Гъмиени.

Майк Мартин кимна.

— Не е невъзможно. Но какво правим, ако докарат някой афганец, който наистина е познавал обекта?

Другите двама мълчаха. И тримата много добре знаеха, че това ще е краят.

И докато агентите предпочитаха да гледат в краката си, вместо да обяснят какво би случило, ако Ал Кайда разкрие шпионина, Мартин отвори досието в скута си. Това, което видя, го вцепени.

Лицето бе остаряло с пет години, върху него бяха отпечатани лишения, които му прибавяха поне още десет. Но това все още бе момчето от планините, полумъртвият бунтовник от Кала-и-Джанги.

— Познавам този човек — тихо каза той. — Това е Измат Хан.

Американецът го зяпна.

— Как така го познаваш? От пет години е заключен в Гитмо.

— Знам. Но преди много години се бихме заедно срещу руснаците в Тора Бора.

Другите двама си спомниха досието на Мартин. Да, разбира се, онези години в Афганистан, когато помагаша на муджахидините в борбата им срещу съветските окупатори. Беше малко вероятно, но не и невъзможно наистина да са се срещали. През следващите десет минути разпитаха Мартин за всичко, което можеше да прибави към информацията за Измат Хан. Мартин им върна папката.

— Как е той сега? Как се промени за тези пет години в лагер „Делта“?

Американецът от Лангли сви рамене.

— Много е труден, Майк. Много, много твърд. Докараха го с кофти рана на главата и мозъчно сътресение. В началото докторите решиха, че е малко... ами, глуповат. Умствено изостанал. Оказа се, че е напълно дезориентиран — от дългия път и сътресението. Беше в началото на декември 2001-ва, скоро след събитията в Ню Йорк. Лечението му протече... не знам как да се изразя... не с особена грижовност. А после, изглежда, природата си каза своето и той се възстанови.

— И какво ви каза?

— Нищо особено. Отказа всякакви сделки. Просто си седи и се вторачва в следователите, и трябва да ти кажа, че в очите му не се чете братска обич. Затова е затворен в единична килия. Но от други разбрахме, че знае арабски, научил го е в Афганистан, а преди това е бил в мадраса и е наизустил Корана. Двама доброволци на Ал Кайда, родени в Англия, прекараха известно време с него в базата и преди да ги пуснем, разказаха, че са го научили на малко английски.

Мартин рязко се извърна към Стив Хил.

— Трябва да бъдат прибрани и сложени под карантина.

Хил кимна.

— Разбира се. Ще го уредим.

Марек Гъмиени стана и закрачи край плевнята, а бившият военен пак зачете досието. После се втренчи в огъня и сред пламъците там сякаш видя далечните голи хълмове. Двама души зад купчината камъни и един съветски хеликоптер, който се готвеше да ги нападне. И момчето с тюрбана, което прошепна: „Ще умрем ли, ингилиз?“

Гъмиени се върна и разръчка огъня. Споменът изчезна сред искрите.

— Със сериозна работа си се захванал тук, Майк. Бих казал, че е по-скоро за екип от професионалисти. Всичко сам ли вършиш?

— Доколкото мога. За пръв път от двайсет и пет години имам време.

— Но не и пари, а?

Мартин вдигна рамене.

— Пълно е с охранителни фирми, ако ми се прииска работа. Дори само в Ирак се появи по-голямо търсене, отколкото можете да си представите. За седмица в сунитския триъгълник се изкарва повече, отколкото за половин година в армията.

— Ама това означава да се върнеш в прахта, пясъка, при опасността и бързата смърт. Нали си се пенсионирал.

— А ти какво предлагаш? Почивка с Ал Кайда на морето?

Марек Гъмиени се засмя единствено от благоприличие.

— Обвиняват американците в много неща, Майк, но почти никога за това, че не са били щедри към тези, които са им помогнали. Мислех си за нещо като консултантски договор за, да кажем, двеста хиляди долара годишно в рамките на пет години. Бихме ги превеждали където кажеш, няма защо да си губим времето с данъци. Не очакваме също и да спазваш някакво работно време. И никакви опасни задачи повече, разбира се.

Мислите на Майк Мартин се пренесоха към сцена от любимия му филм. В нея Т.И. Лорънс предлага пари на Ауда Абу Тауи, за да се присъедини в атаката срещу Акаба. А отговорът е: „Ауда няма да язди до Акаба заради британското злато. Той ще язди до Акаба, понеже това му доставя удоволствие“.

Той стана.

— Стив, искам домът ми да е увит в найлон. Целият. Като се върна, трябва да го заваря, както съм го оставил.

Шефът на отдела за Близкия изток кимна.

— Готово.

— Ще си взема нещата. Не са много, ще се съберат в багажника.

Така под ябълковите дървета в една градина в Хампшир бе Договорен отговорът на проект „Скат“. Два дни по-късно един компютър напълно произволно генерира новото му име: операция „Клин“.

Ако го притиснеха, Майк Мартин никога нямаше да успее да обясни защо, но във всички по-нататъшни брифинги относно бившия си афгански приятел той така и не сподели една малка подробност.

Може би реши, че размяната на информация все пак е двупосочна улица. Или просто мислеше, че подробността е незначителна. А тя бе свързана с един тих разговор в сенките на една пещера, превърната от арабите в болница, на място, наречено Шаджи.

ВТОРА ЧАСТ ВОИНИ

4.

Срещата на хампширската поляна бе последвана от трескави действия. За начало Гъмиени и Хил трябваше да получат зелена светлина от политическите си шефове.

Това не беше чак толкова лесно, защото първото условие на Майк Мартин бе не повече от десетина души да знаят истинската цел на операция „Клин“. Опасенията му бяха съвсем разбираеми. Ако с информацията разполагаха петдесет души, рано или късно някой щеше да се изпусне. Нямаше да е нарочно или за да навреди. Просто щеше да се случи.

Онези, които са работили при тежки условия под прикритие, знаят под какво напрежение си да не допуснеш грешка — дори когато разчиташ само на собствените си сили и умения. Да се надяваш, че няма да бъдеш издаден от някоя непредвидима случайност, е, само по себе си, доста стресиращо. Но истинският кошмар настъпва, когато разбереш, че причина за залавянето и бавната ти смърт е някой глупак, който е решил да се направи на отворен пред приятелката си бара и някой го е чул.

Затова и условието на Мартин бе прието на момента.

Джон Негропонт се съгласи да е единственият висш служител във Вашингтон, посветен в тайната, и разреши начало на операцията, Стив Хил, от своя страна, обядва в Лондон с човек от британското правителство и постигна същата уговорка. Така станаха четирима.

Беше ясно обаче, че не могат да работят по случая денонощно. Трябваша оперативни отговорници. Марек Гъмиени си избра един от най-добрите млади арабисти в контраразузнаването, Майкъл Макдоналд, който заряза текущите си дела, обясни на семейството си, че се налага да замине в командировка в Англия, и се качи на самолета към Европа — горе-долу по същото време, в което Марек Гъмиени летеше обратно.

Стив Хил избра заместника си от отдела — Гордън Филипс. Преди да се разделят, двамата с Гъмиени решиха всяка следваща стъпка от операцията да може да бъде подкрепена от достоверно

звучаща легенда, за да не може никой извън десетината посветени да разбере, че подготвят проникването на западен агент в Ал Кайда.

В Лангли и Воксхол Крос бе обяснено, че избраните служители всъщност са изпратени на обучение и ще отсъстват от работа половин година.

Стив Хил запозна двамата нови в екипа и им разясни целта на операция „Клин“. Макдоналд и Филипс го слушаха в пълно мълчание. Бяха настанени не в централата на МИ-6 край Темза, а в тайна извънградска къща, една от многото, с които Фирмата разполагаше в провинцията.

Когато оставиха багажа си и се събраха в гостната, той им подхвърли по една дебела папка.

— От утре започва търсенето на оперативен щаб — каза им. — Имате двайсет и четири часа да запаметите всичко тук. Това е нашият човек. А това... — той сложи на масичката една по-тънка папка — е човекът, за когото ще се представи. За него очевидно знаем много по-малко. Но следователите в Гитмо са успели да изкопчат само толкова. Наизустете и това.

Когато той излезе, двамата младши сътрудници си направиха голяма кана кафе и започнаха да четат.

* * *

Мартин се влюби за първи път на петнайсет, по време на въздушното шоу във Фарнбъро през 1977-а. Беше с баща си и по-малкия си брат. И тримата бяха заплени от изстребителите и бомбардировачите, въздушните номера и показваните за първи път прототипи. За Майк обаче гвоздеят на програмата бяха Червените дяволи, елитните парашутисти, които скачаха от невероятни височини и се рееха в небето, за да се приземят с цялото си великолепие директно в центъра на малката зона за кацане. Точно в този момент Майк разбра какъв иска да стане.

В края на последната си година в Хейлибъри, през 1980-а, той написа писмо до парашутните части и същия септември бе поканен на интервю в щаба в Олдършот. Когато пристигна, дълго гледа стария самолет „Дакота“, от който предшествениците му бяха дебаркирали

край моста в Арнем, докато сержантът, който ескортираше петимата току-що завършили ученици, не ги въведе в стаята, където се провеждаха интервютата.

В училище Майк минаваше за среден ученик, но за отличен атлет. В армията, разбира се, бяха проверили досието му и то напълно ги устройваше. Беше приет в частта и тренировъчната програма започна. След изтощителни двайсет и две седмици, през април 1981-ва, щеше да стане ясно кой е издържал теста.

Започна се с четириседмична строева, физическа и огнева подготовка. Последваха две седмици, в които към програмата бяха прибавени оказване на първа помощ, сигнализация и превантивни мерки срещу АХБ (атомно, химическо и бактериологично оръжие).

Седмата седмица включваше още по-интензивна физическа подготовка. Тя обаче не можеше да се сравнява с осмата и деветата седмица, които преминаха в изтощителни преходи в уелската област Брекън. Беше средата на зимата. В други времена на същото място много здрави мъже бяха умирали от изтощение или измръзване. Редиците на новобранците орediaваха.

На десетата седмица вече бяха в Хайд, Кент, където се проведеха стрелби, в които Мартин, току-що навършил деветнайсет, се отличи. Единайсетата и дванайсетата седмица бяха „изпитателни“ и се състояха единствено в пробези из пясъчните хълмове и мъкнене на тежки трупи в кал, дъжд и студ.

— Изпитателни? — измърмори Филипс. — А останалите какви са, дявол да ги вземе?

След дванайсетата седмица оцелелите новобранци получиха лелеяната червена барета и се отправиха на нов триседмичен курс в Брекън, където учиха самозащита, патрулиране и стрелба. По това време, в средата на януари, в Брекън беше кучи студ. Войниците обаче спяха на подгизналата земя, без да палят огън.

Между шестнайсетата и деветнайсетата седмица се случи това, за което Майк Мартин всъщност бе дошъл — парашутната подготовка в Абингдън. Там отпаднаха още неколцина от групата. После се състоя Парадът на крилата, на който най-сетне на баретите на новобранците бяха забодени значките с разперени крила — знакът на парашутистите. Същата вечер старият пъб в Олдършот бе свидетел на дива веселба.

Още две седмици, наречени „последното препятствие“, преминаха в обучение на открито и подготовка за финалния парад. На двайсет и втората седмица се състоя и той — парадът на завършващите, по време на който гордите родители най-сетне можаха да видят изумителната трансформация на децата си в истински войници.

Редник Майк Мартин вече бе попаднал в полезрението на началниците си като потенциален офицерски кандидат и бе изпратен на кратък курс в Кралската военна академия в Сандхърст. През декември 1981-ва завърши курса с чин младши лейтенант. Ако по това време смяташе, че го очакват славни дни, бе сгрешил жестоко.

В парашутните части има три батальона и Мартин бе прехвърлен в Пара Три. На ротационен принцип, на всеки девет години, по един от парашутните батальони прекарва трийсет и шест месеца на земята и изпълнява задачите на обикновена пехотна част. Парашутистите мразят тези три години. Именно на Пара Три бе дошъл редът да работи в тила в Олдършот.

Като командир на взвод, Мартин беше назначен да отговаря за новобранците в базата и да ги подлага на същата смазваща програма, която сам бе преминал. Той вероятно щеше да изкара там пълния срок, ако не беше един човек, Леополдо Галтиери. На 1-ви април 1982-ра аржентинският диктатор нападна Фолклендските острови. Заповедта за Пара Три бе да си стегнат багажа и да се подготвят за заминаване.

По нареждане на непреклонната Маргарет Тачър, седмица по-късно британски войски вече се носеха към южното полукълбо, където ги очакваше зима с бушуващи вълни и проливни дъждове.

Парашутистите пътуваха с презокеанския параход „Канбера“, чиято първа спирка бе на малкия пуст остров Асенсион, къс земя, брулен от ветровете. Там бяха изчакани последните дипломатически совалки. По това време обаче и Галтиери, и Тачър знаеха, че който от тях отстъпи, ще се прости с поста си. Затова „Канбера“ продължи напред, по петите на единствения самолетоносач в групата — „Арк Ройъл“.

Когато стана ясно, че инвазията е неизбежна, Мартин и екипът му бяха прехвърлени с хеликоптер от „Канбера“ на „Арк Ройъл“, откъдето самолет щеше да ги откара на сушата. Удобствата на парахода бяха забравени за миг. В същата бурна нощ, в която

хеликоптерите „Сий Кинг“ прехвърляха Мартин и хората му, друг „Сий Кинг“ падна в океана и деветнайсет човека от специалните авиодесантни сили загинаха.

Мартин и взводът му, заедно с останалата част от Пара Три, дебаркираха близо до устието на Сан Карлос. Намираха се на километри от столицата Порт Стенли и не срещнаха никаква съпротива. Без излишно разтакаване парашутистите и морските пехотинци поеха на тежък поход към столицата през калта и под поройния дъжд.

Раниците на гърбовете им тежаха колкото още един човек. При всяко появяване на аржентински „Скайхоук“ се спотаяваха в тинята, но вражеските самолети се интересуваха повече от корабите край брега, защото знаеха, че ако ги потопят, мъжете на сушата са обречени.

Истинският враг на британците бяха студът, неспирният леден дъжд и изтощителният преход през сурова местност, в която не никнеше нито едно дърво. И така чак до възвишението Лонгдън.

Войниците от Пара Три спряха в подножието му, разположиха се във фермата Естансия и се подготвиха да направят това, за което ги бе изпратила родината им. Беше нощта на 11-и срещу 12-и юни.

Атаката бе замислена като тиха и светкавична и бе такава до момента, в който ефрейтор Милн стъпи на мина. Тогава настана ад. Аржентинските картечници бълваха огън, сигнални ракети осветиха хълма и долината. Пара Три можеше или да се върне в укрытията си, или да приеме битката и да атакува възвишението. Решиха да атакуват и превзеха Лонгдън — с цената на двайсет и трима убити и над четирийсет ранени.

Това бе първият път, когато Майк Мартин усети онзи странен метален вкус на върха на езика си. Вкусът на страха.

От трийсетте човека от взвода му шестима бяха убити, а деветима — ранени.

Аржентинските войници, защитаващи възвишението, бяха наборна армия, момчета от слънчевите пампаси, които повече от всичко искаха да са си у дома, далеч от калта, студа и дъжда. Сега оцелелите от тях бяха напуснали укрепленията си и се изтегляха към Порт Стенли.

Призори Майк Мартин застана на върха на хребета Уайърлес, погледна на изток към града и изгряващото слънце и преоткри Бог, към

когото от години не се бе обръщал. Отпрати към него горещата си благодарност и се закле повече да не го забравя.

* * *

По времето, когато десетгодишният Майк Мартин тичаше из градината на баща си в Саадун пред погледите на развеселените иракски гости, на хиляди километри оттам се роди едно момче.

Западно от пътя, свързващ Пешавар и Джалалабад, се намират Спин Гар — Белите планини — над които се извисява Тора Бора.

Погледнати отдалеч, те са като величествена стена между Пакистан и Афганистан, сурови и студени, с вечно заснежени върхове.

По-голямата част от Спин Гар лежи в Афганистан, само веригата Сафед е от пакистанската страна. Към плодородните земи край Джалалабад се стичат безброй реки, пълноводни от разтопените снегове и поройните дъждове, а на по-ниските места се образуват неголеми терасовидни равнини, на които се засаждат овощни култури и се отглеждат овце и кози.

Животът там съвсем не е лек, а малките разпръснати общности в равнините са хора, добре познати на британците още от имперските времена. Тогава са ги наричали „патани“, но в наши дни са по-известни като „пащуни“ или „пущуни“. В онези години те се защитавали иззад скалистите си твърдини с дълги мускети — джезаили, с които всеки от тях бил по-точен и от съвременен снайперист. Ръдиърд Киплинг е успял да опише само в четири стиха разликата между суровите планинци и скъпообучените английски офицери:

*Люта битка край военен пост,
галоп в сумрачно дефиле,
хиляди лири отиват нахалост
от джезаил за една-две.*

Годината беше 1972-ра. В една от равнините бе издигнато малкото поселище Малоко-зай, кръстено, както повечето тук, на отдавна загиналия воин, който го бе основал. В него имаше само пет опасани със стени малки стопанства и всяко от тях бе дом на семейство от по двајсетина души. Старейшина на селището бе Нури Хан и в тази лятна вечер мъжете се бяха събрали около огъня в неговия двор и пиеха чай.

Огънят от черничевии клони прашеше на фона на залязващото слънце, мракът започваше да се спуска по планинските склонове. Макар че бе средата на лятото, вечерта носеше хлад.

От помещенията на жените се носеха приглушени звуци. Ако се чуеше по-силен вик, мъжете щяха да прекъснат разговора си и да се заслушат за новини. Жената на Нури Хан очакваше четвъртото си дете и съпругът ѝ се молеше Аллах да го дари с втори син. Синовете по традиция се грижеха за стадата и пазеха поселището. Нури Хан имаше осемгодишен син и две дъщери.

Тъмнината обви долината. Пламъците на огъня подскачаха по смуглите лица и черните бради на мъжете. Внезапно акушерката изникна от сенките и прошепна нещо в ухото на бащата. Лицето му разцъфна в широка усмивка.

— Слава на Аллах, имам син! — извика той.

Всички мъже скочиха от местата си като един. Пукотът на пушките им раздра нощното небе. Последваха прегръдки, поздравления и благодарности към Аллах, който бе възнаградил верния си слуга с мъжка рожба.

— Как ще го кръстиш? — попита един пастир от съседното стопанство.

— Ще го нарека Измат, на прадядо ми, дано душата му почива във вечен мир — отвърна Нури Хан.

Момчето изживя съвсем нормално детство. Бързо проходи, после се научи да тича — а тичането наистина му доставяше удоволствие. Сетне пък поиска да подражава на по-големите момчета и през лятото, едва на пет, вече водеше стадата към пасищата и ги наглеждаше, докато жените събираха фураж за зимата.

Постепенно си заслужи да се махне от помещенията на жените и — в най-знаменателния ден от живота си до момента — най-сетне бе допуснат до огъня, около който мъжете разказваха истории за

пущуните и как отблъсквали британските червенодрешковци преди сто и петдесет години.

Баща му бе най-богатият човек в общността. Богатството му се измерваше в единствената валута тук — крави, овце и кози. Те — след непрестанни грижи и тежък труд — осигуряваха месо, мляко и кожи. Хлябът идваше от малките ниви, а плодовете и смолата — от черниците и орехите. Нямаше сериозна причина да се излиза от селцето, така че през първите си осем години Измат Хан не го и направи. Петте семейства споделяха една и съща джамия и се събираха на обща молитва всеки петък. Бащата на Измат беше вярващ, но не бе фундаменталист и със сигурност не бе фанатик.

По същото време Афганистан бе приел името Демократична република Афганистан. В нея обаче нямаше нищо демократично — страната се управляваше от комунистическо правителство, наложено от СССР. От гледна точка на религията, положението бе повече от странно, защото населението бе преобладаващо мюсюлманско и дълбоко религиозно и за него атеистичното управление бе безбожно и неприемливо. Но по онова време афганистанците от по-големите градове бяха отворени към модерния свят. Фанатизмът щеше да бъде посят доста по-късно. Жените бяха образовани, само малка част от тях покриваха лицата си, песните и танците бяха позволени, а страховитата тайна полиция преследваше най-вече политическите опоненти и не обръщаше особено внимание на религията.

Едната от връзките на Малоко-зай с външния свят бяха контрабандистите, които минаваха оттук, за да избегнат патрулите в прохода Хайбер, и се спускаха по планинските пътеки към град Парашинар в Пакистан. Те носеха новини от градовете и равнините, от правителството в далечния Кабул и от света отвъд.

В махалата имаше и радио — скъпоценна реликва, която пращеше и пиукаше, докато един ден не проговори на език, който те разбираха. Това беше програмата на Би Би Си на пущу, която предаваше за планинците една некомунистическа версия за света.

Беше мирно и щастливо детство. А после дойдоха руснаците.

За хората в Малоко-зай нямаше голямо значение кой е крив и кой прав. Те не знаеха, а не ги и интересувахе, че комунистическият им президент е разгневил Москва с неспособността си да държи страната под пълен контрол. Това, което знаеха обаче, бе, че съветската армия е

пресякла река Амударя от съседен Узбекистан, прекосила е прохода Саланг и е превзела Кабул. Не беше въпрос на война между исляма и атеизма — поне не още. Беше просто смъртна обида.

Измат Хан беше почти необразован. Знаеше наизуст необходимите за молитва строфи от Корана, въпреки че бяха на арабски и не разбираше и дума от тях. Всекидневните молитви се водеха от Нури Хан, който бе научил момчетата в селището на четмо и писмо, макар и само на пущу. Пак той ги бе въвел в принципите на пуктунвали — моралния кодекс, по който живеят пущуните. Основните му правила бяха: чест, гостоприемство и отмъщение за всяка обида. Сега Москва ги бе обидила.

Съпротивата се роди именно в планините и мъжете там избраха да се нарекат „воини на Бога“, муджахидини. Но преди всичко планинците трябваше да организират сбор, шура, на който да решат какво точно ще правят и кой ще ги води.

Те не знаеха нищо за Студената война, но научиха, че вече имат могъщи съюзници — враговете на СССР. Звучеше им напълно логично. Казано е: враговете на моите врагове са мои приятели. Пръв сред тях бе съседен Пакистан, ръководен от фундаменталисткия диктатор генерал Зиа Ул Хак. Макар между тях да съществуваха религиозни различия, сега той бе в съюз с християнската свръхсила, Америка и с нейните довереници, бившите афгански врагове — англичаните.

* * *

След първото си участие във военни действия Майк Мартин разбра, че този живот му се нрави. Прекара известно време в Северна Ирландия, но условията там бяха мизерни, а и независимо, че опасността да получи от ИРА снайперистки куршум в гърба бе огромна, патрулирането му се видя скучно. Затова през пролетта на 1986-а реши да подаде документи в Специалните авиодесантни сили (САС).

В САС постъпват доста бивши парашутисти. Подготовката на тези части и ролите им във военните операции са сходни. В САС обаче твърдят, че тяхната тренировъчна програма е по-трудна.

Документите на Мартин стигнаха до щаба в Херефорд, където отличните му познания по арабски бяха отбелязани с интерес и той бе извикан на пробно учение.

Пробно учение означава шестседмични тренировки заедно с останалите кандидати — парашутисти, пехотинци, артилеристи, кавалеристи и дори инженери. Програмата е основана на простичък принцип.

Още първия ден един усмихнат сержант им каза:

— Тук няма да се опитаме да ви обучим. Ще се опитаме да ви убием.

Само десет процента от постъпилите издържат пробното. Мартин го издържа. Последваха учения в джунглата в Белийз и едномесечен курс в Англия, където се обучаваха на издръжливост при разпити — което означава да запазиш мълчание дори когато те подлагат на неописуем тормоз. Добрите новини са, че и САС, и доброволецът могат по всяко време да поискат прекратяване на експеримента. Но това означава предсрочен край на кариерата в спецчастите.

През лятото на 1986-а Мартин бе назначен за командир на взвод с чин капитан към 22-ра дивизия на САС. Пожела да го зачислят към ескадрила А, въздушните десантчици — нормален избор за един парашутист.

В Пара Три така и не се възползваха от арабския му, но в САС мигновено го оцениха, защото от години поддържаха тесни контакти с арабския свят. Десантните части са основани в Западна Сахара през 1941-ва и специалното им отношение към пустинните земи така и не се е променило.

САС има полушеговитата репутация на единствената армейска част, която излиза на печалба. Без да е напълно вярно, това е съвсем близо до истината. Военните от САС са най-търсените в света бодигарди и инструктори. Султани и емири от целия арабски свят търсят услугите им за обучението на собствените си телохранители и се отплащат за това пребогато.

Първото подобно задание на Мартин бе със саудитската национална гвардия в Рияд. Но през лятото на 1987-а бе повикан у дома.

— Хич не си падам по тези неща — каза прекият му командир в кабинета си в Стърлинг Лайне, щаба на САС в Херефорд. — Направо не ги понасям, да знаеш. Но това е положението — мазниците искат да те наемат за някаква операция. Нещо арабско.

„Мазниците“ бе израз, използван от военните за хората от разузнаването. Командирът му имаше предвид Фирмата, тоест МИ-6.

— Те нямат ли си хора, дето знаят арабски? — попита Мартин.

— Имат колкото щеш. Обаче не става въпрос просто за езика. И не точно за арабите. Искат някой да проникне отвъд съветските позиции в Афганистан и да помогне на муджахидините.

Диктаторът на Пакистан не позволяваше действащи западни военни да влизат в Афганистан от собствената му държава. Военното му разузнаване — УВР, обичаше да се разполага с американските помощи, предназначени за муджахидините, а генералът нямаше никакво намерение да доживее момента, в който американски или британски войник, проникнал през пакистанската граница, ще бъде заловен от руснаците и показан на света.

Известно време след началото на окупацията обаче британците решиха, че човекът, когото трябва да подкрепят, е не пакистанският фаворит Хекматиар, а таджикът Шах Масуд, който, вместо да изнася пламенни речи в Европа или Пакистан, нанасяше истински поражения на окупаторите. Проблемът беше да доставят помощите си директно до него. Територията, която държеше той, бе далеч на север.

Не беше трудно да се намерят добри водачи сред муджахидините край прохода Хайбер. От древни времена златото върши чудеса по тези земи. Една поговорка казва, че не можеш да купиш лоялността на афганеца, но винаги можеш да я наемеш.

— Ключовата дума на всеки етап от операцията, капитане — казаха му в щаба на разузнаването, който по онова време още бе в Сенчъри Хаус, — е отричане. Затова се налага, съвсем формално, да напуснете армията. Разбира се, веднага щом се върнете (бяха достатъчно любезни да кажат „щом“, а не „ако“), ще получите обратно чина и длъжността си.

Майк Мартин отлично знаеше, че в САС има свръхсекретно звено, наречено Отдел по революционните движения, чиято задача е да създава колкото се може по-голямо напрежение в комунистическите държави из целия свят. Реши да го спомене в разговора.

— Говорим за още по-висока степен на секретност — отвърна му важната клечка зад бюрото. — Нарекдохме новата ви част „Еднорог“ — защото тя просто не съществува. В нея никога не служат повече от дванайсет души, а към момента са само четирима. Искаме някой да се промъкне в Афганистан през прохода Хайбер, да се свърже с местен водач и да успее да се промъкне чак до долината Панджшир, където действа Шах Масуд.

— И да му занесе подаръци? — полюбопитства Мартин.

Човекът зад бюрото разпери ръце.

— Дреболии. Колкото би пренесъл сам човек. Но впоследствие можем да организираме постоянен канал, още повече ако Масуд изпрати свои водачи към южната граница. Сега става въпрос просто за установяване на контакт.

— А подаръците какви са?

— Енфие. Той обича нашето енфие. И още нещо — две преносими установки „Блоупайп“ с ракети земя-въздух. Атаките от въздуха много го притесняват. Ще се наложи да обучите хората му как да боравят с тях. Предполагам, че мисията ще ви отнеме около шест месеца. Какво мислите по въпроса?

* * *

Половин година след съветската инвазия стана ясно, че афганците така и няма да успеят да постигнат това, което впрочем никога не им се бе удавало — да се обединят. След многоседмични спорове в Пешавар и Исламабад, докато пакистанската армия настояваше, че няма да разпределя американските помощи сред други, освен избраните от самата нея съпротивителни групи, най-сетне се оформиха седем такива. Всяка от тях си имаше военен командир и политически лидер. Наричаха ги Пешаварската седморка.

Само в една от групите лидерите не бяха пущуни — професор Раббани и обаятелният му военен командир Ахмад Шах Масуд бяха таджики по произход. От водачите на другите шест групи трима скоро станаха известни като „Гучи-командирите“, защото, облечени в западни дрехи, предпочитаха да чертаят планове си далеч от Афганистан.

Двама от лидерите на останалите три групи — Саяф и Хекматиар, бяха фанатизирани последователи на Мюсюлманското братство на крайните ислямисти, жестока и отмъстителна организация, която към края на войната бе убила повече афганци, отколкото руснаци.

Последният от седмorkата — молла Молви Юнис Халес, контролираше родната провинция на Измат Хан — Нангархар. Халес беше уважаван проповедник, а в очите му от време на време можеше да бъде забелязана добрината, която напълно липсваше на Хекматиар. Точно затова последният жестоко го мразеше.

Макар че бе най-възрастният в седмorkата и над шейсетгодишен, през следващите десет години Халес често лично водеше набезите на хората си из окупирания Афганистан. А когато отсъстваше, начело на войниците му заставаше Абдул Хак.

През 1980-а войната достигна равнините до Спин Гар. Съветските войски бяха отрупани край Джалалабад, самолетите им нанасяха наказателни удари върху планинските поселища. Нури Хан вече се бе заклел във вярност към Юнис Халес и получи правото да организира свой собствен лашкар — военизиран отряд, който да брани земите му.

Нури Хан можеше, за да ги предпази от въздушните удари, да скрие както повечето домашни животни, така и хората си в някоя от многобройните пещери в Белите планини, но на първо време реши да изпрати жените и децата в бежански лагер в Пакистан.

Керванът с тях имаше нужда от предводител, който да ги охранява не само по време на прехода им, но и при престоя в Пешавар, колкото и да продължеше той.

За махрим — водач — Нури Хан избра собствения си шейсетгодишен баща. После подготви мулетата и магаретата за пътуването.

Като едва сдържаше сълзите си от срам, че ще бъде изпратен с жените и децата, осемгодишният Измат Хан прегърна баща си и брат си, после хвана повода на едно муле и пое към възвишенията, през които щяха да преминат в Пакистан. Щеше да се върне от изгнанието си и да се включи в яростната борба срещу окупаторите чак след седем години.

За да се легитимират пред света, бе решено всеки от военачалниците от Пешаварската седморка да основе политическа партия. Юнис Халес основа Хизб Ислами и изиска от всичките си хора да постъпят в нея. Междувременно край Пешавар никнеха бежански лагери под егидата на Обединените нации — организация, за която Измат Хан не бе чувал. Обединените нации приеха, че всяка от новоосновените политически партии ще разполага със свой собствен лагер, в който няма да бъдат допускани хора от другите групи.

Имаше още една организация, която раздаваше храна и одеяла. Знакът ѝ беше обикновен червен кръст. Измат Хан не бе чувал и за нея, но оценяваше горещата ѝ супа.

Бежанците трябваше да изпълнят едно допълнително условие, за да получат помощите от Запада, раздавани от Обединените нации и генерал Зиа Ул Хак. Всяко от малките момчета трябваше да постъпи в мадраса. Това щеше да е единственото им образование. Не се налагаше да учат математика, история или география. Просто щяха да наизустяват строфите от Корана. Останалото щяха да научат от войната.

И тъй като повечето имами в набързо сформираните религиозни училища бяха саудитски араби, те преподаваха единствената версия на исляма, позволена в Саудитска Арабия — уахабизма, най-суровото и непримиримо течение на вярата. Така, въпреки че Червеният кръст, който се грижеше за прехраната и лекарствата им, бе постоянно пред очите им, цяло поколение афганци щеше да бъде превърнато в море от религиозни фанатици.

Нури Хан посещаваше семейството си при всеки удобен случай, два или три пъти годишно, като оставяше лашкара под командването на по-големия си син. Преходът обаче бе тежък и всеки път Нури Хан изглеждаше все по-стар. Когато пристигна през 1987-а, изглеждаше съвсем отпаднал. Междувременно по-големият брат на Измат бе загинал при въздушна атака. Самият Измат вече беше на петнайсет и гърдите му щяха да се пръснат от гордост, когато баща му го помоли да се върне в Спин Гар, за да се присъедини към съпротивата и да стане муджахидин.

Разбира се, жените дълго плакаха, а дядото, който знаеше, че едва ли ще преживее още една зима в равнините край Пешавар, се размърнка. Сетне Нури Хан, синът му и осмината мъже, които бе

довел да видят семействата си, поеха отново на запад към Нангархар и войната.

Не само Измат се бе променил през последните години.

Гледката, която завари в родината си, бе коренно различна. В долините буквално не бе останал здрав камък. Руските самолети и хеликоптери бяха разсипали земите северно от Панджшир, където се намираше Шах Масуд, чак до Пактия и хребета Шинкай на юг.

Афганистанската армия и Хад, тайната полиция на режима в Кабул, обучена от КГБ, можеха да контролират и сплашват хората в равнините, но планинците и онези, които бяха напуснали градовете и селата, за да се присъединят към тях, бяха много по-упорити и както се оказа по-късно, непобедими. Въпреки въздушната подкрепа, на каквато британските колониалисти отдавна в миналото не бяха могли да разчитат, съдбата на съветските войски започваше да напомня на разбитата английска колона, поела самоубийствения преход от Кабул към Джалалабад.

По пътищата дебнеха засади, а планините защитаваха обитателите си от въздушните удари. Пък и фактът, че през септември 1986-а муджахидините се сдобиха с американски ракети „Стингър“, принуди съветските пилоти да летят все по-високо, твърде високо, ако трябва да сме точни, или да рискуват да бъдат свалени. Руските загуби се увеличаваха непрестанно, а към тях се прибавяха все повече ранени или болни. Дори в контролирано общество като съветското, духът падаше стремглаво с всеки ден.

Войната беше изключително жестока. Пленниците бяха рядкост и истинските щастливци бяха сполитани от бърза смърт. Планинските родове особено мразеха руските пилоти и, ако успееш да пленят някой, го връзваха, разпаряха му корема, а после го оставяха жив под палещото слънце, докато вътрешностите му не изсъхнат. Другият вариант бе да го оставят в ръцете на жените и техните остри ножове за дране на кожи.

В отговор руснаците бомбардираха, взривяваха и засипваха с куршуми всичко, което мърдаше — мъже, жени, деца и животни. Над планините бяха пуснати милиони мини, които в крайна сметка превърнаха цяла една нация в инвалиди, когато войната свърши, милион афганистанци бяха убити, милион — завинаги осакатени, а пет милиона бяха бежанци.

Измат Хан знаеше всичко за оръжията от престоя си в бежанския лагер и любимото му беше, разбира се, автомат „Калашников“. Горчивата ирония в случая бе, че това изобретение на руснаците, любимо на всяко революционно или терористично движение по света, сега беше използвано срещу самите тях. Американците обаче имаха сериозна причина да снабдяват муджахидините именно с АК-47 — така те можеха да попълват амунициите си направо от убитите съветски войници.

Другото предпочитано оръжие беше гранатометът, лесен за ползване и презареждане и сеещ неминуема смърт на близки и средни разстояния.

Измат Хан беше едър за петнайсетте си години и отчаяно му се искаше страните му да обраснат с брада като на истински мъж. Скоро планините го превърнаха точно в такъв — суров и здрав млад мъж. Краката на пущуните сякаш никога не се уморяваха и на височините, на които на други хора не би достигнал въздух, дишането им бе равно и спокойно.

Година след завръщането му у дома, един ден го повика баща му. С него имаше някакъв непознат с почерняло от слънцето лице и черна брада. Носеше шалвари и роба, туристически обувки и кожен елек без ръкави. На земята зад него лежеше най-голямата раница, която момчето бе виждало, и два подобни на тръби предмета, увити в овчи кожи. Освен това непознатият носеше тюрбан на пущун.

— Този човек е наш гост и приятел — каза Нури Хан. — Дошъл е да ни помогне и да се бие на наша страна. Трябва да занесе нещо на Шах Масуд в Панджшир и искам от теб да го съпроводиш дотам.

5.

Младежът се втренчи в непознатия. Сякаш не бе чул казаното от Нури Хан.

— Той афганец ли е?

— Не, ингилиз.

Измат Хан се слиса. Та това бе вечният враг. Нещо повече, имамът в мадраса заклеждаваше англичаните с яростна злъч. Този човек беше кафир, неверник и насрани, християнин, който цяла вечност щеше да гори в ада. И сега той трябваше да го съпроводи през стотици километри в планините чак до прочутата долина на север? Да прекара дни и нощи с него? А баща му, при все че беше добър човек и добър мюсюлманин, го бе нарекъл „приятел“. Как бе възможно?

Англичанинът докосна гърдите си над сърцето.

— Салаам алейкум, Измат Хан.

Нури Хан не говореше арабски, въпреки че в последно време към планинците се бяха присъединили много арабски доброволци. Те общуваха единствено едни с други, вършеха свои си неща и нямаше никаква причина да се сближаваш с тях. Но Измат беше чел Корана много пъти, а Коранът бе на арабски. Пък и имамът говореше само на този език. Така че момчето знаеше достатъчно.

— Алейкум ас-салаам — отвърна то. — Как те викат?

— Майк — каза мъжът.

— Ма-айк — повтори Измат. — Странно име.

— Добре, да прием чай — намеси се баща му. Тримата стояха на входа на една пещера на петнайсетина километра от останките от разрушеното им селце. По-навътре в пещерата, достатъчно далеч от входа, за да не изпуска издайнически дим навън, гореше неголям огън.

— Ще преспим тук, а на сутринта двамата тръгвате на север. Аз отивам на юг при Абдул Хак. Ще има голяма операция на пътя между Джалалабад и Кандахар.

Хапнаха козешко и оризови питки. После си легнаха. Преди изгрев Измат и спътникът му поеха на север.

Пътят им минаваше през малки долчинки, където лесно можеха да намерят убежище. Но между тях имаше и скалисти хребети, сред които щяха да са постоянно изложени на опасност. Затова решиха да се придвижват по тях нощем, а денем да прекосяват долчинките.

На втория ден ги застигна лош късмет. Напуснаха бивака си преди изгрев слънце и призори се озоваха тъкмо пред един оголен хребет. Ако изчакаха, щяха да загубят цял ден, затова Измат Хан настоя да продължат. И точно когато бяха на средата на скалистия склон, чуха бумтенето.

Хвърлиха се на земята и замряха, но вече бяха закъснели. Над билото срещу тях се появи съветски боен хеликоптер Ми-24 Д, известен още като „Хинд“. Единият пилот явно бе мернал движение или проблясък, защото хеликоптерът смени курса и се насочи право към тях. Ревът на двата двигателя „Изотов“ ставаше все по-моцнен, както и добре познатото тракане на перките.

Заровил глава между лактите си, Майк Мартин си позволи да хвърли светкавичен поглед към хеликоптера. Без съмнение ги бяха забелязали. Хеликоптерът идваше право към тях и се снишаваше за атака.

За всеки пехотинец е истински кошмар да бъде прикlescен от боен вертолет на открито, без никаква подкрепа от въздуха. Мартин се огледа. На стотина метра имаше купчина камъни, която можеше да им послужи за временно прикритие. Той скочи, изкрещя на момчето да го последва и се затича натам. Остави петдесеткилограмовата си раница, но взе едната от тръбите, които така бяха заинтригували спътника му.

Ушите му бучаха от собствения му учестен пулс, тропота на момчешките крака отзад и воя на спускащия се към тях хеликоптер. Нямаше и да опита да пробяга разстоянието до камъните, ако не бе забелязал нещо обнадеждаващо. По всичко личеше, че хеликоптерът не носи бомби, а ракетните му установки са празни. Мартин жадно си пое въздух с надеждата, че е прав. И беше.

Сутрешната смяна на пилота Симонов и неговия помощник Григориев включваше полет над една долина, в която според разузнаването се укриваха муджахидини. Хеликоптерът първо стовари бомбите си от голяма височина, после се снижи и изстреля ракетите. От цепнатините в скалите изскочиха кози — ясен знак, че долу наистина има хора. Симонов разпердушини животните с повечето от

патроните на 30-милиметровата картечница, после набра височина и обърна към съветската база край Джалалабад. Именно тогава Григориев забеляза някакво движение на скалите под тях и щом видя, че малките фигурки удрят на бяг, подготви картечницата. В момента, в който двамата бягащи се скриха зад куп камъни, хеликоптерът увисна на 600 метра височина и цевите забълваха куршуми. А после спряха. Симонов изруга. Беше изстрелял всичко по няколко кози, а сега под него имаше двама муджахидини! Трябваше бързо да презареди.

Хеликоптерът вдигна нос и се отдалечи с широк завой, за да избегне билото отпред.

Мартин и Измат Хан изпълзяха иззад укритието си. Момчето видя как ингилизът набързо разопакова овчите кожи и измъкна къса тръба. Измат бе улучен в бедрото, но не изпитваше болка. Просто стоеше като вцепенен.

Човекът от САС трескаво сглобяваше едната от ракетите „Блоупайп“, предназначени за Шах Масуд.

Някои ракети земя — въздух се насочват от наземен радар. Други ползват собствен радар, монтиран в корпуса. Трети се ориентират по инфрачервени лъчи. Четвърти са с топлинно насочване — регистрират температурата, излъчвана от двигателите на съответния летателен апарат, и я преследват.

„Блоупайп“ са устроени много по-просто. След като изстреля ракетата, боецът трябва да остане на мястото си и да я насочва с радиосигнали, излъчвани от миниатюрен пулт за управление. Основният недостатък е, разбира се, в риска, който трябва да се поеме пред лицето на приближаващия враг.

Мартин вкара ракетата в тръбната установка, включи батерията и жироскопа, зае позиция и видя през мерника, че хеликоптерът се връща. Тогава стреля. Ракетата изхвърча със свистене. Сега всичко зависеше само от него. Той предположи, че разстоянието до целта е около 1300 метра и бързо намалява. В този момент Симонов откри огън с презаредената картечница.

Четири цевии под носа на хинда се завъртяха. Стотни от секундата по-късно съветският пилот забеляза пламъчето на носещата се към него ракета. Вече всичко бе въпрос на нерви.

Куршумите се забиваха в скалите, разхвърчаха се каменни отломки. Всичко продължи две секунди, но за това време над 70

куршума удариха земята край Мартин... докато Сине наведе хинда в опит да избегне ракетата.

Доказано е, че при опасност на пътя човек инстинктивно прави завой наляво. Точно затова, макар и въведено само в няколко страни, лявото движение всъщност е по-сигурно. Паникьосалият се шофьор предпочита да влезе в канавката, но на всяка цена да избегне челния удар.

Симонов се паникьоса и зави наляво.

Първата степен на ракетата падна и тя достигна свръхзвукова скорост. Мартин я насочи в свое дясно точно преди Симонов да извие. Предположението му излезе правилно. При завоя хиндът леко се наклони назад и бойната глава се заби право в корема му. Теглото ѝ беше само три килограма, но дори при такава тежест ударът с над хиляда километра в час бе страховит. Главата пробива бронята, ракетата проникна в хеликоптера и се взриви.

Потънал в пот на върха на ветровития хребет, Мартин видя как машината се разтrese от взрива, от двигателя ѝ заизлиза пушек и тя започна да пада към долината.

При удара в речното корито от корпуса се извиси пламък, после стълб черен дим. Двамата руснаци бяха мъртви. Командирите им в Джалалабад със сигурност щяха да предприемат нещо. Пътят оттам можеше да изглежда дълъг и труден — но не и за изстребител „Сухой“.

— Да тръгваме — каза на арабски на момчето. То се опита да се изправи, ала не успя. И тогава Мартин видя кървавото петно на бедрото му и без да каже и дума, хукна да донесе раницата.

Разпра единия крачол на шалварите. Раната беше малка, но изглеждаше дълбока. Можеше да е причинена от някой от куршумите, можеше и да е от отхвъркнал камък. Нямаше как да знае обаче колко близо до бедрената артерия е. В Херефорд го бяха обучили да оказва първа помощ и на основните медицински умения, но в афганистанските планини — и то при надвиснала руска опасност — нямаше време за хирургически операции.

— Ще умрем ли, ингилиз? — попита момчето.

— Не и днес, стига такава да е волята на Аллах, Измат. Не и днес.

Мартин бе изправен пред сложна дилема. Имаше нужда от цялото съдържание на раницата си. Но можеше да носи само или нея,

или момчето.

— Познаваш ли планините тук? — попита той.

— Разбира се — отвърна афганецът.

— Значи ще се върна тук с друг водач. Ще ми обясниш накъде да го упътя. Първо обаче ще заровя раницата и ракетите.

Отвори една правоъгълна метална кутия и извади спринцовка. Пребледнялото момче го наблюдаваше мълчаливо.

„Готов съм — помисли си Измат Хан. — Щом неверникът иска, нека ме измъчва. Няма да пророня и звук“.

Англичанинът заби иглата в бедрото му. Момчето не гъкна. След секунди морфинът започна да действа и болката се притъпи. Англичанинът вече бе извадил сгъваемата си лопата и ръчкаше с нея твърдата земя. Когато приключи, натика в дупката раницата и двете тръби и ги покри с купчина камъни. Сега никой нямаше да ги намери. Той се огледа и запомни мястото, за да може по-късно безпроблемно да открие снаряжението си.

Момчето заобяснява, че може да върви и само, но Мартин просто го метна на рамо и закрачи напред. Макар и мускулест, Измат беше слаб и не тежеше повече от раницата. И все пак изкачването във все по-разредения въздух нямаше да е добър избор. Затова Мартин реши да се спусне По пътеката надолу към долината. Решението му се оказа правилно.

Свалените съветски хеликоптери и самолети привличаха тълпи пуцуни, които набързо ги разфасоваха. Стълбът дим още не бе забелязан от руските патрули, а и последното, което беше изпратил по радиото Симонов, бяха неразбираеми викове. Но пушекът вече бе събрал група муджахидини, с които двамата се срещнаха в долината.

Измат Хан обясни какво се е случило. Планинците започнаха да се смеят и да тупат човека от САС по гърба. Той настоя спътникът му да получи сериозна помощ, което означаваше превоз и хирургическа намеса. Един от муджахидините каза, че познавал някакъв човек с муле, живеел наблизо, и отиде да го доведе. Дойдоха по тъмно. Мартин би втора морфинова инжекция на Измат.

После тримата с новия водач поеха през черната нощ. На сутринта стигнаха южната страна на Спин Гар. Там водачът спря, посочи напред и изсумтя:

— Шаджи. Араби.

После им каза, че няма да продължи и че си иска мулето. Последните два километра Мартин пренесе момчето на гръб. Шаджи беше комплекс от над петстотин пещери. През последните три години тъй наречените „афганистански араби“ ги бяха разширили и обзавели така, че сега Шаджи приличаше на огромна военна база със собствена джамия, складове, библиотека с религиозни текстове, кухни и напълно оборудвана болница.

Първите постови ги спряха и докато обсъждаха помежду си как да постъпят, Мартин разпозна северноафриканския им арабски. Прекъсна ги пристигането на техния старши, който, от своя страна, говореше саудитски арабски. Мартин разбираше всичко, но му се стори по-разумно да не приказва и с ръце се опита да покаже, че приятелят му се нуждае от незабавна операция. Саудитецът кимна и ги поведе към пещерите.

След час Измат Хан вече бе опериран и куршумът бе измъкнат от крака му.

Мартин изчака момчето да се събуди. Седеше мълчаливо в сенките в единия ъгъл на помещението и се опитваше да не се набива на очи.

След още час влязоха двама мъже. Единият беше много висок, младолик и с дълга брада. Носеше камуфлажно яке върху дълга роба и бяло покривало на главата. Другият, облечен в лекарска манта, бе понисък, закръглен, на не повече от трийсет и няколко години, с малък топчест нос, на който се крепяха очила с кръгли рамки.

След като прегледаха двамата от собствените си хора, те се приближиха до афганеца. Високият заговори на саудитски арабски.

— И как се чувства нашият млад афгански боец?

— Слава на Аллах, вече съм по-добре, шейх — отвърна на същия език Измат. Удостои високия с титла и на него очевидно му стана приятно.

— О, още си толкова млад, а говориш арабски. — Той се усмихна.

— Прекарах седем години в мадраса в Пешавар. Върнах се миналата година, за да се сражавам.

— И за какво се сражаваш, синко?

— За Афганистан — отговори момчето. По лицето на саудитеца пробяга сянка и Измат Хан разбра, че е сбъркал отговора.

— И за Аллах, шейх — добави той.

Сянката изчезна и усмивката се върна. Саудитецът се наведе и потупа момчето по рамото.

— Ще дойде ден, когато Афганистан вече няма да има нужда от теб, но милостивият Аллах винаги ще разчита на воините си. Как е раната на нашия млад приятел?

Въпросът бе зададен към тантурестия доктор.

— Да видим — измърмори той и дръпна нагоре робата на Измат. Раната беше чиста, затворена с шест шева и дезинфекцирана. Докторът изхъмка одобрително.

— До седмица ще си проходил отново — каза доктор Ай ал Зауахири. После двамата с Осама бин Ладен излязоха от помещението. Никой от тях не забеляза от седналия в ъгъла мъж, отпуснал глава като заспал.

След малко Мартин стана, отиде до леглото на младежа и прошепна:

— Трябва да тръгвам. Арабите ще се погрижат за теб. Ще се опитам да открия баща ти, за да ми намери нов водач. Нека Аллах бъде с теб, приятелю.

— Внимавай, Ма-айк — отвърна момчето. — Тези араби не са като нас. Ти си кафир, неверник. А те са досущ като имама в мадраса. Мразят всички неверници.

— Тогава ще съм ти безкрайно благодарен, ако не им кажеш какъв съм — отвърна англичанинът.

Измат Хан затвори очи. По-скоро щеше да умре в мъчения, отколкото да издаде новия си приятел. Така повеляваше моралният кодекс на пушуните. Когато отново отвори очи, ингилизът бе изчезнал. По-късно чу, че все пак бил стигнал до Шах Масуд в Панджшир, но така и не го видя повече.

* * *

След половин година отвъд съветските линии в Афганистан Майк Мартин се завърна у дома с доста добър пушу. Възстановиха го в чин и отново го изпратиха в Северна Ирландия. Този път обаче беше различно.

Войниците от САС ужасяваха ИРА и да убият или, още по-добре, да заловят жив, а после да измъчват и убият един от тези, които помежду си наричаха „сасове“, беше мечтана цел за ирландците. Майк Мартин бе зачислен към 14-а разузнавателна част, позната още като „Невидимите“.

Това бяха очите, ушите и носовете на британците. Абсолютно незабележими, те винаги трябваше да знаят къде ще е следващият удар на атентаторите. И за да е така, се налагаше да вършат чудеса.

Проникваха в къщите на лидерите на ИРА през покривите и ги обримчваха с подслушвателни устройства от мазето до тавана. Микрофони се поставяха дори в ковчезите на убитите ирландци, защото лидерите често обменяха информация, докато се преструваха, че отдават почит на своите мъртъвци. Телескопичните обективи на камерите улавяха всяко движение на устните, а после екипите разшифроваха казаното. А когато попаднеше на нещо специално, Невидимите го прехвърляха на следователите.

Правилата бяха стриктни. За да им бъде отвърнато, хората от ИРА трябваше да стрелят първи, и то именно по войниците от САС. Ако по време на схватка хвърлеха оръжията си на земята, трябваше да бъдат арестувани. Преди да произведат и един изстрел, САС и парашутистите трябваше да са сигурни, че той е неизбежен. Стара традиция на британските политици и адвокати е да подсигуряват гражданските права на своите противници, но не и на собствените си войници.

Мартин прекара осемнайсетте месеца като капитан от САС в Ълстър с две запомнящи се среднощни засади. Във всяка от тях бе засичана група въоръжени членове на ИРА. И във всяка те бяха достатъчно глупави, за да извадят и насочат оръжията си към спецчастите. На сутринта лекарите просто регистрираха броя на труповете.

Втория път Мартин бе прострелян. Имаше късмет. Беше лека рана в бицепса, но го изпратиха на възстановителни процедури у дома — в Хадли Корт. Там срещна медицинската сестра Лусинда, която след кратка връзка стана негова съпруга.

През пролетта на 1990-а той се върна в парашутните части и бе назначен в Министерството на отбраната в Уайтхол. Купиха си къща и за първи път през живота си Мартин влезе в ролята на един от

хилядите костюмари, които тръгват на работа със сутрешния влак за Лондон. Зачислиха го към Управлението за специални военни операции (УСВО). Но за пореден път чужд агресор успя да го измъкне от бумацината.

На 2 август същата година Саддам Хюсеин нападна съседен Кувейт. И Маргарет Тачър, и американският президент, Джордж Буш, не можеха да гледат безучастно. В рамките само на седмица бяха начертани планове за контраудар и освобождаване на богатата на петрол държавица.

Независимо че УСВО работеше под пълна пара, дългата ръка на разузнаването успя да стигне до Мартин. Предложиха му да се срещне с неколцина „приятели“ на обяд.

Срещата бе в дискретен клуб в Сейнт Джеймс, а домакини бяха двама старши офицери от Фирмата. На масата седеше и един аналитик, натурализиран британец, роден в Йордания, който работеше в правителствената комуникационна служба в Челтнам. Работата му бе да подслушва и разгадава засечените в арабския свят съмнителни разговори, но ролята му на този обяд бе различна.

Той бързо заговори на Майк Мартин на арабски и щом получи удовлетворителни отговори, кимна на хората от Воксхол Крос и отсече:

— Не съм чувал нищо по-добро. С това лице и този глас може да мине.

После стана и си тръгна. Задачата му бе приключила.

— Ще сме ви невероятно благодарни — каза по-старшият от агентите, — ако заминете за Кувейт и съберете впечатления от там.

— Ами армията? — попита Мартин.

— Мисля, че ще ни разберат — отвърна агентът. Военните отново се размрънкаха, но нямаха избор. След няколко седмици Мартин прекоси саудитската граница с Кувейт, предрешен като търговец на камили. Северно от столицата мина покрай няколко иракски патрула, но те не обърнаха никакво внимание на брадатия номад, който водеше две животни към пазара. За бедуините политиката бе безинтересна и те никога не се намесваха във войните, разкъсвали арабските земи от хилядолетия. Затова и нашествениците винаги ги оставяха на мира.

След още няколко седмици Мартин успя да се свърже с кувейтската съпротива, да обучи няколко групи, да им посочи силните и слабите страни на иракчаните — и най-накрая да напусне безпрепятствено страната.

Втората му задача по време на войната в Залива бе в Ирак. Тогава просто прекоси границата откъм Саудитска Арабия и хвана автобуса за Багдад. Беше облечен бедно и носеше кафез с кокошки.

В града, който познаваше отлично, успя да си намери работа като градинар в една богаташка къща. Живееше в бараката в единия ъгъл на двора. За изпълнението на мисията си разполагаше с миниатюрна сателитна чиния, чиито съобщения не можеха да бъдат прихващани от иракското разузнаване, но достигаха Рияд безпроблемно.

Една от най-добре пазените тайни в тази война бе, че Фирмата разполагаше с източник в най-близкото обкръжение на Саддам. Мартин така и не се срещна с този човек — просто взимаше съобщенията му от тайните пощенски кутии и ги препращаше към Саудитска Арабия.

На 28 февруари 1991-ва Саддам капитулира и Майк Мартин напусна страната през нощта, като за една бройка не получи куршум от патрулиращите край границата войници от френския Чуждестранен легион.

* * *

На сутринта на 15 февруари 1989-а командващият 40-а армия, генерал Борис Громов, мина по Моста на приятелството на река Амударя и се прибра в съветски Узбекистан. Армията му вече се бе изтеглила. Войната в Афганистан свърши.

Еуфорията не трая дълго. „Съветският Виетнам“ беше истински провал. Европейските сателити на СССР надигаха глави, а икономиката на страната бе в спад. През ноември берлинчани сринаха Стената и съветската империя просто се разпадна.

Руснаците оставиха в Афганистан правителство, което, поне според повечето анализатори, едва ли щеше да издържи дълго под натиска на тържествувачите лидери на съпротивата. Прогнозата обаче не се сбъдна. Имаше две основни причини президентът Наджибула,

любителят на уиски, когото съветските войски оставиха в Кабул, да се задържи по-дълго. Първата бе, че афганистанската армия все още беше значително по-силна от всяка друга военна формация в страната и разчиташе на подкрепата и на тайната полиция Хад. Заедно те контролираха градовете, където бе съсредоточена голямата част от местното население.

Другата, не по-маловажна причина, бяха самите лидери на съпротивата, които в крайна сметка се оказаха шайка опортюнисти и безчинстващи грабители и понеже не можеха да се обединят, за да съставят стабилно правителство, постигнаха точно обратното — гражданска война.

Това обаче не занимаваше Измат Хан. Заедно със своя преждевременно остарял и превърнат почти в развалина баща и оцелелите им съселяни той се зае да построи наново Малоко-зай. Разчистиха останките камък по камък и изградиха новите си домове.

С раната в крака Измат получи истинското си бойно кръщение и на практика поведе лашкара на баща си в битките, макар командир все още да се водеше Нури Хан. След края на войната отрядът му сложи ръка на огромно количество изоставени от съветските войски оръжия и боеприпаси. Пренесоха ги през Спин Гар до пакистанския град Парашинар и ги изтъргуваха за крави, кози и овце.

Макар и животът им дотогава да не бе лесен, да започнат всичко отначало беше още по-тежко. Измат Хан обаче харесваше физическия труд, пък и се чувстваше окрилен от съживяването на Малоко-зай. Човек не може без корените си, а неговите бяха тук. Когато стана на двадесет, той вече водеше петъчните молитви в джамията.

Номадите, чиито кervани спираха в селището, разказваха притесняващи истории за живота в равнините. Лоялната на Наджибула афганистанска армия все още държеше градовете, но провинцията беше в ръцете на главатарите и бандитските им отряди. Те вардеха основните пътища и рекетираха всички преминаващи. Ако откажеха доброволно да се разделят с парите или стоката си, ги пребиваха до смърт.

Пакистанското разузнаване продължаваше да подкрепя Хекматиар и в контролираните от него региони цареше тотален терор. Основателите на Пешаварската седморка се бяха хванали за гушите и обикновените хора изнемогваха. Муджахидините, от герои, се

превърнаха в злодеи. Измат Хан благодареше на Аллах, че му е отредил живот далеч от равнините.

След края на войната почти всички араби напуснаха планинските си скривалища. Високият саудитец, който междувременно се бе превърнал в техен неформален лидер, също изчезна. Останаха само около петстотин души, но те не се радваха на уважение сред местните, а и бяха разпръснати на малки групи и се препитаваха основно като просяци.

Веднъж двадесетгодишният Измат Хан посети съседна долина и видя една девойка да пере в потока. Тя не чу стъпките на коня му и не свари да покрие лицето си и погледите им се засякоха. Тя скочи и избяга, разтреперана от срам и уплаха, но за този кратък миг Измат Хан успя да види, че е красива.

Той постъпи, както би постъпил всеки млад мъж на негово място. Попита майка си. Тя бе истински щастлива от чутото и скоро с две от лелите му започна да проучва момичето и да убеждава Нури Хан да скрепи брачния договор с баща ѝ. Красавицата се казваше Мариан и в края на пролетта на 1993-та вдигнаха сватба.

Разбира се, тържеството бе на открито, сватбарите посипваха главите на младоженците с цветчета, а булката пристигна на богато украсен кон. Песента на дудуците се носеше из въздуха, а под дърветата имаше танци, макар и само за мъжете. Възпитан в мадраса, Измат беше против музиката и танците, но баща му, внезапно възвърнал енергията си, успя да се наложи. Затова младежът за ден забрави ухабитското си образование и затанцува на поляната пред погледа на съпругата си.

Времето между първата им среща край потока и сватбата бе оползотворено както за уговарянето на всички подробности и зестрата, така и за издигането на нова къща за младоженците в имота на Нури Хан. Именно в нея Измат заведе жена си в нощта след тържеството, а майка му отвън поклати глава със задоволство, когато от вика на момичето разбра, че то току-що се е превърнало в жена. След три месеца стана ясно, че първото им дете трябва да се появи сред снеговете през февруари.

Мариан беше още бременна, когато арабите се върнаха в Спин Гар. Високият саудитец не беше с тях, защото се намираше в далечна земя, наречена Судан. Но беше проводил по хората си много пари и с

тяхна помощ те успяха да убедят местните военни главатари да им помогнат в издигането на тренировъчни лагери. Така в Халид ибн Уалид, Ал Фарук, Садиик, Халдан, Джихад Вай и Дарунта се събраха да се подготвят за война хиляди доброволци от целия арабски свят.

Но коя война? Доколкото виждаше Измат Хан, те не вземаха страна в междуплеменните кръвопролития. За какво се обучаваха тогава? По-късно разбра, че високият мъж, когото последователите му наричаха Шейха или Емира, е обявил джихад на собственото си правителство в Саудитска Арабия и на Запада.

Измат обаче нямаше проблем със Запада. Парите и храната на Запада бяха помогнали за победата над окупаторите, а единственият неверник, когото познаваше, бе спасил живота му. Той реши, че това няма да е неговата свещена война, неговият джихад. Притесненията за собствената му родина бяха много по-сериозни. Положението в нея започваше да става нетърпимо.

6.

Мартин се върна в парашутните части и макар да не му задаваха въпроси — най-малкото защото им бе наредено да не го правят, вече му се носеше славата на загадъчен тип. Две необясними отсъствия от служба, всяко по половин година, при това в рамките само на четири години — предостатъчно любопитни факти за всяка армейска част. През 1992-ра го изпратиха във военния колеж в Камбърли, а после обратно в министерството, ала вече със звание майор.

Разпределиха го отново в Управлението за специални военни операции, но този път в Трети отдел, който отговаряше за Балканския полуостров. На Балканите бушуваше война и предвождалите от Милошевич сърби продължаваха да отвращават останалия свят със зверските масови убийства, които наричаха „етническо прочистване“. Мартин прекара следващите две години зад бюро и накрая това почна да го изнервя.

Офицерите, служили в САС, могат да се върнат в спецчастите само по покана. Майк Мартин получи тази покана в края на 1994-та. Беше по-хубаво от най-хубавия коледен подарък. Но не и за Лусинда.

Двамата нямаха деца. Имаха кариери, всяка от които се развиваше в своята си посока. На Лусинда бе предложено повишение, шанс, който тя не искаше да изпуска, но за целта трябваше да се премести на север. Когато на Мартин бе наредено да поеме командването на бригада „Б“ от 22-ра дивизия на САС и да я поведе на тайна операция в Босна, отношенията им вече бяха доста обтегнати. Привидно бригадата щеше да е част от мироопазващите структури на ЮНПРОФОР, но в действителност щеше да издирва и арестува военнопръстъпници. Не му разрешиха да разкаже подробностите на Лусинда, а само да ѝ съобщи, че се налага да замине.

Това беше последната капка. Лусинда предположи, че отново го прехвърлят в арабския свят, и му постави ултиматум: да избере парашутистите, САС и проклетата си пустиня или да се премести с нея в Бирмингам и да запази семейството си. Той помисли малко и избра пустинята.

Далеч от уединените долчинки в Спин Гар старият партиен лидер Юнис Халес почина и Хизб Ислами вече бе под пълния контрол на Хекматиар, човек, чиято жестокост Измат презираше.

През февруари 1994-та, в месеца, в който се роди детето на Измат, президентът Наджибула бе свален от власт. За негов заместник бе избран професор Раббани, ала пущуните не приемаха да бъдат управлявани от таджик. Извън Кабул всичко на пръв поглед бе в ръцете на военните главатари, но реално страната тънеше в хаос и анархия.

Случваше се и нещо друго. След войната хиляди млади афганистанци се завърнаха в пакистанските мадраси, за да завършат обучението си. Други пък — най-младите, които дори не бяха участвали във военните действия — напуснаха Афганистан, за да получат поне някакво образование. И през следващите години мозъците им биваха промивани от уахабитите. Сега тези момчета започваха да се връщат по родните си места, но философията им бе коренно различна от тази на Измат Хан.

Юнис Халес беше много набожен човек, но по своему умерен, така че в неговите мадраси се преподаваше с известна сдържаност. В останалите обаче се наблягаше само върху свръхагресивните пасажии на Строфите на меча от свещения Коран. От своя страна, старият Нури Хан, макар също набожен, не виждаше защо човек трябва да пренебрегва музиката, танците, спорта или толерантността към останалите.

Повечето от младежите, завърнали се в Афганистан, бяха зле образовани от полунеграмотните си имами. Не знаеха нищо за живота, за жените (повечето живееха и умираха, без да са докоснали жена) или дори за културата на собственото си племе — така, както я бе научил от баща си самият Измат. Освен Корана ги вълнуваше само още едно — войната.

През лятото на 1994-та Измат Хан и един негов братовчед заминаха за Джалалабад. Така станаха свидетели на голямото клане, извършено от хората на Хекматиар в малко селце край града. Селяните просто бяха отказали да плащат непосилния данък. Двамата видяха

обезобразените трупове на мъжете, пребитите жени и горящите къщи. Измат Хан беше отвратен. А в Джалалабад разбра, че насилието е напълно обичайно за тези територии.

Сетне далеч на юг се случи нещо друго. Тъй като правителство на практика не съществуваше, афганистанската армия вършеше услуги на този главатар, който предложише най-много пари.

В покрайнините на Кандахар група войници отвлече две невръстни момичета и ги изнасили многократно. Местният духовник, който беше глава и на религиозно училище, се появи в армейския лагер с трийсет свои ученици с шестнайсет пушки. Въпреки че силите изглеждаха неравностойни, те не само успяха да линчуват войниците, но и да обесят командира им на дулото на един танк. Името на духовника бе Мохамад Омар — или молла Омар. Дясното му око беше загубено в битка.

Новината се разнесе бързо. Мнозина го потърсиха за помощ. Той откликваше на всяка молба — без да иска пари, ясени, храна или каквато и да било награда. Хората му се превърнаха в герои. До декември 1994-та броят им вече надхвърляше 12 000. Всеки от тях носеше черен тюрбан като учителя си. Наричаха се „учениците“. На пушу „ученик“ е „талиб“, множественото число е „талибан“. Започнаха като пазители на няколко селца, превърнаха се в огромно движение, а когато завзеха Кандахар и в алтернативно правителство.

Пакистан открай време се опитваше да свали таджика в Кабул, за да сложи на неговото място Хекматиар, но засега опитите оставаха безрезултатни. И понеже пакистанското военно разузнаване беше инфилтрирано от ултраортодоксални мюсюлмани, подкрепата им се пренесе върху талибаните. Когато завзе Кандахар, новото движение получи в наследство огромни количества оръжие, танкове, бронирани автомобили, камиони, шест изстребителя „МиГ-21“ и шест бойни хеликоптера. Постепенно талибаните започнаха да завземат територии на север. През 1995-а Измат Хан прегърна жена си, целуна детето си и слезе от планината, за да се присъедини към тях.

По-късно, докато лежеше на пода на килията си в Куба, Щеше да си спомни, че онези дни сред семейството бяха най-щастливите в живота му. Беше на двајсет и три.

Разбра за тъмната страна на талибанското движение твърде късно. Макар пущуните да бяха набожни, в Кандахар вярата им бе

подложена на възможно най-страховитите изпитния, които беше виждал светът на исляма.

Всички девически училища бяха затворени. Жените нямаха право да напускат къщите си сами и да се движат без бурки — одежди, които покриваха целите им тела и глави. Тропането на женските налъми по плочките беше немислимо заради нечистите помисли, които би предизвикало.

Песните, танците, музиката, спортът и пускането на хвърчила, превърнало се в национално забавление, също бяха забранени. Молитвите бяха задължителни пет пъти дневно. Мъжете трябваше да носят бради. За реда следяха млади фанатици с черни тюрбани, които познаваха единствено Строфите на меча, жестокостта и войната. От освободители те се бяха превърнали в нови агресори, но походът им не можеше да бъде спрян. Целта им бе да сринат властта на военните главатари, а тъй като народът мразеше безчинстващите банди, бе готов дори на новите правила. Те поне означаваха ред, законност, никаква корупция, престъпления и изнасилвания. Молла Омар обаче беше просто войнстващ духовник. Революцията, започнала от обесването на един командир на дулото на танк, завърши с уединението му в Кандахар. Последователите му бяха като пренесени от Средновековието и едно от нещата, които не познаваха, беше страхът. Те боготворяха едноокия молла, скрил се зад крепостните стени, и осемдесет хиляди от тях загинаха в негово име. Далеч оттам, в Судан, високият саудитец, който командваше 20 000 араби, просто наблюдаваше и изчакаше.

Измат Хан се присъедини към лашкар от мъже, събрани от собствената му провинция — Нангархар. Те веднага оцениха новия си другар, който имаше опит във войната с руснаците и дори беше раняван.

Талибанската войска не беше истинска армия. Нямаше командващ генерал, щаб, офицери, чинове и инфраструктура. Всеки лашкар беше полунезависим, подчинен на племенния си вожд, който най-често се задържа на власт заради уменията си в боя и религиозното си благочестие. Досуц като мюсюлманските воители от първите халифати, тази войска домиташе враговете си с фанатична смелост, която й създаде такава репутация, че често отсрещната страна просто се предаваше, без да произведе и изстрел.

И когато накрая се сблъскаха с истинска армия, а именно със силите на харизматичния таджик Шах Масуд, талибаните понесоха нечувани загуби. Не разполагаха с медицински корпус и ранените просто умираха безпомощни край пътищата. Но продължаваха да прииждат нови и нови бойци. Пред портите на Кабул талибаните и Шах Масуд проведоха кратки преговори, но в крайна сметка той не прие условията им и се оттегли в собствените си територии на север. Така започна поредната гражданска война — този път между талибаните и Северния съюз на таджика Масуд и узбека Достум. Беше 1996-а. Само Пакистан (който го създаде) и Саудитска Арабия (която го финансира) признаваха новото чудато правителство на Афганистан.

За Измат Хан жребият бе хвърлен. Старият му съюзник Шах Масуд сега беше враг. Горедолу по това време от един самолет, кацнал далеч на юг, слезоха високият саудитец, с когото Измат бе разговарял в Шаджи преди осем години, и тантурестият доктор, който бе измъкнал руския куршум от крака му. Двамата незабавно изразиха уважението си към молла Омар под формата на много пари и екипировка и така спечелиха вечната му преданост.

След превземането на Кабул във войната настъпи затишие. Още с влизането си в града талибаните измъкнаха бившия президент Наджибула от убежището му, мъчиха го, обезобразиха го и накрая овесиха трупа му на един уличен стълб. Това подсказва как смятат да управляват. Измат Хан не харесваше неоправданата жестокост, макар да бе участвал в много боеве и да бе израснал от доброволец до командир на собствен лашкар, в който непрестанно прииждаха нови и нови бойци, привлечени от лидерските му умения. В крайна сметка лашкарът му се превърна в една от четирите дивизии на талибанската армия. По някое време обаче той помоли да му разрешат да се завърне в Нангархар и беше назначен за губернатор на провинцията. Работеше в Джалалабад и можеше често да отскача да вижда жена си и детето си.

Никога не бе чувал за Найроби или Дар ес Салам. Не бе чувал и за човек на име Уилям Джеферсън „Клин“ тън. Но знаеше достатъчно за Ал Кайда, чиито последователи бяха обявили глобален джихад срещу всички неверници и най-вече срещу далечната Америка.

Това обаче не беше неговият джихад. Той продължаваше битката си срещу Северния съюз, за да успее веднъж завинаги да види

родината си обединена.

Към момента Северният съюз бе приклучен в два относително малки анклава. Хазарейците бяха притиснати в планините Дарай Съф, а остатъците от войската на самия Шах Масуд — в труднодостъпната долина Панджшир и в североизточната провинция Бадахшан.

На 7-и август пред американските посолства в две африкански столици избухнаха бомби. Измат така и не разбра за това. Слушането на чужди радиостанции беше забранено и той се подчиняваше на новите правила. На 21-ви август Америка изстреля към Афганистан седемдесет ракети „Томахоук“. Те долетяха от ракетоносците „Каупен“ и „Шайлоу“ в Червено море, от разрушителите „Брискоу“, „Елиот“, „Хейлър“ и „Милиъс“, и от подводницата „Кълъмбия“, всичките разположени в Арабския залив южно от Пакистан.

Ракетите бяха насочени към тренировъчните лагери на Ал Кайда и пещерите на Тора Бора. Една от заблудените обаче се заби в скалите над Малоко-зай. Взривът в планинските недра разцепи масива и свлече част от него. Десет милиона тона скали се стовариха в равнината.

Измат завари ужасяваща картина. Цялата равнина бе погребана. Вече нямаше река, ниви, градини, стада, джамия и къщи. Семейството и съседите му бяха загинали. Родителите му, роднините му, жена му и детето бяха погребани под милиони тонове скала. Нямаше нито къде, нито защо да копае. Вече беше човек без корени и близки.

Коленичи на земята под лъчите на залязващото августовско слънце, обърна се на запад към Мека, опря чело в камъните и започна да се моли. Този път обаче молитвите му бяха различни. Закле се да отмъсти и да поеме на личен джихад срещу хората, които му бяха причинили всичко това. Така Измат обяви война на Америка.

След седмица се отказа от поста си и замина за фронта. Би се срещу Северния съюз цели две години. Междувременно великолепият тактик Шах Масуд контраатакува и нанесе огромни загуби на неопитните талибани. А в Мазар и Шариф имаше жестоки кланета — първо местните хазарейци се вдигнаха на бунт и убиха шестстотин талибани, сетне талибаните им отмъстиха, като изклаха над две хиляди цивилни.

* * *

След подписването на Дейтънското споразумение бойните действия в Босна формално приключиха. Но последствията бяха кошмарни. Сцена на сраженията бяха основно мюсюлманските територии в Босна, макар в тях да участваха босненци, сърби и хървати. Войната се превърна в най-кръвения конфликт от Втората световна насам.

Повечето зверства бяха причинени от много по-добре въоръжените хървати и сърби. Европа засрамено организира военен трибунал в Хага и зачака първите присъди. Виновниците обаче едва ли щяха да вдигнат ръце и доброволно да се явят пред съда. Милошевич не само нямаше никакво намерение да вземе мерки, но вече подготвяше десант в друга мюсюлманска провинция — Косово.

Част от Босна — едната трета от територията ѝ, в която живееха предимно сърби, се обяви за Сръбска република и на практика повечето военнопръстъпници потърсиха убежище именно в нея.

Задачата беше следната: открийте ги, идентифицирайте ги, хванете ги и ги докарайте пред съда. Хората от САС изкараха почти цялата 1997-а в преследване на предполагаемите заподозрени във военни престъпления. Спецчастите живеяха и се придвижваха основно из поля и гори.

През 1998-а Мартин се върна в Англия и в парашутните войски, вече със звание полковник. Назначиха го за инструктор във военния колеж в Камбърли. След година стана командир на Първи батальон, известен още като Пара Едно. По същото време съюзниците от НАТО отново се струпаха на Балканите, за да се опитат да предотвратят поредното масово клане.

Разузнаванията и във Великобритания, и в САЩ успяха да убедят правителствата си, че Милошевич планира да „прочисти“ бунтовната провинция Косово и да принуди поне 1,8 милиона от жителите ѝ да се изселят в съседна Албания. Съюзниците му дадоха ултиматум, на който той не обърна никакво внимание, и скоро колони от мизерстващи и ридаещи косовари бяха изтикани през планинските проходи към Албания.

Отговорът на НАТО не бе по суша, а по въздух. Бомбардировките продължиха седемдесет и осем дни и разрушиха не само Косово, но и самата Югославия. Милошевич най-сетне клекна, а НАТО се нанесе в Косово, за да се опита да въведе ред в провинцията.

За командващ на операцията беше назначен генерал Майк Джаксън, прекарал цялата си кариера в парашутните части, и Пара Едно съвсем логично замина с него.

Това вероятно щеше да е последната проява на Майк Мартин „на терен“, ако не бяха момчетата от Уест Сайд.

* * *

На 9-и септември 2001-ва из талибанската армия се разнесоха новини, които доведоха до многократни гръмки възгласи „Аллах акбар“ — „Аллах е велик“. Небето над лагера на Измат Хан край Бамян бе раздрано от изстреляните в щастлив делириум куршуми. Ахмад Шах Масуд беше убит. Врагът беше мъртъв. Нямаше го вече мъжа, чийто чар крепеше политиката на безполезния Раббани, чиято хитрост караше съветските войски да изтръпват от ужас и чиито военни познания толкова пъти бяха разбивали талибаните.

Убийците му бяха двама фанатизирани мароканци с крадени белгийски паспорти, предрешени като журналисти и изпратени от Осама бин Ладен в услуга на неговия приятел, молла Омар. Идеята за този заговор обаче не бе на саудитеца, а на доста по-умния му съратник Айман ал Зауахири, който реши, че ако Ал Кайда направи този жест към Омар, едноокият духовник никога, дори след предстоящите събития, няма да ги екстрадира от страната си.

На 11-и септември над Източното крайбрежие бяха отвлечени четири американски самолета. В следващите деветдесет минути два от тях разрушиха Световния търговски център в Манхатън, един се заби в Пентагона, а плановите на терористите в четвъртия бяха осуетени от храбрите действия на пътниците и той се разби в полето.

Самоличността на терористите и вдъхновителите им бе разкрита за няколко дни. Новият американски президент отправи към молла Омар ясен ултиматум: предай ни водачите на терористичната мрежа или си понеси последствията. Омар просто нямаше как да изпълни условието, най-вече заради убийството на Масуд. Такива бяха правилата.

Годините на гражданска война и варварство бяха превърнали някогашната богата британска колония Сиера Леоне в мръсна дупка, в която царуваха хаосът, бандитизмът, болестите и бедността. Преди няколко години англичаните все пак решиха да се намесят и успяха да убедят ООН да изпрати 15 000 войници. Те в общи линии прекарваха дните си в казармите в столицата Фрийтаун, защото джунглата извън града им се виждаше твърде опасна. Единствено британската част обикаляше извън столицата.

В края на август патрул от единадесет ирландски рейнджъри беше подмамен в селцето, в което се намираше щабът на бунтовническата група, наричаща себе си „Момчетата от Уест Сайд“. Членовете ѝ бяха абсолютни психопати, по цял ден се наливаха с алкохол, втриваха кокаин във венците си и дори нарязваха ръцете си, за да посипят с наркотик раните и да изпитат действието му колкото се може по-бързо. Ужасяващите действия на тези четиристотин въоръжени до зъби мъже бяха познати из цялата провинция. Рейнджърите бяха безпроблемно надвити и взети в плен.

След кратък престой в Косово Майк Мартин беше довел Пара Едно в лагера Уотърлу във Фрийтаун. След дълги преговори за петима от рейнджърите беше платен откуп. Останалите шестима бяха обречени на смърт. Британският министър на отбраната, сър Чарлз Гътри, издаде заповед: „проникнете със сила и ги измъкнете!“

Ударният отряд се състоеше от четиридесет и осем бойци от САС, деветдесет от Пара Едно и двадесет и четирима морски пехотинци. Десетима войници от САС бяха спуснати в джунглата край бандитското селище седмица преди атаката и предаваха информация оттам. Всичко, което Момчетата от Уест Сайд кажеха или направеха, ставаше достояние на командването. Именно така британците разбраха, че не е останал никакъв шанс за мирно решение на проблема.

Майк Мартин се включи с втория екип минути след като бунтовническа мина рани шестима войници от първата група, включително командира ѝ, и това наложи спешната им евакуация.

Селото или по-точно двете селца — Гбери Бана и Магбени, бяха разположени на бреговете на калната река Рокел. САС и морските пехотинци атакуваха Гбери Бана, където бяха заложниците, като успяха не само да ги спасят, но и да удържат на яростните контраатаки. Парашутистите поеха Магбени. Във всяко от селцата имаше по около двеста от Момчетата от Уест Сайд. Шестима от тях бяха пленени, неколцина избягаха в джунглата. Никой не си направи труда да преброи убитите, но бяха над триста.

САС и Пара Едно дадоха дванайсет ранени, а един от хората на САС, Брад Тиниън, почина от раните си.

Майк Мартин лично поведе битката в Магбени. Беше старомоден бой със стрелба от упор и ръкопашни схватки. Десантчиците от южната страна на Рокел бяха изгубили радиостанцията си в същия взрив, в който бе ранен командирът на първата група. Затова кръжащите над селцата хеликоптери нямаха никаква информация къде точно са целите им. В крайна сметка войниците бяха принудени да атакуват с гневни викове, ругатни и отсечени команди, докато най-сетне Момчетата от Уест Сайд не се разбягаха и не намериха смъртта си.

Почти половин година след този ден — Майк Мартин си беше у дома — телевизията показва ужасяващите кадри на врязващите се в кулите-близнаци пътнически самолети. Седмица по-късно стана ясно, че САЩ ще проникне в Афганистан, за да потърси отговорните за това нападение, независимо дали в Кабул са съгласни, или не.

Лондон начаса обеща подкрепата си и Щатите поискаха услугите на британските летящи танкери и спецчастите. Шефът на МИ-6 в Исламабад също се обади за помощ. На пръв поглед във Воксхол Крос можеха да се справят и сами, подкрепа пожела и британският военен аташе в Пакистан. Така че Майк Мартин напусна бюрото си в щаба на парашутните сили в Олдършот и хвана следващия полет за Исламабад, където щеше да изпълнява ролята на офицер за свръзка между специалните части.

Пристигна там две седмици след взривяването на Световния търговски център и в деня, в който съюзниците проведоха първите си атаки.

7.

Докато бомбите засипваха Кабул, Измат Хан и бойците му се сражаваха на северния фронт в Бадахшан. Светът беше вперил поглед в афганистанската столица и боевете на юг. Американските спецчасти обаче проникнаха в Бадахшан, за да окажат помощ на наследника на Шах Масуд — генерал Фахим. Именно там щеше да е истинската битка. Останалото беше само храна за медиите. Ключът към победата бе в армията на Северния съюз и въздушните удари на американците.

Афганистан не разполагаше с авиация, а танковете и тежката артилерия вече почти не функционираха. Съюзниците убедиха узбека Рашид Достум, прекарал последните години на сигурно отвъд границата, да се върне и да открие втори фронт на северозапад, за да издърпа противника от североизточния фронт на Фахим. Истинският пробив започна през ноември и в основата му стоеше маркирането на цели, технология, неусетно революционализирала бойните действия след войната в Залива през 1991-ва.

Невидими за врага, хората от спецчастите се визираха през мощните си бинокли и засичаха окопите, скривалищата, оръжията, танковете, складираните боеприпаси, продоволствията и командните бункери. После с помощта на преносимите си проектори ги маркираха — или „оцветяваха“ — с инфрачервени точки и установяваха радиовръзка с въздушните сили, които нанасяха незабавен удар.

Талибанската армия, изправена срещу Северния съюз, бе унищожена от въздушни удари, идващи или от американските самолетоносачи в Индийския океан, или от бомбардировачите „А-10“, прелитащи от Узбекистан. Насочвани от инфрачервените лъчи, ракетите и бомбите унищожаваша талибаните систематично, а таджиките триумфално заемаха позициите им.

Измат Хан продължаваше да отстъпва на юг. Талибанската армия на север първоначално наброяваше 30 000 войници, но губеше по около хиляда на ден. Нямаше лекарства и доктори, евакуацията беше немислима. Ранените просто казваха молитвите си и мряха като мухи. Крещяха „Аллах акбар“ и се изправяха срещу дъжда от куршуми.

Частите на талибаните бяха разнебитени и макар десетки хиляди да бяха карани почти насила да се записват в армията, повечето не искаха да воюват. Истинските фанатици се топяха. Измат Хан обаче продължаваше всекидневно да влиза в бой с пълното съзнание, че това може и да е за последно. На 18 февруари остатъкът от дивизията му стигна град Кундуз.

Кундуз е като малък остров, населяван от гилзайски племена, които са пуцуни, сред море от таджики и хазарейци. Това беше последното убежище на талибаните. И именно там те решиха да се предадат.

Афганците не виждат нищо нередно в това да се предадат след преговори, стига условията да бъдат стриктно спазвани. Така цялата талибанска армия се предаде на генерал Фахим.

Сред талибаните имаше две неафгански групи. Едната беше От 600 араби, предани на Осама бин Ладен. До момента обаче бяха загинали над 3000 араби и Западът нямаше да рони крокодилски сълзи, ако и тези стигнеха до Аллах колкото се може по-бързо.

Другите бяха около две хиляди пакистанци и ако участието им в конфликта станеше публично достояние, много хора в Исламабад нямаше да могат да спят спокойно. Генерал Мушараф си даваше ясна сметка, че след 11-и септември има само един избор — или да се превърне във верен съюзник на САЩ и да получава милиарди под формата на помощи, или чрез военното си разузнаване да продължи да подкрепя талибаните и бин Ладен, но да плати последствията. Той избра САЩ.

Военното му разузнаване обаче все още държеше малка армия от агенти в Афганистан и пакистанските доброволци, били се за талибаните, винаги можеха да разкажат кой точно ги е надъхвал за яростната им борба на север. Затова в рамките само на три дни агентите тайно бяха върнати в Пакистан.

Друга тайна договорка доведе дотам, че около четири хиляди задържани бяха продадени за различни суми на САЩ и Русия. Руснаците искаха чеченци и — в жест към Ташкент — опозиционно настроени узбеки.

Пленената армия наброяваше над четиринадесет хиляди, но броят непрекъснато намаляваше. В крайна сметка Северният съюз обяви пред световните медии, които вече се бяха насочили на север, за

да отразяват истинската война, че държи около осем хиляди военнопленници.

По-късно се реши узбекският командир генерал Достум да получи пет хиляди от тях. Той пожела да ги закара далеч на запад, в контролираните от самия него територии в Шеберган. Натикаха ги в метални контейнери, в които можеха да стоят единствено прави. Нямаха храна и вода. По някое време войниците решиха да пробият в контейнерите дупки, за да влиза въздух — и го направиха със серия откоси, които продължиха, докато писъците отвътре не спряха.

Останаха 3015 пленници, които бяха разделени на араби и други. Арабите бяха отвсякъде — саудитци, йеменци, мароканци, алжирци, египтяни, йорданци и сирийци. Узбеките бяха оставени на милостта на Ташкент и Москва. Повечето чеченци — също. Малцина от тях оцеляха. По време на войната чеченците бяха смятани за най-ожесточените, непримирими и самоубийствено настроени воители.

2400 военнопленници останаха в ръцете на таджиките. За тях повече не се чу нищо.

Един от войниците, които разпределяха пленниците, заговори на Измат Хан на арабски и понеже той му отвърна на същия език, решиха, че е арабин. Той не носеше пагони или документи, беше мръсен, гладен и изтощен. Нямаше сили да се съпротивлява, докато го тикаха в една или друга посока. Затова се озова сред шестимата афганци, които трябваше да бъдат извозени към Мазар и Шариф, право в ръцете на узбеките на Достум. По онова време медиите вече бяха навсякъде и под зоркия поглед на ООН на пленниците се осигуряваха необходимите условия.

Отнякъде се намериха камиони и шестстотин задържани бяха натоварени в тях за пътуване на запад към Мазар. Последната им спирка обаче нямаше да е самият град, а огромен затвор на петнайсетина километра след него.

Така те пристигнаха в ада. Неговото име бе Кала и Джанги.

* * *

Смятано от първата бомбардировка до превземането на Кабул от силите на Северния съюз, завладяването на Афганистан продължи

петдесетина дни, но спецчастите на съюзниците действаха в страната много преди това. Майк Мартин гореше от нетърпение да се присъедини към тях, ала британските представители в Исламабад бяха непреклонни, че им е необходим за свързка с пакистанските колеги.

И така до падането на Баграм.

Тази огромна бивша съветска авиобаза северно от Кабул беше отдавнашна цел на съюзниците. Талибанските самолети в нея вече бяха купчини желязо, а контролната кула — развалина, но бе само въпрос на време и пари да се възстановят както широките писти, така и многобройните огромни хангари и помещенията на бившия руски гарнизон.

Летището бе превзето в средата на ноември и екип от британски морски пехотинци се нанесе там колкото се може по-бързо. Майк Мартин използва тези новини за повод да замине, за да провери, както обясни в щаба, какво точно става в Баграм.

Преди пристигането на американците морските пехотинци вече бяха успели да си присвоят един от хангарите. После обиколиха наоколо с „Ландроувърите“ си и дотъртриха няколко метални товарни контейнера. С помощта на бидони, талпи и доста находчивост същите бяха превърнати в работни и спални помещения с нарове, столове, маси, електрическо осветление и не на последно място — контакти, от които се захранваха котлоните за чая.

Сутринта на 26-и ноември командирът на частта събра войниците и каза:

— Нещо става в Кала и Джанги. Доколкото разбираме, някакви затворници са се разбунтували, докопали са оръжие и са влезли в престрелка с пазачите. Ще отидем да хвърлим едно око.

За мисията бяха избрани шестима пехотинци с два „Ландроувъра“.

— Имате ли нещо против да дойда и аз? Може да ви потрябва преводач — каза Мартин.

Командирът на частта бе капитан, а Мартин — полковник. Нямаше как да откаже. Мартин се метна на седалката до шофьора във втората кола. Двама пехотинци придържаха картечницата на каросерията отзад. Поеха през прохода Саланг към северните равнини и Мазар и след шест часа бяха пред Кала и Джанги.

Точната причина за инцидента, който доведе до клането в Кала и Джанги, и до днес не е уточнена. Но има факти, които не могат да бъдат пренебрегнати.

С типичната си склонност да не обръщат внимание на подробностите, западните медии упорито наричаха затворниците „талибани“. А беше тъкмо обратното. На практика, с изключение на шестимата случайно попаднали там афганци, в Кала и Джанги бе натикана победената армия на Ал Кайда, чиито воители бяха пристигнали в Афганистан с единствената цел да се сражават до смърт. Камиионите от Кундуз докараха в старата крепост шестстотин от най-опасните мъже в Азия.

Посрещнаха ги стотина полуобучени узбеки, командвани от изключително некомпетентен офицер. Самият Рашид Достум отсъстваше и начело сега бе заместникът му Саид Камел.

Сред шестстотинте имаше шейсетина, които не бяха араби. Още при разпределянето в Кундуз неколцина чеченци и узбеки се престориха на чужденци, защото си даваха ясна сметка какви жестокости ги чакат в ръцете на руснаците или техните съюзници в Ташкент. Други от групата бяха пакистанци, които погрешно смятаха, че не бива да се връщат в родината си, докато всъщност там щяха да бъдат пуснати на свобода.

Останалите бяха араби.

За разлика от повечето талибани, останали в Кундуз, доведените тук бяха доброволци и до един — крайни фанатици. Обучението им в лагерите на Ал Кайда ги бе превърнало в безжалостни бойци. Никой от тях не се страхуваше за живота си — напротив, единственото, за което молеха Аллах, бе да довлечат към смъртта поне няколко западници или приятели на западници и така да преминат в отвъдното като мъченици.

Кала и Джанги не прилича на западна крепост. Разположена е на площ от около десет акра, в която са разпръснати едноетажни постройки, разделени от широки празни пространства с редки дървета и храсти. Външните стени на петнадесетметровия зид са полегати и на места стъпаловидни, така че да бъдат изкачени не е особено сложно. Самият зид пък е широк и кух, а в него има цял лабиринт от помещения, складове и стълби, и под тях — още един лабиринт от тунели и килии. Крепостта бе във владение на узбеките едва от

десетина дни и те още не знаеха, че в южния ѝ край се е помещавала оръжейната на талибаните.

В Кундуз взеха на пленниците автоматите и гранатометите, но никой не се сети да ги претърси основно. В противен случай щеше да се разбере, че почти всеки от тях крие под широката си роба по една-две гранати. Така ги и превозиха до Кала.

Първият знак за нещо нередно дойде още вечерта на пристигането им. Измат Хан, който беше в петия камион, чу на стотина метра напред силен гръм. Един от арабите беше придърпал неколцина узбеки към себе си и бе взривил гранатата си. Нощта се спускаше над Кала, нямаше никакво осветление и хората на Достум решиха да претърсят затворниците чак на сутринта. Скупчиха ги в центъра на двора, без храна и вода. Около тях застанаха въоръжени, но вече поизнервени пазачи.

Претърсването започна призори. Ръцете на затворниците бяха вързани зад гърбовете им, но понеже нямаше въжета, узбеките използваха за целта тюрбаните им. Тюрбаните обаче са доста по-хлабави от въжета.

Викаха пленниците един по един отпред и ги обискираха. Под робите им се намериха гранати, пистолети и пари. Саид Камел и един от заместниците му взеха парите и ги занесоха в една стаичка, уж за да ги преброят, но един любопитен узбекски войник надникна през прозореца, видя, че тъпчат пляката в джобовете си, ядосано нахлу вътре и получи недвусмислената заповед да се разкара и да си държи устата затворена. Вместо да се подчини обаче, след малко войникът се върна, този път с пушка в ръка.

Двама от затворниците, които успяха да освободят ръцете си от тюрбаните, видяха тази сценка, промъкнаха се след войника, изтръгнаха пушката от ръцете му и с приклада пребиха тримата узбеки. Всичко стана толкова бързо и безшумно, че никой от стотиците мъже на двора не разбра нищо. Крепостта обаче вече бе като барутен погреб.

По това време се появиха и двама агенти на ЦРУ — Джони Спан, по прякор Майк, и Дейв Тайсън. Спан започна разпитите на задържаните направо на двора, без да си дава сметка, че е заобиколен от шестстотин фанатици, чиято единствена цел в живота е да очистят

американец. В този миг един от узбеките видя въоръжения арабин и изкрещя. Арабинът стреля и го уби. Барутният погреб се взриви.

Измат Хан седеше на земята и чакаше реда си. Ръцете му, също като на мнозина от пленниците, вече бяха свободни. Още преди тялото на простреляния узбек да докосне земята, картечниците по зида откриха огън. Клането започна.

Над сто затворници загинаха на място с вързани ръце и именно така ги завариха наблюдателите на ООН по-късно. Други помогнаха на стоящите до тях да се освободят. Приведен под огъня на картечниците, Измат Хан поведе на бегом към южната стена група, която включваше и останалите петима афганци. Той знаеше точно къде е оръжейният склад от предишното си идване тук, когато крепостта още бе в ръцете на талибаните.

Двайсетината араби, които се намираха най-близо до Майк Спан, се скупчиха около него и го убиха с голи ръце. Дейв Тайсън изпразни пистолета си в тълпата, уби трима, преди патроните му да свършат, и в последния момент успя да се измъкне.

След някакви си десет минути дворът бе празен, с изключение на труповете и ранените. Сега узбеките бяха отвън, затворниците — вътре, а голямата порта бе затворена. Обсадата започна. Щеше да продължи шест дълги дни, по време на които всяка от страните щеше да е убедена, че другата е нарушила условията на капитулацията. Това обаче вече нямаше значение.

Вратите на оръжейната набързо бяха разбити и намереното вътре — раздадено. Имаше пушки, автомати, гранати, базуки и мини, предостатъчни за петстотин мъже. Награбиха каквото можаха и се разпръснаха из крепостта. Тя вече беше тяхна.

От време на време някой узбек успяваше да се изкачи по стената отвън и да подаде глава над зида, но на секундата го посрещаха с изстрели. Хората на Достум нямаха избор, освен спешно да потърсят помощ. Генералът изпрати още сто войници. Към крепостта пътуваха и четирима американци, зелени барети от Форт Камбъл, Кентъки, един представител на военновъздушните сили и шестима души от 10-а планинска дивизия. Работата им най-вече щеше да е да преценят ситуацията, да докладват в щаба и да дадат знак за начало на въздушните удари.

Малко преди обяд от авиобазата Баграм, северно от Кабул, пристигнаха два „Ландроувъра“ с шестима морски пехотинци и преводач — полковник Майк Мартин от САС.

Контраатаката на узбеките започна във вторник. Прикрити зад единствения си танк, те проникнаха в крепостта и откриха огън по позициите на бунтовниците. Междувременно Измат Хан бе поел командването на мъжете в южното крило и при първия изстрелян снаряд им нареди да се скрият в килиите. Когато вражеският огън спря, те отново заеха местата си на стената.

Измат беше наясно, че смъртта му е само въпрос на време. Нямаха никакъв шанс за бягство и не можеха да разчитат на милост. Не че това го притесняваше. Моментът беше дошъл и 28-годишният Измат нямаше нищо против да посрещне съдбата си именно тук.

Във вторник пристигнаха и американските самолети. Зелените барети и човекът от ВВС заеха позиция на стъпаловидната външна стена и маркираха целите в двора. От трийсет въздушни удара двайсет и осем улучиха скривалищата на бунтовниците. Загинаха около сто души.

Две бомби обаче не достигнаха целта. Първата падна точно до петимата американци, на стотина метра от Майк Мартин. Ако беше обикновена бомба, телата им щяха да бъдат разкъсани. Фактът, че и петимата оцеляха с цената на няколко спукани тъпанчета и леки контузии, сам по себе си бе чудо.

Бомбата беше противобункерна J-DAM, предназначена да пробива стените и да се взривява чак когато проникне на известна дълбочина. Тя се удари в зида, продължи пътя си още петнайсетина метра и експлодира чак тогава. Вълната отхвърли американците назад, но ги пощади.

С втората заблудена бомба имаха по-малък късмет. Тя улучи узбекския танк и уби войниците зад него.

В сряда около крепостта вече гъмжеше от журналисти. Те си нямаха и представа, че присъствието им в крайна сметка ще е единствената причина узбеките да не избият бунтовниците до крак.

През следващите дни двайсетина затворници опитаха да избягат от Кала под прикритието на нощта. Всичките бяха заловени.

От мястото, което заемаше на зида, Майк Мартин можеше незабелязано да надникне в двора, където още лежахa трупoвете от

първия ден. Миризмата ставаше все по-тежка.

Американските войници вече бяха открили лицата си и бяха запечатани от десетките камери и фотоапарати. Англичаните обаче предпочетоха да останат анонимни. Всичките носеха шебаг — увит около главата шал, който ги пазеше от мухите, пясъка, прахта и зяпачите, а след сряда — и от вонята.

Малко преди залез същия ден оцелелият агент на ЦРУ Дейв Тайсън, който за едно денонощие бе успял да отиде до Мазар и Шариф и да се върне, прояви нечувана дързост и проникна в крепостта с един телевизионен екип.

Мартин ги видя как се промъкват покрай стената. До него лежеше взводният на морските пехотинци. Пред очите им от една пролука в стената изскочиха неколцина бунтовници, заловиха четиримата чужденци и ги вмъкнаха вътре.

— Някой трябва да ги измъкне оттам — отбеляза взводният. После се огледа. Шест чифта очи го наблюдаваха безмълвно.

— По дяволите — измърмори той, прескочи зида, спусна се по стъпалата отвътре и се затича през двора. Трима от пехотинците мигновено го последваха. Другите двама и Мартин останаха да ги прикриват от стената.

В момента бунтовниците бяха скупчени в южното крило. Постъпката на четиримата пехотинци бе толкова безумна, че те просто не успяха да реагират. Войниците стигнаха до вратата в отсрещния край, без да се чуе и един изстрел.

Нахлуха вътре без излишно разтакаване, разпознаха арабите по дрехите и брадите и ги застреляха. Те дори не помръднаха. (Впрочем в момента на нахлуването и тримата бяха с гръб към вратата. Дейв Тайсън и английският телевизионен екип обещаха да не разгласяват подробности за случилото се и спазиха обещанието си.)

В сряда вечерта Измат Хан реши да скрие хората си в подземните килии. Бомбите и снарядите почти бяха разрушили зида от южната страна. Единственото убежище беше земята. Обградените вече бяха не повече от триста души.

Някои все пак решиха да загинат на открито и предприеха самоубийствена контраатака. Успяха да изминат стотина метра и да застрелят неколцина узбеки, преди картечницата на новопристигналия

узбекски танк да ги разкъса. Повечето от убитите бяха йеменци, имаше и няколко чеченци.

По съвет на американците, в четвъртък узбеките взеха варелите с резервно гориво за танка си, изляха ги във въздухопроводите към подземните помещения и хвърлиха в тях запалени парцали.

Измат Хан не беше в този участък, пък и вонята от труповете му попречи да помирише нафтата, но все пак чу тътена на пламъците и усети горещината. Мнозина загинаха, а оцелелите се блъскаха из дима, кашляха и се давеха. Притиснат в най-крайното помещение с още сто и петдесет души, Измат нареди да залостят вратата, за да спрат пушека. Ударите от юмруците от другата страна ставаха все по-слаби и накрая спряха.

В единия край на помещението имаше тясна галерия, в която се усещаше приток на свеж въздух. Хората на Измат внимателно огледаха стените, за да видят дали няма да намерят изход, но единственото, на което се натъкнаха, бе тръба, която водеше нагоре. Същата вечер новият узбекски командващ, Дин Мохамед, реши да пренасочи ледената вода от препълнените канавки именно в тази тръба. До полунощ оцелелите газеха до кръста във вода. Вече напълно изтощени, някои от тях се удавиха.

Към този момент операцията бе преминала под контрола на ООН. Оцелелите бунтовници чуха мегафона, който ги призова да излязат невъоръжени и с вдигнати ръце и да се предадат. След два часа първите започнаха да се изкачват по стълбите. Последваха ги и други. Измат Хан разбра, че е загубил битката, и пое след тях.

Стотици насочени дула посрещнаха осемдесет и шестимата затворници сред развалините, в които бе превърната южната стена. Парцаливи, мръсни, с почернели от дима лица, разкъсани дрехи и напълно изтощени, мъжете се клатушкаха като зомбитата от филм на ужасите, краката на някои не издържаха и те се строполяваха на земята.

Докато прекрачваше отломките, Измат Хан залитна, посегна да се хване за зида и едно парче се отчупи в ръката му. Един от изнервените узбекски войници реши, че го нападат, и натисна спусъка на гранатомета си. Гранатата профуча покрай ухото на Измат, удари се в каменната грамада зад гърба му и отчупи оттам парче с големината на топка за тенис, която рикошира в тила му със страхотна сила.

Измат не носеше тюрбан. Преди шест дни му бяха вързали ръцете с тюрбана му. Камъкът вероятно щеше да му разцепи черепа, ако го бе ударил под ъгъл от деветдесет градуса, но не го удари така и само разпра кожата на главата му и го повали в безсъзнание. Войниците изтичаха останалите бунтовници към камионите. След час седмината британци започнаха обиколка на крепостта, като си водеха бележки. Докладът на Майк Мартин щеше да е най-дълъг, защото той все пак беше старшият офицер, въпреки че официално присъстваше в ролята на преводач. Записваше в бележника си броя на труповете, макар да знаеше, че в подземията са погребани още стотици.

Едно от телата го заинтригува.

Кървеше.

А труповете не кървят.

Обърна го по гръб. Нещо с облеклото не беше наред. Дрехите бяха пушунски. В крепостта не трябваше да има пушунни. Мартин разви шебага си и изтри мърлявото лице с него. Чертите му се сториха познати.

Мартин измъкна войнишкия си нож и един от узбеките наблизко се ухили: щом чужденецът иска да се позабавлява, Негова воля.

Мартин срязва крачола на десния крак.

Белегът още се виждаше — шестте шева, затворили преди тринайсет години раната от съветски куршум. За втори път в живота си той метна Измат Хан на рамо и го понесе навън. Край портала забеляза бял „Ландроувър“ с емблемата на ООН и внимателно остави тялото до него.

— Този човек е жив, но тежко ранен. Има рана на тила — обясни Мартин.

После, приключил със задълженията си, се качи на джипа на морските пехотинци и поеха към Баграм.

След три дни американците откриха афганеца в болницата в Мазар и го отведоха за разпит. Закараха го в своите хангари в Баграм и го заключиха в една от построените там килии. Изнемощял и зъзнец от студ, но все още жив, той просто се отпусна на пода.

Първата група затворници от Кандахар пристигна в Гуантанамо на 14-и януари 2003-та. Бяха с вързани очи, изтощени, гладни, жадни и мръсни. Сред тях бе и Измат Хан.

Полковник Майк Мартин се върна в Лондон през пролетта на 2002-ра и прекара следващите три години в Челси като заместник-началник щаб на специалните части. Пенсioniра се през декември 2005-а и на прощалния купон неколцина негови приятели, сред които Джонатан Шоу, Марк Карлтън-Смит, Джим Дейвидсън и Майк Джаксън, безуспешно пробваха да го напият. През януари 2006-а намери по обява една полуразрушена ферма в долината Миън, Хампшир, и в края на лятото се зае да я оправи, за да я превърне в място за живеене.

Докладите на ООН изясниха, че в Кала и Джанги са „намерили смъртта си“ петстотин и четиринадесет фанатици от Ал Кайда. Оцелелите бяха осемдесет и шест и до един бяха изпратени в Гуантанамо. Сред загиналите имаше и шейсет узбекски пазачи.

Генерал Рашид Достум бе назначен за министър на отбраната в новото афганистанско правителство.

ТРЕТА ЧАСТ

„КЛИН“

8.

Първата задача на операция „Клин“ бе да се изгради легенда. Една правдоподобна история би държала любопитните погледи далеч от Майк Мартин и плана за инфилтрирането му в Ал Кайда.

Затова съвместната англо-американска операция привидно имаше за цел да пресече пътя на афганистанския опиум до нарколабораториите в Близкия изток, където го превръщаха в хероин и го препращаха на запад.

Сценаристите на официалната версия натъртваха, че запорът върху банковите сметки кара терористите да разчитат на получаваните от дрогата пари в брой.

И макар американската Агенция за борба с наркотиците и британските митници така или иначе да се занимаваха с тези въпроси, двете правителства взеха решение „Клин“ да удари с всички необходими средства която и да е лаборатория в която и да е държава, в случай че дипломатическите средства се окажат безуспешни.

Агентите бяха инструктирани да използват наличната свръхмодерна техника, за да подслушват и проследяват в Лангли, където Марек Гъмиени и Стив Хил очакваха новини. Осем разузнавателни агенции и от двете държави щяха да захранват Едзел с данни. Първа щеше да пристига информацията от американските космически спътници, контролирани от вашингтонската Национална разузнавателна служба (НРС).

Първо обаче в базата влязоха тиловаците от военновъздушните сили, които за минимум време трябваше да я приведат в нужния вид. Жителите на близкото селце усетиха раздвижването, но предположиха, че отново, като в доброто старо време, се готви някакъв потаен правителствен проект, и почти не отваряха дума за това. Съдържателят на местния пъб пък реши, че активността около базата ще се увеличи като преди години, и удвои доставките на бира и уиски.

Иначе животът в Едзел продължи по старому.

Докато бояджиите минаваха с четките си стените на офицерските помещения в шотландската авиобаза, в офиса на корабното брокерно агентство „Сийбарт и Абъркромби“, разположен на уличката „Крътчит Фрайърс“ в сърцето на лондонското сити, влезе посетител.

Господин Ахмед Лампонг пристигна по уговорка, последвала размяната на електронна поща между Лондон и Джакарта, и бе въведен в кабинета на господин Сийбарт, син на основателя на фирмата. Господин Сийбарт си нямаше и представа, че „лампонг“ всъщност е едно от многото наречия на остров Суматра, откъдето идваше гостът му, и че името е измислено. Дори да бе разгледал паспорта му, той щеше да му се стори безупречен.

Такъв бе и английският на господин Лампонг и в отговор на последвалия комплимент той поясни, че е имал достатъчно време да усъвършенства езика по време на следването си в лондонския колеж по икономика. Беше красноречив, с изискани маниери и чаровен. И най-важното — предлагаше бизнес. Нищо не подсказваше, че индонезиецът е фанатик от ислямистката терористична група Джемаат Ислямия, отговорна за серия бомбени атентати в Бали.

Документите му сочеха, че е старши съдружник в „Суматра Трейдинг Интернешънъл“, банковите му акредитиви бяха наред. Така че, когато Лампонг поиска да обясни същинската цел на визитата си, Сийбарт наостри уши.

За начало индонезиецът постави на масата един лист.

На листа имаше дълъг списък. Започваше с Ангуила, Антигуа и Аруба. Това бяха само „А“-тата. Общо имаше четиридесет и три имена, сред които още Вануату, Западно Самоа, Олдърни — британски остров в Ламанша — и Уругвай.

— Това са все местенца с изключително ниски данъци, господин Сийбарт — отбеляза гостът, — и всяко от тях държи на банковата тайна. Независимо дали ви се нрави, много съмнителни, включително криминални бизнеси, са избрали именно тях за убежище на финансовите си машинации. А тези — той сложи на масата още един

лист — са не по-малко съмнителни. Това са държавите, които отдават флаговете си на чужди търговски кораби.

Списъкът отново включваше Антигуа, плюс Барбадос, Барбуда, Бахамите, Белийз, Бермуда и Боливия. Тук имената бяха двадесет и седем. Между тях се открояваха бедни африкански държави като Екваториална Гвинея и точки на картата от сорта на Сао Томе и Принсипи, Коморските острови и кораловия атол Вануату. Сред любопитните бяха Люксембург, Монголия и Камбоджа, които дори си нямаха излаз на море. Сийбарт беше донякъде озадачен, макар на практика всичко казано дотук да му бе известно.

— Съберете две и две и ще получите какво? — продължи триумфално Лампонг. — Измама, драги ми господине, невероятна по мащабите си измама. И, уви, тя се среща особено често в тези части на света, в които аз и партньорите ми основно оперираме. Затова и решихме в бъдеще да работим с институция, чиято почтеност никой не поставя под съмнение. Лондонското Сити.

— Много любезно от ваша страна — измърмори Сийбарт. — Кафе?

— Кражби на товари, господин Сийбарт. Броят и размерите им непрекъснато се увеличават. Не, благодаря, тъкмо закусих. Ценни стоки се товарят на корабите и изчезват. Направо се разтварят във въздуха. Нито следа от плавателния съд, екипажа, корабните брокери и товара, да не говорим за собствениците. И всичко е скрито зад тази гора от различни флагове и банки. А корупцията там се е просмукала надълбоко.

— Неприятна картина — съгласи се Сийбарт. — Как бих могъл да ви помогна?

— С партньорите ми решихме да сложим край на всичко това. Вярно, ще ни струва повече, но искаме вече да работим единствено под червения флаг на британските търговски кораби, да ползваме британски пристанища, британски капитани и британски корабни брокери.

— Чудесно! — възкликна Сийбарт. — Много мъдро решение. Да не забравяме, че към това върви и пълна застраховка на съда и товара в „Лойдс“, Какви стоки смятате да превозвате впрочем?

Работата на корабните брокери е да откриват най-подходящите плавателни съдове за съответните товари и обратното, а „Сийбарт и

Абъркромби“ бяха сред влиятелните членове на една от най-старите институции в Сити — Балтийската борса.

— Направих старателни проучвания — започна Лампонг и постави на масата още документи. — В контакт сме с тази компания, ето тук, която внася луксозни английски лимузини и спортни коли в Сингапур. От своя страна, ще изнасяме за САЩ скъп дървен материал — магнолия, палисандър и други. Дървесината е от Северно Борнео, но освен нея ще товарим контейнери с бродирана коприна от Сурабая, Ява, отново за САЩ. А тук — той извади още един документ — са данните на нашите партньори от Сурабая. Всички контрагенти са съгласни да използваме британски превоз. Така че товарният кораб де факто ще работи с три страни. Дали ще успеете да намерите подходящ съд за подобна задача? Имайте предвид, че говоря за продължително сътрудничество.

Алекс Сийбарт бе наясно, че може да намери поне десет подходящи кораба. Просто трябваше да уточни водоизместимостта, цената и датите на спедиция.

В крайна сметка се споразумяха да предостави на господин Лампонг списък с корабите с достатъчна водоизместимост и цена на курса. Господин Лампонг на свой ред щеше да се консултира с партньорите си за най-удобните дати на пристигане както в двете пристанища в Далечния изток, така и в Америка.

Двамата се разделиха сърдечно и с пожелания за успех.

— Винаги съм предпочитал — отбеляза бащата на Алекс Сийбарт, когато научи новините по време на обяда им в един скъп ресторант, — да правим бизнес с добре възпитани господа от старата школа.

* * *

Авиобазата в Едзел беше може би единственото място, където Майк Мартин за нищо на света не трябваше да показва лицето си. Затова Стив Хил вкара в игра списъка със „старите другари“.

— Няма да съм си вкъщи цяла зима — каза човекът, с когото обядваха в клуба на спецчастите. — Смятам да прекарам известно

време под карибското слънце. Така че не виждам проблем да го ползваш.

— Ще ти платя наем, разбира се — побърза да каже Стив Хил. — Поне доколкото ми позволява скромният бюджет.

— Няма проблем, стига да не го обърнеш с главата надолу — отвърна събеседникът му. — Кога ще мога да се нанесе обратно?

— Надяваме се до средата на февруари да сме готови. Просто трябва да организирам едни семинари, нали знаеш, лектори, програма... Нищо особено.

Мартин хвана самолета от Лондон за Абърдийн. На летището го посрещна един от бившите му сержанти от САС, костелив шотландец, който след пенсионирането се бе върнал в родната пустош.

— Как е, шефе? — подхвърли той, после метна чантата на Мартин отзад и подкара колата към изхода на паркинга. Малко преди Абърдийн отби на север и се качи на магистрала А-96 в посока Инвърнес. След няколко километра пред очите им се извисиха шотландските планини, а след още десетина сержантът сви вляво в локалното.

На знака пишеше просто „Кемни“. Минаха през някакво селце, после „Ландроувърът“ зави надясно и се насочи към Кейг. Край пътя се виеше река. Мартин се запита дали в нея се въди съомга или пъстърва. Или нито една от двете.

Малко преди Кейг лъкатушещият селски път пресече реката и навлезе в частен имот. След два завоя пред очите им се показва малък хълм, върху който се извисяваше старинен замък, заобиколен от зашеметяващо красиви зелени възвишения и долчинки.

Когато „Ландроувърът“ спря, отнякъде изникнаха двама мъже и побързаха да се представят.

— Гордън Филипс. Майкъл Макдоналд. Добре дошли в замъка Форбс, семейното имение на лорд Форбс. Добре ли пътувахте, полковник?

— Наричайте ме Майк. Как разбрахте кога точно идвам? Ангъс не се обади на никого от летището.

— Всъщност имахме човек в самолета. За всеки случай — каза Филипс.

Майк Мартин се намръщи. Не бе усетил, че го следят, губеше тренинг.

— Няма проблем, Майк — намеси се Макдоналд. — Нали вече си тук. Събрали сме хора, които ще те въведат във всичко през следващите четири месеца. Предлагам да си оставиш багажа и да проведем първия брифинг след обяда.

* * *

По време на Студената война ЦРУ разполагаше с широка мрежа от тайни квартири. Някои от тях бяха градски апартаменти, други — къщи в провинцията, където агентите можеха да отдъхнат след напрегната мисия, докато докладват подробностите за нея.

Имаше и места, избрани заради безличността и отдалечеността им. В тях разполагаха съветските дезертьори, докато проверяваха легендите им и ги пазеха от отмъстителните агенти на КГБ, чийто щаб бе в съответното посолство или консулство.

Ветераните от ЦРУ все още трепват при спомена за дезертирания в Рим полковник Юрченко, комуто за всеобщо учудване бе позволено да излезе на вечеря с разследващия го агент в ресторант в Джорджтаун. По някое време Юрченко отиде до тоалетната и повече не се върна. Хората на КГБ се бяха свързали с него и му бяха припомнили за семейството му в Москва. Изпълнен с угризения, той се върза на обещанията за помилване и реши да се върне с тях в родината. Повече никой не чу нищичко за него.

Марек Гъмиени зададе на отдела в Лангли, който отговаряше за тайните квартири, само един въпрос: „кое е най-отдалеченото, сигурно и най-малко подозрително място от всички?“

Отговорът не се забави.

— Наричаме го „Хижата“ — каза шефът на отдела. — Там не стъпва човешки крак. Намира се в Пасайтен.

Гъмиени поиска всички подробности. Трийсет минути след получаването на досието вече бе взел решение и бе дал съответните заповеди.

Източно от Сиатъл има област със стръмни, гористи и заснежени през зимата планини, познати като „Каскадите“. Те са разделени на три зони — голям резерват, дърводобивен участък и пустошта Пасайтен. В първите две има някакви пътища и постройки.

Стотици хиляди посещават всяка година резервата и той е набразден от просеки и пътеки за високопроходими автомобили, коне и планинари. Лесничеите познават всяко негово кътче.

Влизането на случайни хора в огромния дърводобивен участък е забранено, но и в него има пътища, по които ръмжащите камиони отнасят трупите към пунктовете на дъскорезниците. През зимата обаче и участъкът, и резерватът са затрупани от снега и са напълно непроходими.

Източно от тях, към канадската граница, е пустошта. През нея минават само две-три пътеки и единствено в южната ѝ част, близо до прохода Харт, има няколко малки дървени постройки. Местността гъмжи от дивеч. Собствениците на къщурките идват за кратко през лятото, после заключват всичко и се изнасят към градските си домове. Когато настъпи зимата, в САЩ няма по-пусто кътче от Пасайтен, с изключение може би на онази част от северен Върмонт, позната още като „Кралството“, където зиме човек просто може да изчезне и вкочаненият му труп да бъде открит чак щом пролетното слънце разтопи снеговете.

Преди години една усамотена малка вила бе обявена за продан и ЦРУ реши да я закупи. Беше импулсивна сделка, за която по-късно мнозина съжеляваха, но част от висшите служители все пак ползваха къщата за лятната си почивка. Марек Гъмиени попита за нея през октомври, когато тя отдавна бе напусната и заключена. Въпреки приближаващата зима и сериозните разходи той изиска да я отворят и подготвят.

— Разбирам какво търсиш, но защо просто не използваш новия затвор в Сياتъл? — попита го шефът на отдела по недвижимите имоти.

Въпреки че говореше с колега, Гъмиени нямаше избор, освен да излъже.

— Не става дума само да го скрием или да му попречим да избяга. Налага се да помисля и за собствената му сигурност. И в най-охраняваните затвори стават нещастни случаи.

Колегата му разбра или поне реши, че е разбрал за какво става въпрос. Невидимо и сигурно убежище, което разполага със запаси за поне шест месеца. Не му трябваша повече подробности. Така че нареди

на екипа, създал охранителната система на прочутия затвор Пеликан Бей в Калифорния, начаса да почне работа.

До Хижата нямаше път. На север от градчето Мазама се виеше просека, която свършваше на петнайсетина километра от вилата. Единственият достъп бе по въздух. Марек Гъмиени използва новите си правомощия и нареди за снабдяването да се използва тежкотоварен хеликоптер „Чинук“ от авиобазата в Маккорд, южно от Сиатъл.

Бригадата инженери и строители започна работа. Материалите се набавяха от региона със съдействието на щатската полиция. Разполагаха само с най-необходимата информация. Според легендата Хижата трябва да бъде превърната в отлично охраняван изследователски център.

Докато всъщност оборудваха затвор за един-единствен обитател.

* * *

Режимът в замъка Форбс ставаше все по-тежък. Майк Мартин се раздели със старите си дрехи и вече носеше само пущунска роба и тюрбан. Не се бръснеше, нито се подстригваше.

На камериерката, която не проявяваше никакъв интерес към гостите на лорда, бе разрешено да остане. На градинаря Хектор — също. Третият от персонала беше Ангъс, бившият сержант от САС, преквалифицирал се в управител на имението.

В замъка постоянно пристигаха и си заминаваха най-различни „гости“, но двама от тях останаха за постоянно. Единият бе Наджиб Курейши, роден в Афганистан, бивш учител в Кандахар, бежанец, който бе получил убежище във Великобритания и работеше като преводач в правителствената комуникационна служба в Челтнам. Сега преподаваше езика и поведението на пущуните. Това включваше езика на тялото, жестовете, привычките в храненето, ходенето и молитвите.

Освен него в замъка остана доктор Темиън Годфри, шейсет и няколко годишна, от две години вдовица на висш офицер от службите за сигурност — МИ-5. Сивата ѝ коса бе пригладена назад и хваната в кок. Като „една от тях“, както се изразяваше Стив Хил, тя добре познаваше процедурите и нямаше и най-малкото намерение да сподели с когото и да било къде се намира и каква е задачата ѝ.

Нещо повече, тя щеше да изпълни задълженията си, без да узнае, че човекът, комуто преподава, всъщност ще бъде поставен в смъртна опасност, и не работеше под напрежението, че ако пропусне някаква подробност, това може да коства живота му. Годфри беше отличен специалист по Корана и говореше съвършен арабски.

— Чувал ли си за Мохамед Асад? — попита тя Мартин. Той призна, че не е.

— Тогава ще започнем с него. Роден е под името Леополд Вайс, германски евреин, който приема исляма и се превръща в един от най-великите му изследователи. Бележките му до Ал Исра — пътуването от Арабия за Йерусалим и оттам към небесата — са сред най-забележителните на света. Именно това преживяване довежда до петте дневни молитви, които са крайъгълният камък на вярата. Предполага се, че си научил това още като дете в мадраса, а щом имамът е бил ухабит, той пламенно е вярвал, че пътуването се е случило съвсем наистина, а не е някакво блънуване. Следователно ти вярваш в абсолютно същото. А сега да видим дневните молитви. Повтаряй след мен...

Наджиб Курейши беше впечатлен. Тя май знаеше повече за Корана и от него.

По-късно тримата навлякоха топли дрехи и си направиха разходка из близките хълмове, следвани неотлъчно на известно разстояние от Ангъс, стиснал ловджийска пушка в ръка.

Макар да знаеше арабски, Майк Мартин си даваше сметка, че му предстоят изтощителни уроци. Наджиб Курейши го учеше да говори с пущунски акцент и с интонацията на Измат Хан, когото тайно бяха записали в Гитмо с надеждата, че ще разкрие някаква ценна информация в разговорите си с останалите затворници. Не бяха разкрили нищо, но сега записите вършеха безценна работа на Курейши, защото можеше да преподаде на ученика си специфичния изговор.

Въпреки че по време на съветската окупация бе прекарал половин година с муджахидините в планините, сега, след седемнайсет години, Майк Мартин беше позабравил повечето неща. Курейши го учеше на пуцу, макар от самото начало да бе ясно, че при евентуалната си среща с пущуни ще бъде разкрит начаса.

Подготовката бе съсредоточена основно върху молитвите и случилото се в Гуантанамо.

Повечето от следователите в лагер Делта са агенти на ЦРУ и Марек Гъмиени успя да намери трима-четирима, които бяха работили с Измат Хан. Майкъл Макдоналд замина за Лангли и прекара с тях дни наред в събирането и на най-незначителните подробности. Официалното обяснение за проучването бе евентуалното освобождаване на Измат Хан.

Следователите бяха единодушни, че пущунският воин и бивш талибански командир е най-коравият затворник, когото са виждали. Той рядко ги удостояваше с отговор, не се оплакваше, но и не съдействаше и приемаше условията в затвора и наказанията стоически. Но всички бяха разчели в черните му очи как при първа възможност би им откъснал главите.

Макдоналд се върна със самолета на ЦРУ в Едзел, а оттам продължи с кола на север до замъка Форбс, за да стовари цялата събрана информация пред Майк Мартин.

Темиън Годфри и Наджиб Курейши, от своя страна, продължиха да го учат на молитвите. Щеше да му се наложи да ги казва пред други хора и нямаше никакво място за пропуски. Курейши все пак съзираше някаква надежда — този, за когото щеше да се представи Мартин, не беше арабин, а Коранът е на класически арабски. Така че евентуална грешка можеше да бъде отдадена на лошо произношение. Но за човек, прекарал седем години в мадраса, бе немислимо да сбърка цяла фраза. Затова двамата продължиха отново и отново да повтарят молитвите, опрели чела в пода, а Темиън Годфри седеше на стол зад тях — заради болните си колене — и им пригласяше.

* * *

Англо-американският технически екип привършваше с работата си в авиобазата Едзел. Техниката беше навързана, помещенията — подготвени за бъдещите наематели. Навремето освен с квартирите и столовите американската флота разполагаше още със зала за боулинг, фризьорски салон, магазини, поща, баскетболно игрище, фитнес и театър. Предвид ограничения бюджет, Гордън Филипс реши да не ги

ремонтира. Кралските военновъздушни сили поеха доставката на продукти и охраната на базата, за която вярваха, че е оперативен щаб за борба с трафикантите на опиум.

Малко преди Коледа бяха включени дванадесетте мощни компютъра, които щяха да играят ролята на мозъчен център. С тях денонощно работеше екип от шестима души.

Централата на „Клин“ бе специална структура, сформирана за конкретна операция, и с нея, благодарение на указанията на Джон Негропonte и последвалите уговорки, щяха безусловно и всеотдайно да си сътрудничат всички американски и английски разузнавателни ведомства.

Всеки от компютрите бе защитен от ISDNBRENT-ленти с по две карти. Отделно всеки харддиск можеше да бъде разкачан, за да бъде прибиран в сейф, когато не е в употреба.

Самите компютри бяха свързани с централата на МИ-6 на Воксхол Крос и с Гровнър, тоест с офиса на ЦРУ в американското посолство на Гровнър Скуеър в Лондон.

За още по-голяма сигурност комуникациите с „Клин“ бяха зашифровани с код, достъп до който имаха само неколцина висши офицери.

После „Клин“ започна да извършва онова, което на пръв поглед извършваха и останалите клонове на разузнаването — да подслушва и записва всяка дума, изречена на арабски в Близкия изток или в ислямските общности, разпръснати по света. Освен от звука обаче „Клин“ се интересуваше и от изображенията. Всеки образ, заснет от сателитите КН-11 „Кийхоул“ и изпратен в лабораториите на Националната разузнавателна служба, беше препредаван към шотландската авиобаза. Същото се отнасяше и за събраното от набиращите все по-голяма популярност безпилотни самолети „Предатор“, чиито фотоси, заснети от височина 6000 метра, обикновено стигаха единствено до главния щаб на американската армия в Тампа, Флорида.

Някои от по-комбинативните умове сред персонала на Едзел вече разбираха, че „Клин“ е в пълна готовност и очаква нещо да се случи, но никой от тях не бе сигурен точно какво.

Малко преди Коледата на 2006-а Алекс Сийбарт се свърза с господин Лампонг в офиса му в Индонезия, за да му предложи един от

двата големи контейнеровоза, регистрирани в Ливърпул. По стечение на обстоятелствата и двата бяха собственост на малка компания, с която „Сийбарт и Абъркромби“ поддържаше повече от добри отношения. „Маккендрик Шкпинг“ беше семейна фирма на повече от век. Бизнесът се ръководеше от главата на фамилията — Лиам Маккендрик, който бе и капитан на „Контесата на Ричмънд“, докато синът му Шон отговаряше за другия кораб.

Водоизместимостта на „Контесата“ беше 8000 тона, корабът пътуваше под британски флаг, бе на прилична цена и нямаше ангажименти след 1-ви март.

Алекс Сийбарт спести на Лампонг подробността, че най-горещо бе препоръчал сделката на Лиам Маккендрик и че старият шкипер веднага се беше съгласил. Ако „Сийбарт и Абъркромби“ успееша да му осигурят товар от Америка за Англия, пролетният му курс щеше да е изключително доходоносен.

Без знанието на бъдещите си партньори Лампонг се обади на един човек в Бирмингам и той отскочи с кола до Ливърпул, огледа с мощен бинокъл „Контесата на Ричмънд“ и после засне кораба с телеобектива си от различни ъгли.

Самият Лампонг отговори на имейла на Сийбарт след седмица и се извини за закъснението под претекст, че му се е наложило да обиколи дъскорезниците из страната. В мейла си изразяваше надеждата, че „Контесата“ е напълно подходяща за целите им, и уточняваше, че приятелите му в Сингапур ще дадат подробностите за лимузините, които трябва да бъдат извозени от Великобритания до Далечния Изток.

Макар Лампонг да представяше сингапурските си приятели за китайци, те всъщност бяха малайзийци, при това не обикновени мюсюлмани, а крайни ислямистки фанатици. Ползваха нова банкова сметка в Бермуда, открита от вече покойния Тефик Ал Кор, който бе трансферираше средствата от нищо неподозираща малка частна банка във Виена. Малайзийците нямаха никакво намерение да губят пари от лимузините. Напротив, смятаха да възвърнат инвестицията си и да ги продадат веднага щом изпълнят целта си.

* * *

В казаното от Марек Гъмиени пред агентите на ЦРУ в Гитмо — че Измат Хан ще бъде изправен пред съд, който ще разгледа евентуалното му освобождаване — имаше известна доза истина. Гъмиени смяташе да организира дело, което в крайна сметка да пусне афганеца на свобода.

През 2005-а Върховният апелативен съд на САЩ прецени, че правата на военнопленниците не се отнасят за членовете на Ал Кайда. Така съдът узакони прокараната от президента Буш идея заподозрените в тероризъм да бъдат изправяни пред военни трибунали. За пръв път от четири години затворниците с подобни обвинения имаха право на адвокат. Гъмиени възнамеряваше да прокара следната защитна теза: Измат Хан никога не е бил член на Ал Кайда, а офицер от афганистанската армия, който не е имал нищо общо нито с 11-и септември, нито с ислямисткия тероризъм.

Съдът трябваше да приеме тази теза безусловно. Затова се наложи Джон Негропonte да се обади на Доналд Ръмсфелд и да го помоли да поговори с военните съдии.

* * *

Раната на крака на Майк Мартин заздравяваше бързо. От досието ставаше ясно, че Измат Хан не е обелвал и дума за белега си, и Мартин също не виждаше причина да го прави. Но Майкъл Макдоналд се върна от Лангли притеснен, че макар и притискан по време на разпитите, афганецът е продължавал да мълчи по въпроса и че ако някой от членовете на Ал Кайда знае истината, а техният човек няма белег, това може да провали цялата операция.

Мартин не се възпротиви, още повече че имаше нещо на ум. От Лондон до Едзел, а сетне с хеликоптер до замъка Форбс, беше докаран хирург — проверен от службите лекар от Харли Стрийт, на когото можеше да се разчита да измъкне куршума, да затвори раната и повече никога да не проговори за това.

Лекарят направи операцията с местна упойка. Разрезът не представляваше трудност, защото всъщност нямаше нито куршум, нито никакво чуждо тяло. Трудното беше да заздравее за няколко седмици, но да прилича на много по-стара рана.

Хирургът, казваше се Джеймс Нютън, отстрани малко от тъканта вътре и по ръбовете на разреза и така се образува кухинка, която после заши с шест големи неравни шева. Приличаше на работа, свършена набързо в полева болница.

— Вижте — натърти той, преди да си тръгне. — Ако истински лекар разгледа белега, със сигурност ще забележи, че не е на петнайсет години. Иначе не би трябвало да има проблем. Но са необходими три месеца, за да зарасне.

Беше началото на ноември. Отличната физика на четиридесет и четири годишния Мартин свърши чудесна работа още преди Коледа — подпухналостта и червенината изчезнаха напълно.

9.

— Ако отиваш там, където си мисля, че отиваш, скъпи Майк — започна по време на една от всекидневните им разходки Темиън Годфри, — ще се сблъскаш с различни степени на агресивност и фанатизъм. В основата на всичко е обсебващата идея за джихад — или свещената война, но фракциите и ученията не са едно и две и в никакъв случай не бива да се поставят под общ знаменател.

— И очевидно трябва да започнем с уахабизма — каза Мартин.

— Може би. Но да не забравяме, че уахабизмът е националната религия на Саудитска Арабия, а Осама бин Ладен обяви война на саудитската върхушка и ги нарече „еретици“. Разклоненията на религията се простират далеч отвъд учението на Мухамад ал Уахаб. За него знаем, че е проповедник от осемнайсети век и е родом от Нежд, най-суровата област от вътрешността на Арабския полуостров. Оставил е след себе си най-безчувственото и пропито с нетърпимост тълкувание на Корана. Оттогава обаче е изтекла много вода. Саудитският уахабизъм никога не е обявявал война на Запада или на християнството, нито пък подкрепя масовите убийства, най-малкото на жени и деца. Всъщност Уахаб просто е подготвил почвата, в която кукловодите на съвременния тероризъм посяват младите семенца, за да ги превърнат в жестоки убийци.

— Каква е причината въобще да напуснат арабския свят? — полюбопитства Мартин.

— Просто през последните трийсетина години — намеси се Наджиб Курейши — Саудитска Арабия използваше своите петродолари, за да финансира разпространението на религиозната си доктрина по света. Това се случи и с всяка друга мюсюлманска държава, включително с моята родина. Очевидно не са подозирали, че създават бомба със закъснител. Точно обратното, смятам, че днес Саудитска Арабия е ужасена от чудовището, което е захранвала три десетилетия.

— Но защо Ал Кайда се обръща срещу корените си?

— Защото се появиха нови пророци, които проповядват дори още по-силна нетърпимост и не само отричат всичко немюсюлманско, но и призовават към унищожението му. Саудитското правителство попадна на мушката заради сътрудничеството си със Запада и допускането на американски войници в свещените земи. Това се отнася впрочем и за всяко друго светско правителство в мюсюлманския свят. За фанатиците те са точно толкова виновни, колкото са християните и евреите.

— И с кого мислиш, че ще се сблъскам по време на пътуванията си, Темиън? — попита Мартин.

Тя спря до един голям камък и седна, за да даде почивка на краката си.

— Има много групи, но ще ти обърна внимание върху две. Чувал ли си думата „салафити“?

— Да, позната ми е.

— Това са онези, които искат да се върнат към самите корени, към златния период на исляма. Тоест към първите четири халифата преди повече от хиляда години. С дълги бради, сандали, роби, стриктно спазване на Шериата, отричане на модерното общество и на Запада, който го е създал. Рай на Земята, разбира се, не може да съществува, но фанатиците винаги са били в досег с нереалното. Нацистите, комунистите, маоистите и последователите на Пол Пот са изклали стотици милиони в преследване на маниакалните си мечти. И половината от жертвите им са били техни съратници, набедени в липса на достатъчно вяра. Чистките на Сталин и Мао са именно това — изстребване на ренегатите.

— Това описание идеално пасва на талибаните — каза Мартин.

— Да, и те са в купа. Говорим за атентатори самоубийци, фанатични последователи на духовните прозрения на своите господари, не много начетени, но напълно всеотдайни и вярващи, че омразата, която изсипват над околните, ще угоди на Аллах.

— Има и по-лоши ли? — Мартин вдигна вежди.

— О, да — отвърна Темиън Годфри, изправи се и закричи обратно към замъка. — За истинските екстремисти бих използвала друга дума. „Такфир“. Каквото и да е било значението ѝ по времето на Уахаб, днес то се е променило. Истинският салафит не пуши, не залага, не танцува, дори не позволява слушането на музика в свое

присъствие, не употребява алкохол и не общува с жени от Запада. Той бива моментално разпознаван по това как изглежда и как се държи. А от гледна точка на националната сигурност, разпознаването е наполовина спечелена битка. Има обаче хора, които са готови да възприемат всеки западен обичай, независимо колко омразен им се струва, и да се престорят на напълно интегрирани в западното общество и, следователно, на напълно безопасни. Деветнайсетимата атентатори от 11-и септември и тези от Лондон бяха именно такива. Нормални млади мъже, които ходят на фитнес, играят крикет, възпитани, услужливи, единият от тях дори учител на бавноразвиващи се деца, постоянно усмихнати и подготвящи масово убийство. Ето това са наистина опасните. Мнозина от тях са образовани, подстригани, гладко избръснати, костюмирани, с прилични професии. Превърнали са се в хамелеони, които временно се обръщат срещу вярата си, за да успеят в крайна сметка да извършат нечувани жестокости в нейно име... О, слава на Небесата, стигнахме. Ставите ми нямаше да издържат повече. Време е за дневната молитва. Майк, ти ще изречеш призива и после ще започнеш ритуала. След време може да те поканят да го направиш. Смята се за огромна чест.

* * *

В началото на януари ъ Джакарта се получи имейл от офиса на „Сийбарт и Абъркромби“. „Контесата на Ричмънд“ щеше да отплава от Ливърпул на 1-ви март, натоварена с луксозни лимузини „Ягуар“. След разтоварването им в Сингапур щеше да продължи до Северно Борнео за дървесина, а сетне да обърне към Сурабая, където към товара щяха да бъдат прибавени и бали коприна.

* * *

В края на януари строителната бригада в Пасайтен посрещна приключването на задачата си с истинско облекчение. За да успеят да се справят със сроковете, работниците спяха на обекта, а преди включването на местното отопление там цареше кучи студ.

Заплащането обаче беше много добро, така че загърбиха неудобствата и завършиха навреме.

На пръв поглед вилата изглеждаше досущ като преди — може би малко по-голяма. А всъщност беше преправена изцяло. Стаите можеха и да са достатъчни за двамата офицери, ала за осемте човека, които щяха да осигуряват денонощната охрана, бе пристроено спално помещение с трапезария.

Просторната дневна бе запазена, но и към нея бе издигната пристройка с билиардна маса, библиотека, плазмен телевизор и обширна колекция от DVD-та.

Третата пристройка външно не се различаваше от останалите. И нейните стени бяха издигнати от грубо издялани борови трупи. Отвътре обаче бяха здраво подсилени с бетон. Така затворническото крило беше непревземаемо, а бягството от него — изключено.

От помещенията на пазачите до килията се стигаше през метална врата с процеп за храна и шпионка. От другата страна на вратата се намираше широко помещение. Стоманената рамка на леглото бе дълбоко забита в бетонния под и то нямаше как да бъде помръднато. Рафтовете по стените — също. На пода все пак бе постлан килим, а през подсигурените решетки на климатичната инсталация влизаше топъл въздух. Точно срещу вратата с шпионката имаше друга врата, която затворникът можеше да отваря, когато пожелае. Тя водеше към малък празен двор с бетонна пейка в средата. Стените, които го опасваха, бяха гладки и високи три метра и половина.

За хигиенните нужди в килията бе предвидена ниша с едина-единствена дупка в пода и душ, който се пускаше от помещението на пазачите.

И понеже всички нови материали бяха докарани по въздуха, единствената видима промяна край Хижата бе покритата със сняг хеликоптерна площадка. Иначе постройката продължаваше както преди да се гуши сред борове, лиственици и смърчове в сърцето на двестахектаровия парцел. Само в радиус от стотина метра от къщата дърветата бяха изсечени от съображения за сигурност.

Персоналът на вероятно най-скъпия и уединен затвор в страната бе от двама агенти от среден ранг и осем младши сътрудници, които току-що бяха покрили нормативите в тренировъчния лагер на ЦРУ и с нетърпение очакваха вълнуващата си първа задача. Вместо това се

озоваха в заснежената гора. Но всички бяха в отлична форма и много искаха да се докажат.

* * *

Военният съд в Гуантанамо започна работа в самия край на януари. Делата се гледаха в едно от по-големите помещения в крилото за разпити, специално ремонтирано за целта. Нямаше истерични тиради и пледоарии като показаните в „Доблестни мъже“. В залата не се повишаваше тон и цареше ред и дисциплина.

Първите седем от осмината затворници, подлежащи на евентуално освобождаване, пламенно увериха съда в своята невинност. Осмият остана безмълвен.

— Затворник Хан, на какъв език предпочитате да бъдат превеждани пледоариите? — попита полковникът, който председателстваше съда.

От двете му страни седяха майор и капитан — жена. И тримата бяха морски пехотинци.

Пазачите изправиха затворника на крака. Зад бюрата си встрани от него, с лица един към друг, стояха военният прокурор и цивилният адвокат. Измат Хан сви рамене и за няколко секунди впи поглед в лицето на жената. После погледът му се измести върху стената над главите на съдиите.

— Съдът отчита, че затворникът разбира арабски, затова избира този език. Някакви възражения?

Въпросът бе отправен към защитата. Адвокатът беше наясно с характера на клиента си още преди делото и не се съмняваше, че ще загубят. Подобни процеси се водеха под натиска на правозащитните организации, а той много добре знаеше какво мислят за правозащитниците морските пехотинци. И все пак трябваше да отчете, че до момента поведението на афганеца поне изместваше вниманието от самия него. Той поклати глава в смисъл: „Нямаме възражения, арабският ще свърши работа“.

Преводачът се приближи и седна до пазачите. Да изберат арабски беше добро решение. Към момента военните разполагаха само с един преводач от пуцу, който си имаше сериозни проблеми с американците,

защото така и през цялото време не бе успял да измъкне нещичко от афганеца.

В Гитмо досега бяха попадали само седмина пущуни — същите онези, които по погрешка се бяха озовали сред чуждите бойци преди пет години край Кундуз. Четирима от тях, обикновени селски момчета, ентусиазирано се отрекоха от мюсюлманския екстремизъм и бяха пуснати да се приберат в родината си. Други двама изживяха толкова дълбоки нервни кризи, че още бяха под психиатрично наблюдение. Талибанският командир бе останал последен.

Прокурорът започна пледоарията си и от устата на преводача заизскачаха шипящи звуци. Според военния, янките щели да заключат афганеца пак в дупката, този път завинаги, защото се държал като отвратително талибанско лайно. Измат Хан изгледа преводача. Очите му казваха всичко. Роденият в Ливан американец на секундата превключи към буквален превод. Мъжът до него можеше и да е облечен в смешен оранжев гащеризон и с оковани ръце и крака, обаче казва ли ти някой?

Прокурорът не губи много време. Подчерта, че обвиняемият е прекарал пет години в мълчание, без да посочи нито един от съзаклятниците си в терористичната война срещу САЩ, а и е взел участие в затворнически бунт, по време на който е загинал американски гражданин.

После си седна. Не се съмняваше в изхода на процеса. Афганецът щеше да остане в затвора още много години.

Адвокатът на защитата изрази удовлетворението си от факта, че, като афганец, затворникът не е имал нищо общо със зверствата от 11-и септември, защото по същото време е участвал в афганистанската гражданска война и е нямал пряк контакт с арабите от Ал Кайда. Що се отнася до молла Омар и подкрепата на правителството му за Бин Ладен и неговите приятелчета, ставало дума за диктатура, в рамките на която господин Хан бил изпълнявал офицерските си задължения, без да има никакъв избор.

— Би ми се искало почитаемият съд да отчете реалностите — завърши адвокатът. — Ако този човек е проблем, то той е афганистански проблем. Там сега действа ново, демократично избрано правителство, затова ще постъпим най-добре, ако го изпратим там и ги оставим те да решат съдбата му.

Тримата съдии се оттеглиха за трийсетина минути. Когато се върнаха, лицето на капитана бе зачервено от гняв. Тя още не можеше да повярва какво бе чула току-що. Полковникът и майорът бяха получили ясна заповед от военното министерство и ѝ я сведоха.

— Изправете се, затворник Хан. Съдът получи уверението, че правителството на президента Карзай е приело да бъдете върнат в родината си и да излежите там доживотна присъда. Като взе предвид това, съдът реши да облекчи американския данъкоплатец и да прекрати престоя ви тук. Ще бъдат взети необходимите мерки да бъдете откаран в Кабул. Ще се завърнете там така, както сте пристигнал тук — окован. Това е всичко. Съдът се оттегля.

Не само капитанът беше в шок от окончателното решение. Прокурорът се запита как ли това ще повлияе на бъдещата му кариера. Адвокатът на защитата бе леко замаян. А преводачът за миг се паникьоса, че ненормалният полковник ще нареди белезниците да бъдат свалени и тогава той, добрият син на Бейрут, със сигурност щеше да изхвърчи през прозореца.

* * *

Британското външно министерство, или Форин Офис, се намира на „Кинг Чарлз Стрийт“, в съседство с Белия дом и на един хвърлей от Парламента, пред който е бил обезглавен Чарлз I. Непосредствено след новогодишните празници неголемият екип по протокола се върна към задълженията си, определени още миналото лято. Задълженията бяха координиране с американската страна по организацията на приближаващата конференция на Г-8 през 2007-а. Срещата на главите на осемте най-богати държави в света в хотела „Гленигълс“ в Шотландия през 2005-а и досега се смяташе за относително успешна. Проблемите идваха от тълпите протестиращи, заради които „Гленигълс“ и подстъпите към него бяха опасани с километрични заграждения.

Две залязващи поп-звезди призоваха милиони хора да надигнат глас срещу бедността и хиляди демонстранти заляха близкия Единбург. И това бяха само манифестациите срещу бедността. Сетне се появиха антиглобалистите със своите плакати и нишестени бомби.

— Нима тези клоуни не разбират, че свободната търговия всъщност генерира средствата за борбата срещу бедността? — попита един вбесен дипломат.

Отговорът очевидно беше отрицателен.

И понеже случилото се на антиглобалистките манифестации в Генуа и до момента караше мнозина да изтръпват от ужас, от Белия дом, който щеше да е домакин на срещата през 2007-а, дойде заръка: „да е семпло, елегантно и отлично подготвено“. Луксозно, но напълно изолирано място, абсолютно защитено и недосегаемо. Налагаше се да се уточняват хиляди подробности, а протоколчиците се притесняваха и от малкото време, което им оставаше. Затова без никакво разтакаване се заеха с поставената задача.

* * *

Някъде по същото време два огромни товарни самолета „Старлифтър“ на американските военновъздушни сили се спуснаха над Оман. И двата идваха от бази на Източното крайбрежие и пътят бяха заредили над Азорските острови. Малко преди залез слънце се снишиха над възвишенията Дофари и поискаха разрешение за кацане от англо-американската пустинна авиобаза Тумрайт.

Самолетите превозваха в чудовищните си търбуси цяла военна част. Единият беше натоварен със сглобяеми къщички и мебели, генератори, климатици, хладилни агрегати, телевизионни антени и всичко останало, необходимо на петнайсетчленния технически екип.

Другият пренасяше два безпилотни разузнавателни самолета „Предатор“ заедно с необходимото за поддръжката им, плюс мъжете и жените, които щяха да ги насочват от повърхността.

След седмица всичко бе готово. Бунгалата бяха издигнати, климатичните инсталации, кухните и санитарните възли функционираха, а двата „Предатора“ бяха в укрытията си. Екипът поддържаха постоянна връзка с Тампа, Флорида, и Едзел, Шотландия. В определен момент щяха да научат какво точно да следят, записват и фотографират. Дотогава трябваше да кротуват в жегата и да чакат.

Последният брифинг с Майк Мартин отне цели три дни и беше толкова важен, че дори Марек Гъмиени долетя от ЦРУ, за да участва. От Лондон се присъедини и Стив Хил. И понеже в стаята бяха само петима, се наложи Гордън Филипс да проведе презентацията лично. За разлика от диапроекторите в миналото, сега изображенията се редуваха на плазмен екран с висока разделителна способност, а едно натискане на копче на дистанционното увеличаваше всеки произволно избран детайл.

Целта на инструктажа бе Майк Мартин да се запознае с цялата налична информация за лицата, които евентуално щеше да срещне.

Сведенията не идваха само от английските и американските служби. Агенции от над четиридесет държави събираха наученото в обща база данни. Като се изключеха недемократичните държави, Иран, Сирия и разорените страни като Сомалия, правителствата от цял свят споделяха всичко, което успяваха да съберат за тероризма.

Рабат вършеше чудесна работа в проследяването на мароканските екстремисти, Аден подаваше имена и лица от Южен Йемен, а Рияд превъзможна притеснението си и състави списък със саудитци.

Мартин внимателно наблюдаваше екрана. Имаше снимки, направени в полицейски управления. Други бяха заснети скришом с телеобективи по улици или в хотели. Бяха показани различни варианти — със или без бради, в арабско или западно облекло, с дълги и къси коси и обръснати глави.

Имаше имами и молли от различни джамии, младежи, които най-вероятно бяха обикновени куриери, и хора, за които се знаеше, че помагат със средства, транспорт или квартири.

После на екрана се появиха големите играчи. Някои от тях бяха мъртви, като Мохамед Атеф, първият отговорник за военните операции на Ал Кайда, убит от бомба в Афганистан. Последваха наследникът му, който излежаваше доживотна присъда, неговият наследник, който също беше мъртъв, и този, който според източниците оглавяваше военното крило в момента.

По някое време се появи и Тефик Ал Кор, скочил преди пет месеца от балкон в Пешавар. Малко след него излезе лицето на Сауд Хамуд ал Утейби, новия лидер на Ал Кайда и Саудитска Арабия.

Сетне се заредиха контурните изображения — без снимки, само черни очертания на глави. Сред тях бяха лидерът на Ал Кайда в Югоизточна Азия, наследник на Ханбали и предполагаем организатор на последната серия взривове в далекоизточните курорти. А също и човекът на Ал Кайда във Великобритания.

— Знаехме кой е водачът им тук само допреди шест месеца — каза Гордън Филипс. — После той се измъкна и сега се крие някъде в Пакистан. Те в крайна сметка ще го хванат...

— И ще ни го дотърят в Баграм — изръмжа Марек Гъмиени.

Присъстващите си даваха ясна сметка, че американската база северно от Кабул разполага с една много специална лаборатория, където в крайна сметка всеки пропаява.

— Рано или късно ще попаднеш на този — обади се Стив Хил, когато на екрана се появи намусеното лице на имам, тайно заснет в Пакистан. — И на този.

Беше възрастен мъж с благи черти, също заснет тайно някъде край брега на море или океан. Фотографията бе предоставена от специалните сили на Обединените арабски емирства.

Спираха за почивка, ядяха, продължаваха, после спяха и пак продължаваха. Филипс изключваше екрана единствено, когато в стаята влизаше камериерката с таблите с храна. Темиън Годфри и Наджиб Курейши си стояха по стаите или си правеха разходки из хълмистата местност.

И така, докато най-сетне инструктажът не свърши.

— Утре летим — отсече Марек Гъмиени.

* * *

Годфри и Курейши дойдоха до хеликоптерната площадка да го изпратят.

— Пази се, Майк — каза Темиън на човека, който можеше да й бъде син. После изруга: — Дявол да го вземе, нещо се задавих. Бог да е с теб, моето момче.

— И ако нищо друго не помогне, дано Аллах те пази — добави Курейши.

Малкият джетрейнджър можеше да качи само двамата шефове и Мартин. Филипс и Макдоналд щяха да стигнат до Едзел с кола.

Хеликоптерът кацна далеч от любопитни очи и тримата пробягаха разстоянието до „Гръммана“. Заради снежната вихрушка бяха навлекли дъждобрани с качулки, така че нямаше как да се види, че единият от мъжете не е облечен като западняк.

Екипажът на „Гръммана“ беше виждал всякакви чудатости, така че не обърна особено внимание на брадясалия афганец, когото заместник-директорът по оперативната част съпровождаше през Атлантика заедно с британския си гост.

Насочиха се не към Вашингтон, а към един полуостров в югоизточна Куба. Самолетът кацна в Гуантанамо малко преди изгрев на 14-и февруари и влезе в един от хангарите.

— Трябва да останеш в самолета, Майк — каза Марек Гъмиени. — Ще те измъкнем оттук, когато се стъмни.

Нощта в тропиците се спуска бързо. Към седем вечерта настъпи непрогледна тъмнина. Именно тогава четирима агенти от отряда за специални задачи на ЦРУ влязоха в килията на Измат Хан. Той се надигна с предчувствието за нещо нередно. Пазачите бяха напуснали коридора пред килията преди половин час. Досега такова нещо не се беше случвало.

Четиримата мъже не бяха груби, но и нямаха намерение да губят излишно време. Двама сграбчиха афганеца, единият под мишниците, другият — през краката. Хлороформът действа след двайсетина секунди. Съпротивата секна а тялото на затворника увисна безжизнено.

Сложиха го на носилка с колела, покрит от главата до петите с чаршаф, и го избутаха навън, където ги очакваше огромен дървен сандък. Наоколо нямаше жива душа, пазачите бяха в помещенията си. След секунди афганецът беше натикан в сандъка.

Отвън сандъкът приличаше на обикновен контейнер за превоз на товари, дори бе покрит с обичайните печати. Отвътре обаче бе звукоизолиран, а от горната му страна имаше прозорче за свеж въздух, което нямаше да отворят, преди самолетът да излети. В сандъка имаше две заковани за пода кресла, едното с ремъци, и слабо осветление.

Сложиха Измат Хан в креслото с ремъците и ги завързаха стегнато, та да не може да мръдне, като все пак внимаваха да не спрат притока на кръв към крайниците му. Затворникът още спеше.

Петият агент от ЦРУ — този, който щеше да пътува в сандъка, кимна одобрително на колегите си. Те излязоха и залостиха капака. Един електрокар се приближи, повдигна контейнера и го понесе към пистата, където чакаше товарен самолет „АС-130“ „Херкулес Талън“.

Секретните полети към и от Гитмо са всекидневие, затова кулата веднага даде разрешение за излитане и гигантската машина се издигна във въздуха, за да поеме към базата Маккорд, щата Вашингтон.

След час пред лагер Екоу спря автомобил със затъмнени стъкла, от който слязоха няколко души. Щом стигнаха килията, единият от тях нахлузи оранжев гащеризон и обу пантофи. Преди да бъде качен на носилката, афганецът беше фотографиран и сега полароидната снимка послужи за сравнение на прическите и брадите. Наложиха се някои леки корекции. Падналите на земята косми бяха грижливо събрани.

Накрая набързо се сбогуваха и групичката напусна килията, като заключи вратата. След двацет минути пазачите се върнаха в сектора — леко озадачени, но без да задават въпроси. Не беше тяхна работа. Установиха, че всичко с ценния им затворник е наред, и зачакаха зората.

Когато огромният „АС-130“ се спусна над Маккорд, утринното слънце вече галеше върховете на дърветата в Каскадите. Командирът на авиобазата беше предупреден, че става дума за товар на ЦРУ, вероятно последната доставка за новия им изследователски център в Пустошта. Нямаше нужда да знае повече. Документите бяха изрядни, а край пистата чакаше товарен хеликоптер „Чинук“.

По време на полета афганецът се беше свестил. От отвореното капаче на тавана на сандъка нахлуваше свеж въздух. Придружителят се усмихна окуражително и му предложи храна и вода. Затворникът се съгласи на сода — отпи със сламка, докато агентът държеше кутията пред лицето му.

Агентът с учудване отбеляза, че затворникът знае няколко изречения на английски. Очевидно ги бе научил по време на петгодишния си престой в Гуантанамо. Два пъти попита колко е часът, а веднъж наведе глава напред, колкото му позволяваха ремъците, и промърмори молитвите си. Иначе не обели и дума.

Минути преди кацането капакът на тавана бе затворен. Шофьорът на чакация ги на летището електрокар нямаше и най-малката представа какъв товар прекарва към хеликоптера.

Захранваната от батерия лампичка, която не можеше да бъде видяна отвън, мъждукаше. Изолираните стени гарантираха, че няма да се чуе и звук. А и затворникът беше като котенце, както по-късно щяха да докладват на Марек Гъмиени. Не създаваше никакви проблеми.

Макар да беше средата на февруари, имаха късмет с времето. Въпреки ниските температури небето бе чисто.

Двумоторният хеликоптер кацна на площадката край Хижата и вратите на товарното отделение се отвориха, но контейнерът остана вътре. Щеше да е по-лесно да прекарат обекта до къщата пеша.

Преди да откачат ремъците, агентите на ЦРУ, които отговаряха за затворника още от Гитмо, оковаха ръцете и краката му, а после му помогнаха да се изправи и го свалиха по рампата до заснежената земя. Десетима от персонала на Хижата ги очакваха в полукръг с насочени оръжия.

Новите му пазачи го отведоха до вилата, вкараха го в предназначения за него помещение и му свалиха белезниците. Той спря да трепери едва когато излязоха и затръшнаха вратата.

Огледа се. Килията беше по-добра, но пак си беше килия. В съда бяха казали, че ще го върнат в Афганистан. Пак бяха излъгали.

* * *

Малко преди обяд, докато слънцето огряваше Куба, друг „Херкулес“ се приземи на пистата в Гитмо. За разлика от „Галъна“, този не беше тежко въоръжен и не бе на спецчастите, а на транспортните войски. Задачата му беше да превози един-единствен пътник до другия край на света.

Вратата на килията се отвори.

— Затворник Хан, станете. Обърнете се към стената и опрете ръце на нея, разкراчете се.

Щракнаха на кръста му колан, свързан с вериги за белезниците на ръцете и краката му, така че да може едва да се тътри.

После шестима въоръжени пазачи го поведоха към изхода на сектора, където чакаше бронирана кола с преграда между отделението за затворника и водача и затъмнени стъкла.

Когато го изкараха на пистата, затворникът примижа и объркано поклати глава. Щом очите му привикнаха със слънчевата светлина, видя пред себе си товарния самолет и групата американски офицери, строени пред него. Един от тях го привика с ръка. Затворникът се обърна да погледне за последно мястото, в което бе прекарал пет мъчителни години, после се затътри към самолета.

От едно помещение на етаж под залата за контрол на полетите го наблюдаваха двама мъже.

— Е, твоят човек тръгна — каза Марек Гъмиени.

— Ако разберат кой е всъщност — отвърна Стив Хил, — наистина ще има нужда от милостта на Аллах.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

ПЪТУВАНЕ

10.

Полетът беше дълъг и изтощителен. Спряха за презареждане в американските авиобазы на Азорските острови и в Рамщайн, Германия, и чак в късния следобед на следващия ден „Херкулесът“ се спусна над Баграм в южния край на долината Шомали.

Екипажът на самолета се смени на два пъти, но не и охранителният отряд. Четирите турбини край илюминаторите ги носеха все по на изток, а те четяха, играеха карти, спяха. Затворникът остана окован. И той поспя, колкото можа.

Докато самолетът маневрираше на площадката пред огромните хангари в американската зона на базата, посрещачите вече се бяха строили.

Майорът от военната полиция, който водеше охранителния отряд, със задоволство отбеляза, че афганистанските му колеги са подхождали отговорно. Край затворническия бус чакаха двайсет войници от местните спецчасти, водени от командира си, генерал Юсуф.

Предаването на затворника отне само секунди. Майорът отдаде чест на генерала, който му отвърна със същото.

— Пазете го добре, сър — каза американецът. — Костелив орех е.

— Не се притеснявайте, майоре — отвърна афганистанският офицер. — Ще прекара остатък от живота си в затвора Пул и чарки.

Само след минути бусът отпраши на юг към Кабул, следван от камиона с войниците. По тъмно бусът и камионът се разделиха след инцидент, който по-късно щеше да бъде окачествен като липса на добра организация. Бусът продължи сам.

Пул и чарки е мрачно, ужасяващо място в дефилето източно от Кабул. По време на съветската окупация затворът бе под контрола на тайната полиция Хад и често бе огласян от писъците на измъчваните. Няколко десетки хиляди пък така и не излязоха живи оттам през гражданската война.

Условията бяха значително подобрени след създаването на новата Република Афганистан, но в усойните коридори и подземията зад назъбените каменни стени сякаш още се чуваха призраци.

За щастие бусът така и не стигна дотам.

Петнайсетина километра след раздялата с камиона от едно разклонение на пътя зад гърба му изникна пикап. Когато фаровете отзад присветнаха, шофьорът отби вдясно и спря на предварително уговореното място зад няколко изсъхнали дървета. Тук трябваше да се случи „бягството“.

Затворникът беше освободен от белезниците още на излизане от Баграм. Докато колата се носеше по пътя, той се преоблече в сив вълнен камеез и нахлузи на краката си боти. Малко преди да спрат, уви около главата си страховития черен талибански тюрбан.

Междувременно от пикапа изскочи генерал Юсуф и веднага пое нещата в свои ръце.

В открития багажник лежаха четири трупа, отмъкнати от градската морга. Два от тях бяха с бради и облечени в талибански дрехи. Всъщност телата принадлежаха на строители, загинали при срутването на едно скеле.

Другите два трупа бяха жертви на автомобилни катастрофи. Пътищата в Афганистан са толкова разбити, че е най-удобно да караш по осевата линия в средата. И понеже се счита за мекушаво да отбиеш встрани само защото срещу теб се носи друг автомобил, броят на жертвите е повече от внушителен. Двата гладко избръснати трупа бяха облечени в униформи на затворнически пазачи.

Те щяха да бъдат открити с оръжия в ръце. По телата им имаше рани от куршуми. Талибаните явно бяха чакали в засада край пътя и по време на престрелката двама от тях също бяха загинали. Вратата на буса беше разбита с кирка и оставена отворена. Точно така щяха да го намерят на следващия ден.

Когато разстановката приключи, генерал Юсуф се качи до шофьора на пикапа. Бившият затворник се метна отзад с двамата от спецчастите, които бе довел генералът. Тримата увиха лица с краищата на тюрбаните си, за да се предпазят от студа.

Пикапът се понесе на юг и скоро стигна магистралата към Газни и Кандахар. Там, като всяка вечер, се точеше колона от познатите в цяла Азия „дрънкащи“ камиони.

Повечето от тях изглеждат така, сякаш са произведени преди век. Ръмженето и скрибуцането им, както и изпусканите от ауспусите черни димни кълба, се позната гледка по пътищата из Близкия и Далечния Изток. Често можеш да ги видиш закъсали в канавката, а шофьорите им са готови да бяхтят пеша километри, докато намерят нужния чарк.

Тези камиони обаче успяват да преминат и през най-трудните планински проходи. В деретата под тесните виещи се пътища често се виждат потрошените останки на някой от тях. Цял един континент обаче разчита на невероятното разнообразие на стоки, които пренасят и до най-отдалечените му кътчета.

Преди много години англичаните ги наричат „дрънкащи“ заради множеството звънчета, с които са окичени. Каросериите им, нагиздени с панделки и цветя, са старателно изрисувани с религиозни и исторически сцени, които често тържествено омешват картини от християнството, исляма, индуизма, сикхизма и будизма.

На магистралата южно от Кабул се бяха наредили неколкостотин такива камиона. Шофьорите им спяха в кабините в очакване на зората. Пикапът спря зад колоната, Майк Мартин скочи от каросерията и отиде отпред. Лицето на мъжа зад волана беше покрито с шебаг.

Седящият до него генерал Юсуф кимна, без да отрони звук. Край на пътя. Начало на пътуването.

Вече с гръб към тях, Мартин чу гласа на шофьора:

— Успех, шефе.

Единствено хората от САС наричат офицерите си „шефе“. Майорът от американския охранителен взвод, който го бе довел в Баграм, не само нямаше представа кой е затворникът му, но и че след идването си на власт президентът Хамид Карзай беше помолил САС да създаде и обучи новите афганистански спецчасти.

Мартин тръгна пеша покрай колоната камиони. Пикапът обърна към Кабул. Сержантът от САС набра номер от мобилния си телефон, каза само две думи и затвори.

Шефът на МИ-6 за Афганистан на свой ред вдигна слушалката. Беше четири сутринта в Кабул и единайсет вечерта в Шотландия. На един от мониторите се изписа съобщение. Филипс и Макдоналд вече бяха в стаята и очакваха да видят именно това. „Клин“ започна.

Майк Мартин си позволи да извърти глава още веднъж, за да отбележи, че фаровете на пикапа са изчезнали. Обърна се и продължи напред. След стотина метра вече се беше превърнал в Афганеца.

Знаеше какво търси, но му трябваша още доста камиони, докато го открие. Регистрационен номер от Карачи. Беше почти невероятно шофьорът на такъв камион да е пуцун и едва ли щеше да усети несъвършенствата в неговия пуцу. Почти сигурно щеше да е белуджи, който се е насочил към дома си в пакистанската, провинция Белуджистан.

Още беше твърде рано, за да го буди. Не искаше да го стресне и да го раздразни, напротив — трябваше му в добро настроение. Затова прекара два часа свит и зъзнец под камиона.

Към шест небето на изток порозовя. Край пътя някой запали огън и постави на ламарина върху него котле с вода. Чайните, или чаихана, са места, около които в голяма степен се върти всекидневният живот в Централна Азия. Понякога представляват просто огнище, запарен чай и група мъже. Мартин стана, отиде при огъня и стопли ръцете си над него.

Човекът с чая беше пуцун, но за късмет на Мартин — необщителен. Междувременно той беше развил и напъхал тюрбана си в торбата, която носеше през рамо. Нямаше да е разумно да се представя за талибан, преди да е разбрал как биха приели това околните. Купи си чаша чай с шепа афгани и с удоволствие отпи. След няколко минути съненият белуджи слезе от кабината и дойде до огъня.

Слънцето изгря. Някои от камионите се върнаха към живот с облаци черен дим. Мартин последва шофьора белуджи до неговия и каза:

— Здравей, братко.

Онзи отвърна с известна неохота.

— Дали по някаква случайност не си тръгнал на юг към границата и Спин Болдак?

Ако камионът се връщаше в Пакистан, беше много вероятно да пресече границата именно при този малък град южно от Кандахар. Мартин знаеше, че докато стигнат там, вече ще е обявена награда за главата му. Затова щеше да се наложи да мине отвъд пеша.

— Ако такава е волята на Аллах — отговори шофьорът.

— Тогава, в името на Всевишния, би ли позволил един беден човек, който иска да се прибере при семейството си, да попътува с теб?

Шофьорът се замисли. Обикновено в тези дълги пътувания до Кабул го придружаваше братовчед му, но сега той лежеше болен в Карачи. Беше изкарал изтощителния курс сам-самичък.

— Можеш ли да караш?

— Смея да твърдя, че съм добър шофьор.

Поеха на юг в мълчание. От старото пластмасово радио, закачено върху таблото, се носеше някаква местна поп музика, съпроводена от стържене и писукане. Мартин не беше сигурен дали е от апарата, или от самите парчета.

Докато, с пуфтене и ръмжене, камионът прекоси Газни и продължи към Кандахар, денят превали. Спряха за чай и храна — обичайното козе месо с ориз — и доляха гориво. Мартин плати половината сметка и шофьорът видимо оцени жеста.

Макар Мартин да не говореше нито урду, нито диалекта на белуджи, а мъжът от Карачи да имаше съвсем повърхностни познания по пущу, се разбираха добре с езика на жестовете и малко арабски.

Спряха да пренощуват северно от Кандахар. Бяха в провинция Забол — диво място, населявано от диви хора. Пакистанецът нямаше никакво намерение да кара по тъмно. Беше по-сигурно да се придвижват през деня, когато пред и зад тях има и други превозни средства.

Когато наближиха предградията на Кандахар, Мартин се престори, че има нужда да подремне, и се сви на пейката зад седалките. В миналото градът беше изцяло във владение на талибаните и той не искаше някой бивш боец да реши, че е видял свой стар приятел в кабината на преминаващ камион.

На юг от Кандахар отново смени пакистанеца зад волана. Пристигнаха в Спин Болдак следобед. Мартин обясни, че живее наблизо, сърдечно благодари и слезе от камиона километри преди граничния пункт.

Шофьорът не говореше пущу, а радиото през цялото време бе на музикална станция, затова нямаше как да научи новините. Опашката на границата бе по-дълга от обикновено и когато най-сетне успя да стигне до бариерата, му показаха снимка. От нея го гледаше брадясалото лице на талибан.

Шофьорът беше почтен и работлив човек и повече от всичко искаше да се прибере при жена си и четирите им деца. Животът така или иначе беше труден. Защо да прекара дни, дори седмици, в афганистански затвор и да дава обяснения как така не е обърнал внимание на спътника си?

— Аллах ми е свидетел, никога не съм виждал този човек — закле се той и го пуснаха да мине.

„Повече никакви непознати“, помисли си, докато се носеше по пътя към Кета. Макар да произхождаше от най-покварения град в Азия, у дома той поне знаеше какво да очаква. Афганците не му бяха никакви, защо да им се меси в работите? Запита се какво ли толкова е направил талибанът.

Мартин знаеше, че отвлечането на затворническия бус, убийството на двамата пазачи и бягството на пленника от Гуантанамо няма как да се прикрийт. Американското посолство веднага щеше да надигне вой.

Първи на сцената, където уж се беше разиграла престрелката, попаднаха войници, изпратени да проверят защо затворническият бус се бави. Разминаването между буса и камиона беше отдадено на лоша организация. Но затворникът очевидно беше освободен от банда талибани и сега за главите им бе обявена награда.

За нещастие, американското посолство връчи на правителството на Карзай снимка, която нямаше как да бъде отказана. Хората на МИ-6 и ЦРУ се опитаха да забавят нещата, ала не успяха да направят много. По времето, когато граничните пунктове получиха факсимиле от снимката, Мартин все още се намираше северно от Спин Болдак.

Макар да не знаеше как са се развили събитията, той нямаше никакво намерение да поема излишни рискове при прекосяването на границата. Сниши се на един хълм над Спин Болдак и изчака нощта. От мястото, където се намираше, ясно виждаше пътя, по който щеше да поеме след смрачаване.

Градчето беше на шест-седем километра. По виещия се път към него се тътреха камиони.

Преди много години ограденият с крепостни стени град бе квартира на британската армия. Мартин добре помнеше фактите около превземането му през 1919-а. Тогава англичаните за последен път във военната си история бяха използвали стълби, за да се качат на стените.

Доближили зида по тъмно и почти безшумно, като се изключи трополенето на стълбите по земята и тихите ругатни на войниците.

Самите стълби били с около три метра по-къси от необходимото, така че се стоварили в сухия ров заедно със стотиците войници върху тях. За щастие, пущуните, които отбранявали града, решили, че ги атакува многоброен враг, измъкнали се от другата страна и побягнали към хълмовете. Така крепостта паднала, без да бъде даден и един изстрел.

Малко преди полунощ Мартин се прокрадва покрай стените, прекоси града и влезе в Пакистан. Изгревът го завари на още петнайсетина километра на юг по пътя за Кета. Спря до една чай-хана и изчака там, докато най-сетне успя да се качи на камион, който превозваше пътници срещу заплащане до града. Черният талибански тюрбан, добре познат по тези територии, вече беше в негов плюс.

Пешавар може и да е пълен с ислямисти, но радикалите в Кета са дори повече. Вероятно единственото място с повече яростни симпатизанти на Ал Кайда е Мирам Шар. Северозападните крайгранични провинции се подчиняват на местното племенно право и макар на практика да са отвъд афганистанската граница, основното им население е пущунско, говори се пущу и предаността към традиционните ислямски ценности е огромна. Да носиш талибански тюрбан по тези земи кара останалите да се съобразяват с теб.

Макар от Кета на юг към Карачи да води магистрала, Мартин пое по по-малкия път на югозапад към мизерния пристанищен град Гуадар, съвсем близо до границата с Иран.

През последните години бившето заспало и пропито от вонята на риба селце се бе превърнало в ключово пристанище за всевъзможни контрабандисти и най-вече за търговците на опиум. Ислямът може и да забранява наркотиците, но това важи само за мюсюлманите. Верните последователи на Пророка нямат нищо против неверниците от Запада да се тровят, стига да плащат добре.

Затова Иран, Пакистан и особено Афганистан са покрити с макови полета, реколтата от които се рафинира на място и после тайно се прекарва на Запад, за да се превърне в крайна сметка в героин и смърт. Специална роля в този трафик е отредена и на Гуадар.

За да избегне опасността да бъде разкрит от някой пущун в Кета, Мартин отново намери един белуджи, който да го закара с камиона си

до пристанищния град. Междувременно Разбра, че за главата му е обявена награда от пет милиона афгана — но само в Афганистан.

На третата сутрин след раздялата си с човека, който му бе пожелал успех, той слезе от камиона и с удоволствие седна да изпие чаша сладък зелен чай в едно заведение на улицата.

Очакваха го. Но не местните.

* * *

Двадесет и четири часа преди това единият „Предатор“ излетя от Тумрайт. Двата безпилотни самолета щяха да се редуват денонощно над зоната за разузнаване.

UAV-RQ 1 L „Предатор“, производство на „Дженеръл Атомикс“, не представлява кой знае каква гледка. По-скоро прилича на набързо скициран прототип от тефтера на някой авиомоделист. Дълъг е само осем метра и е съвсем тънък. Размахът на крилата му е четиринадесет метра и половина. Перките се задвижват от двигател „Ротакс“ със 113 конски сили, разположен в задницата, а резервоарът побира триста и осемдесет литра гориво.

И въпреки това той може да достигне скорост от 217 км.ч. (или 117 възела) и безпроблемно да планира със 135. Може да издържи във въздуха над 40 часа, но най-често бива изпращан в зони в радиус до 750 км от базата, над които кръжи едно денонощие, докато свърши задачата си, и се връща обратно.

Тъй като двигателят му е отзад, посоката се контролира от предната част. За навигацията се грижи или наземен оператор, или компютър, който следва предварително зададени параметри.

Тайното оръжие на „Предатора“ се намира в заоблението му нос. Електронните устройства там се свързват със сателитите и чрез тях изпращат към базата всички фотоси и звуци, които улавят. Към земята долу пък са насочени радар „Линкс“ и фотоапаратура L-3 „Уескам“, чиито по-нови версии — като тези, използвани над Оман — могат да работят нощем, през гъсти облаци, дъжд или сняг и да дават ясна картина от набелязаната цел.

По време на инвазията в Афганистан често се случваше да се маркират важни цели, но да не остава време за нанасяне на удар. Така

се наложи да бъде произведена нова версия. Летящото око беше съоръжено с ракета „Хелфайър“.

Две години по-късно лидерът на Ал Кайда в Йемен напусна тайното си убежище във вътрешността на страната в „Ландкрузър“ с още четирима души. Той нямаше как да знае, че на екрана в Тампа в същия момент го наблюдават няколко чифта американски очи.

Последва заповед и безпилотният самолет изстреля ракетата си. След секунди „Ландкрузърът“ и пътниците му бяха изтрети от лицето на земята. А плазменият екран във Флорида предаде случилото се в цвят и детайли.

Двата „Предатора“ в Тумрайт не носеха ракети. Единствената им задача бе да патрулират на височина 6100 метра, далеч от чуждите погледи и радари, и да наблюдават земята и морето отдолу.

* * *

В Гуадар има четири джамии и англичаните деликатно успяха да измъкнат от пакистанското разузнаване, че най-малката от тях се смята за гнездо на фундаменталистка агитация. Подобно на повечето подобни места, молитвите в джамията се водеха от един имам и съществуването ѝ се крепеше основно на даренията от вярващите.

Основател и настоятел на джамията бе Абдула Халаби. Той познаваше хората си добре и докато водеше молитвите, седнал малко над равнището на главите им, начаса разпознаваше новодошлите. Затова, макар и в задните редици, черният талибански тюрбан веднага му направи впечатление.

След службата, докато брадатият непознат се готвеше да се обуе, за да се влее в тълпите на улицата, имамът го дръпна за ръкава.

— Нека милостивият Аллах те дари със здраве — каза той на арабски.

— И теб — отвърна на същия език непознатият. Имамът усети пушунския му акцент. Беше познал — мъжът идваше от племенните територии.

По рождение Фейсал бин Селим беше катарец. Произхождаше от бедно рибарско семейство. Обитаваха колиба на брега на кална рекичка край селцето, което години по-късно, чак след откриването на

петрола, създаването на Обединените арабски емирства, оттеглянето на англичаните и пристигането на американците, щеше да се превърне в оживената столица Доха.

Детството му мина под знака на бедността и задължителното преклонение пред високомерните бели чужденци.

Бин Селим обаче бе твърдо решен да се издигне в живота. Избра единствения път, който познаваше — морето. Записа се в екипажа на местен товарен кораб и докато той кръстосваше от остров Мазира и Сала в оманската провинция Дофари до пристанищата на Кувейт и Бахрейн, Бин Селим използва пъргавия си ум, за да научи много нови неща.

Едно от тях беше, че постоянно се намира някой с нещо за продаване и че в много от случаите е готов да го даде евтино. И че някъде другаде винаги има човек, съгласен да плати за същото много повече. А между тях стои институцията, наречена „митница“.

Затова Фейсал бин Селим започна да печели от контрабанда.

По време на пътуванията си видя много неща, достойни за уважение: фини платове и дрехи, ислямско изкуство, културни паметници, древни издания на Корана, ценни ръкописи и красотата на великите джамии. Видя и неща, които си спечелиха презрението му: богати западници с тлъсти порозовели от слънцето меса, отвратителни жени по бикини, пияни мъже и купища незаслужени пари.

Не му убягна и фактът, че владетелите на държавите от Залива също трупаха лесни богатства от черните извори в пустинята. И понеже с лекота приемаха навиците на западниците, наливах се с вносен алкохол и спяха с русите им курви, той започна да презира и тях.

Две събития белязаха живота на Фейсал бин Селим до четиридесетата му годишнина, двацет години преди момчето белуджи да го причака на пристанището в Гуадар.

Първо, успя да спечели достатъчно пари, за да поръча, закупи и пусне на вода една великолепно платноходна гемия, конструирана от най-изкусните производители в Сур. Името ѝ беше „Раша“ — „Перлата“.

Освен това стана ревностен ухабит.

Когато новите пророци, следовници на учението на Маудиди и Саид Кутб, обявиха джихад на ересите и извращенията, той на мига ги

подкрепи. Мислите и молитвите му бяха с младите мъже, които се изправиха срещу съветските безбожници в Афганистан, а когато неколцина други връзаха самолетите в кулите на алчния западен бог, той коленичи и се помоли те наистина да пристъпят в градините на Аллах.

В очите на околните Фейсал бин Селим се оставаше възпитаният, скромнен, изискан и благочестив капитан на „Раша“. Пренасяше стоки из целия Залив и не се забъркваше в неприятности. Но ако истински набожен човек потърсеше помощта му, той нямаше да се поколебае да му я окаже.

Западните разузнавания разбраха за съществуването му, когато активист на Ал Кайда, заловен в Хадрама и пропаял в затвора в Рияд, призна, че често свръхсекретни съобщения за бин Ладен — толкова тайни, че се пренасяли от куриер, който ги наизустявал и бил готов да се самоубие, преди да го заловят — се пренасяли от Саудитска Арабия с кораб. Куриерът бил прекарван до брега в Белуджистан и оттам поемал на север към Уазиристан и убежището на шейха. Корабът, за който ставаше въпрос, бе „Раша“. Западните служби получиха одобрението и съдействието на пакистанското военно разузнаване да следят гемията, без засега да се намесват.

Фейсал бин Селим пристигна в Гуадар, натоварен с бяла техника от безмитната зона в Дубай. Караше хладилници, перални машини, микровълнови печки и телевизори. Щеше да прекоси Залива обратно с товар от пакистански килими, изтъкани от пръстите на малолетни роби и предназначени за краката на богатите западници, които купуваха луксозни вили на изградените край бреговете на Дубай и Катар изкуствени острови.

Той мълчаливо изслуша посланието, което му носеше момчето, кимна и два часа по-късно, когато товарът му вече бе разтоварен на брега без знанието на пакистанската митница, остави кораба под надзора на своя омански моряк и спокойно пое към джамията.

Изисканият арабин търгуваше от много години с Пакистан и добре владееше урду. Двамата с имама проведоха разговора си именно на този език.

Бин Селим отпиваше от чая, взимаше си от сладкишите и бършеше пръсти в ленената кърпичка. От време на време кимаше и

поглеждаше към афганеца. Когато чу историята за бягството от затворническия бус, се усмихна одобрително. Сетне мина на арабски.

— И сега искаш да напуснеш Пакистан, така ли, братко?

— Нямам работа тук — потвърди Мартин. — Имамът е прав. Тайната полиция ще ме открие и ще ме върне на кабулските псета. По-скоро бих отнел живота си, отколкото да го позволя.

— Би било наистина жалко — промърмори катарецът. — Животът ти досега е впечатляващ. Но какво ще правиш в емирствата, ако те прекарам дотам?

— Ще се опитам да открия други верни поданици на Аллах и да им предложа помощта си.

— И каква би била тя? Какво умееш да вършиш?

— Умея да се бия. И съм готов да загина в свещената война.

Капитанът се замисли.

— Ще товарим килимите призори — каза най-сетне. — Ще отнеме няколко часа. Трябва да ги подредим дълбоко в трюма, за да не ги опръскат морските вълни. После ще отплавам със спуснати платна. Ще се движа близо до вълнолома, така че ако някой реши да скочи от него върху палубата, едва ли ще го забележат.

Разделиха се с обичайните поздравии. По тъмно момчето заведе Мартин до пристанището и той внимателно огледа „Раша“, за да успее да я разпознае на съмване. Гемията мина край вълнолома малко преди единайсет. Разстоянието беше около два метра и половина и Мартин успя да го прескочи с лека засилка.

Зад щурвала беше оманецът. Фейсал бин Селим посрещна Мартин с мека усмивка и му предложи вода, за да си умие ръцете. После постави пред него тава фурми.

По обяд възрастният мъж разстла на палубата две черджета и двамата с госта му коленичиха един до друг за дневните молитви. За първи път Мартин се помоли извън джамията, където гласът му се губеше в тълпата. Справи се отлично, без да сгреши и дума.

* * *

Всеки път, когато някой агент е на опасна мисия под прикритие, ръководителите му с нетърпение чакат знак, че всичко е наред, че той е

жив и че операцията продължава. Знакът може да дойде от самия агент — чрез обаждане, скрито послание във вестникарските страници за малки обяви или тебеширена черта на предварително уговорена стена. Може да дойде и от наблюдател, който не се меси в операцията, но регистрира развитието ѝ и докладва в централата. В разузнаването наричат това „признаци на живот“.

След дълги дни на мълчание ръководителите на „Клин“ изнервено очакваха да разберат има ли признаци на живот.

Беше пладне в Тумрайт, утро в Шотландия и малко след полунощ в Тампа. Първите и последните виждаха същото, което виждаше и „Предаторът“, но не знаеха доколко е важно. В Едзел обаче бяха съвсем наясно.

Кристалната картина показваше палубата на „Раша“, върху която афганецът свеждаше чело към черджето и после вдигаше взор към небето. В компютърната зала настъпи оживление. След секунди Стив Хил прие обаждането по време на закуска и страстно целуна изненаданата си жена.

След още две минути телефонът на шкафчето до леглото на Марек Гъмиени също иззвъня. Той вдигна слушалката, заслуша се, широко се усмихна, каза: „Супер“ и отново си легна. Продължаваха по план.

11.

Попътният вятър понесе „Раша“ на юг. Изключиха двигателя и бученето от трюма отстъпи място на пляска на водата зад борда, плющенето на вятъра в платната, скрибуцането на дървото и триенето на корабните въжета.

Неотлъчно следвана от невидимия „Предатор“ шест километра над нея, гемията пълзеше край бреговете на Иран към Оманския залив. Там вдигна всички платна и се насочи към тясната пролука между Иран и Арабия, позната като „Ормузкия проток“.

През него, там, където носят на оманския полуостров Мусандам се доближава само на петнайсетина километра от персийските брегове, постоянно се точи колона от огромни танкери. Някои от тях се носят бавно, натоварени със суров нефт за вечно гладния за гориво Запад, а други пътуват нагоре празни, за да натъпчат търбусите си с барел и от Кувейт или Саудитска Арабия. По-малките корабчета се държат близо до брега и гледат да не се изпречват на пътя на левиатаните — танкерите не си правят труда да спрат, ако пред тях Изскочи някой мъник.

„Раша“ не бързаше. Прекараха нощта в дрейф край островите източно от оманската военноморска база в Кумзар. На мониторите в шотландската авиобаза ясно се виждаше седналият на кърмата Мартин, който с пълни гърди вдишваше аромата на нощта.

Огрявани от лунната светлина, два катера с ръмжене пореха водите в посока към Иран. Той знаеше какви са. Бяха контрабандистите, които нехаеха за граници, държави и правителства. Щяха да се срещнат с посрещаните си на някой пуст ирански или пакистански бряг, да стоварят кашоните с евтини цигари и да качат на борда ангорски кожи, които после скъпо да продадат в Оман.

Два мощни извънбордови двигателя, с по 250 конски сили всеки, носеха алуминиевите им корпуси със скорост от над 50 възела. Никой не можеше да ги настигне, а и те познаваха всяко кътче на залива, никога не включваха бордните светлини и устремени към отсрещния бряг, безстрашно пресичаха пътя на танкерите.

Фейсал бин Селим се усмихна снизходително. Макар да бе контрабандист, той се имаше за много по-изтънчен от разбойниците, чиито двигатели се чуваха в далечината.

— Доведох те в Арабия, приятелю, и какво следва сега? — тихо попита той. Оманецът седеше на единия борд с корда в ръка и се опитваше да хване риба за закуска. Беше се присъединил към тях за вечерните молитви, но сега бе време за разпускане и разговор.

— Нямам представа — призна Афганецът. — Знам само, че в родината си съм обречен, а хрътките на янките в Пакистан рано или късно щяха да ме открият. Надявам се да намеря сродни души и да се присъединя към тяхната борба.

— Борба? Но в Обединените арабски емирства царува мир. Те също са верни съюзници на Запада. Във вътрешността е Саудитска Арабия, където веднага ще бъдеш разкрит, заловен и изпратен обратно. Така че...

Афганецът вдигна рамене.

— Искam само да служа на Аллах. Живял съм достатъчно. Ще се оставя на неговата милост.

— И си готов да умреш за него?

Майк Мартин мислено се върна към началното училище в Багдад. Повечето му съученици бяха иракчанчета, но тъй като произхождаха от елита, бащите им настояваха да научат перфектен английски, така че да могат един ден, начело на могъщи корпорации, да общуват свободно с Лондон и Ню Йорк. Учебната програма беше на английски и включваше курс по класическа английска поезия.

Любимите стихове на Мартин бяха за Хораций, който брани последния мост на Рим от настъпващата армия на Тарквиний. Момчетата често рецитираха един от пасажите заедно:

*При всеки мъж на таз земя
смъртта ще дойде някой ден;
ще я посрещнеш най-добре,
щом падне жребият злочест,
родина, род и богове
да браниш с неподкупна чест.*

— Разбира се, стига да мога да умра като шахид в служба на неговия джихад — отвърна той.

Капитанът се умисли. После смени темата.

— Носиш дрехи от Афганистан. Веднага ще те забележат. Чакай.

Слезе в трюма и се върна с чисто изпрана диш-даш — бяла памучна роба, която се спуска равно от раменете до стъпалата.

— Преоблечи се — нареди катарецът. — Изхвърли шалвар камееза и талибанския тюрбан през борда.

Когато Мартин смени дрехите си, Бин Селим му подаде нова кърпа за главата — обагрена в червено кефия, опасана с черна връв.

— Така е по-добре — отсече възрастният мъж. — Сега приличаш на арабин от Залива. Като изключим говора ти, разбира се. Но знаеш ли, край Джеда има малка колония афганци, живеят там от поколения, а говорят досущ като теб. Ако някой те попита, ще му кажеш, че си от тях. А сега да поспим. Ще станем призори. Утре е последният ден от пътуването ни.

На сутринта вдигнаха котва и бавно поеа покрай скалистия връх на Ал Ганам, после обърнаха на югозапад и се насочиха към бреговете на Обединените арабски емирства. „Предаторът“ не ги изпускаше от поглед.

Обединените арабски емирства са седем, но хората помнят само имената на най-големите и най-богатите — Дубай, Абу Даби и Шарджа. Другите четири са по-малки, по-бедни и почти непознати. Две от тях, Аджман и Ум ал Кайдайн, са сгушени едно до друго в съседство с Дубай — най-развитото от седемте.

Фуджайра лежи в другия край на полуострова и граничи с Оманския залив. Седмото емирство е Рас ал Хайма. То е разположено на един бряг с Дубай, но е далеч на север, съвсем близо до Ормузкия проток, и е най-бедното и изостанало от седемте. Затова и с удоволствие приема подаръците на Саудитска Арабия, които включват джамии и училища — до едно преподаващи уахабизъм. Рас ал Хайма е местната люлка на фундаментализма и подкрепата за Ал Кайда и джихада. Гемията стигна едноименния град по залез.

— Нямаш документи, а и аз не мога да ти осигуря — обърна се капитанът към госта си. — Но не се притеснявай, така или иначе те винаги са били прищявка на Запада. Парите са по-важни. Ето.

Той напъха в ръцете на Мартин пачка дирхами. Гемията плаваше на около километър навътре в морето. Падаше мрак и тук-там в града се появиха светлинки.

— Ще те оставя малко по на юг — обясни Бин Селим. — Ще намериш крайбрежния път и ще се върнеш в града. Знам една малка странноприемница в старата му част. Евтина, чиста и дискретна. Стой там и не си показвай носа навън. Ще си на сигурно място, а аз, ако е рекъл Аллах, може би ще намеря приятели, които да ти помогнат.

Мракът вече напълно ги обгръщаше и „Раша“ пое към една голяма постройка. Бин Селим добре познаваше това място. Бившата крепост Амра сега бе превърната в хотел с яхтклуб за богатите чужденци. В този час пристанът бе съвсем пуст.

— Слиза от корабчето — каза някой в контролния център в Базел. Въпреки тъмнината термалният обектив на „Предатора“ регистрира как малката фигурка скача от гемията на кея. После корабчето се изнесе назад и зави към открито море.

Гордън Филипс се наведе над рамото на оператора и нареди:

— Оставете кораба, дръжте на фокус движещата се фигура. Инструкциите светкавично стигнаха в Тумрайт и „Предаторът“ продължи да следи топлинния образ на мъжа, който тръгна покрай брега към Рас ал Хайма.

Пътят беше над седем километра, но Мартин успя да стигне в Стария град още преди полунощ. На два пъти помоли да го упътят и в крайна сметка се озова пред странноприемницата. Тя се намиреше на петстотин метра от дома, в който се бе родил и израснал Маруан ал Шехи — пилотът на самолета, който на 11-и септември се вряза в южната кула на Световния търговски център. Тук го смятаха за истински герой.

В погледа на ханджията се четеше нескрита враждебност, докато Мартин не спомена името на Фейсал бин Селим. Като прибави към това и няколко дирхама, обстановката видимо се разведри. Съдържателят го покани да влезе и го заведе до една от одаите. В нея имаше още двама гости, но те вече си бяха легнали.

Вече по-приветлив, ханджията предложи на Мартин да изпият по чаша чай преди лягане. Докато отпиваше от горещата напитка, Мартин успя да обясни, че е от Джеда, но че по произход е пущун.

Мургавите му черти, гъстата черна брада и честото позоваване на Аллах убедиха ханджията, че гостът му е истински правоверен. Разделиха се с взаимни пожелания за лека нощ.

Гемията продължи своя път през нощта. Целта ѝ беше дълбок провлак в самото сърце на Дубай, наречен „Канала“. Преди много години тук наистина имаше само кален канал, над който се носеше тежката миризма на риба, и мъжете замятаха мрежите си във водите му под палещите лъчи на слънцето. Сега Каналът бе последната живописна гледка в оживения град. Край бреговете му акостираха търговски корабчета и лодки, а туристите се тълпяха да разгледат последното късче от „старата Арабия“.

Бин Селим взе такси и се отправи към Аджман, най-малкото и второто по бедност емирство от седемте, на пет километра нагоре по крайбрежието. Там слезе от таксито, влезе в един шумен покрит базар и се изгуби сред пъстрите дюкянчета. Надяваше се да е заблудил евентуалните си преследвачи, ако въобще имаше такива.

Нямаше. Вниманието на „Предатора“ бе заето от една странноприемница в Рас ал Хайма.

Бин Селим излезе от другата страна на базара и се вмъкна в малка джамия. Там помоли имама за услуга. По негова заповед едно от малките момчета припна нанякъде и след известно време се върна с млад мъж, студент в местния технически университет и освен това възпитаник на тренировъчния лагер Дарунта край Джалалабад, който Ал Кайда държаха до началото на 2001-ва.

Възрастният мъж прошепна нещо в ухото на младежа ѝ той кимна и му благодари. После капитанът пак мина през покрития базар, излезе на улицата, хвана такси и се върна при корабчето си в Канала. Беше направил каквото можеше. Сега всичко бе в ръцете на младите. И на Аллах.

* * *

Същата сутрин „Контесата на Ричмънд“ напусна устието на Мърси и се озова в Ирландско море. Капитан Маккендрик нареди да поемат на юг. Товарният кораб щеше да се спусне покрай бреговете на Уелс, да заобиколи Португалия, после да мине през Гибралтарския

проток и от Средиземно море през Суецкия канал да влезе в Индийския океан.

В трюмовете на „Контесата“, чийто нос цепеше студените мартенски води, грижливо бяха подредени „Ягуарите“, предназначени за сингапурските автокъщи.

* * *

Изминаха четири дни. Афганецът следваше инструкциите и не си показваше носа навън. Поне не и на улицата. От време на време излизаше в задното дворче, разделено от външния свят с триметрова двукрила порта. Там паркираха камионетките, които доставяха продукти за странноприемницата.

При едно от излизанията му „Предаторът“ го засече и така в Шотландия разбраха, че е сменил дрехите си.

На четвъртия ден в двора спря „Ван“, който не доставяше стока. Тъкмо обратното. Шофьорът остана зад волана, а другите трима нахлуха в къщата.

По това време останалите живеещи в странноприемницата бяха на работа, а ханджията беше предупреден, че в този час трябва да е на пазар. Тримата посетители знаеха точно какво търсят, бързо стигнаха до нужната врата и нахлуха вътре, без да чукат. Мъжът, който седеше на пода и четеше, се изправи — се озова пред насоченото дуло на пистолет в ръката на човек, обучен в Афганистан. И тримата новодошли бяха с качулки.

Бяха безшумни и експедитивни. Мартин имаше достатъчно опит, за да разбере, че посетителите му са отлично подготвени. Покриха главата му с качулка, завързаха ръцете му отзад и го поведоха към „Вана“. Хвърлиха го вътре, затръшнаха вратата и автомобилът изхвърча на улицата.

„Предаторът“ засне „Вана“, но в базата решиха, че е поредната доставка. След минути автомобилът се изгуби в града.

Съвременните разузнавателни средства вършат чудеса и все пак хората и компютрите лесно могат да бъдат заблудени. Похитителите не знаеха за „Предатора“ над главите си, но фактът, че бяха избрали да си

свършат работата малко преди обяд, а не през нощта, заблуди всички в Едзел.

Отне им още три дни, за да си дадат сметка, че техният човек вече не се показва за редовните си разходки в задния двор. Беше изчезнал. Наблюдаваха празна къща. И нямаха никаква представа кой от многото товарни автомобили го е измъкнал.

„Ванът“ всъщност не отиде много далече. На югоизток от Рас ал Хайма се простира камениста пустиня, която стига до планините Рус ал Джибал. Единствените, които могат да оцелеят там, са козите и гущерите.

Похитителите искаха да са сигурни, че някой не ги е проследил, и поеха към планините. Мартин усети как колата отби от асфалтирания път и заподскача по неравната повърхност.

Ако имаха „опашка“, тук лесно щяха да я забележат. „Ванът“ стигна до хълмовете и заизкачва един от тесните пътища нагоре. След още седем-осем километра спря. Водачът на групата, същият, който бе насочил пистолет към Мартин, огледа с мощния си бинокъл пустинята под себе си и града в далечината. Никой не ги следеше.

След малко „Ванът“ пое обратно надолу. Истинската му цел беше една оградена с високи стени къща в предградията.

Щом влязоха в двора, „Ванът“ даде на заден към черния вход и похитителите съпроводиха Мартин по коридор навътре в къщата.

Развързаха му ръцете, чу се щракване и той усети хладния допир на метал върху лявата си китка. Досети се какво е. Гривната най-вероятно бе свързана с верига към болт в стената. Маскираните похитители свалиха качулката от главата му, излязоха, заключиха и залостиха вратата.

Не беше истинска килия, а просто стая със зазидан прозорец. Мартин нямаше как да го знае, но на външната стена дори бе закачена фалшива рамка на прозорец с щори, за да заблуди онези, които биха насочили биноклите си насам.

Като се имаше предвид какво бе изтърпял в тренировъчната програма на САС, Мартин намираше обстановката за повече от приемлива. На тавана имаше крушка, обвита с предпазна решетка. Светлината беше слаба, но напълно достатъчна. Имаше легло, стол и химическа тоалетна. Макар да бяха в различни части на стаята, веригата стигаше до всичките.

Лявата му китка бе в стоманена гривна, свързана със скоба в стената. Не можеше да достигне вратата, през която — дано — щяха да му носят вода и храна, а шпионката означаваше, че ще следят движенията му по всяко време на денонощието.

В замъка Форбс се беше разразила следната дискусия: трябва ли да носи със себе си някакво проследяващо устройство?

В днешно време има толкова миниатюрни излъчватели, че просто могат да бъдат инжектирани под кожата, без дори да наранят епидермиса. Големината им е колкото главичка на карфица и нямат нужда от енергиен източник, защото се затоплят от кръвта. Но обхватът им е ограничен. Нещо повече — могат лесно да бъдат разкрити от свръхчувствителен детектор.

— Тези хора въобще не са тъпи — каза тогава Филипс. Колегата му от ЦРУ се съгласи.

— Сред тях има суперобразовани специалисти — добави Макдоналд, — чиито познания по високите технологии и компютрите са смайващи.

Никой в замъка Форбс изобщо не се съмняваше, че ако Мартин бъде проверен с модерен скенер и открият нещо в тялото му, ще е мъртъв след минутка. Затова в крайна сметка решиха да не имплантират излъчвател.

След час похитителите се появиха отново. Все още бяха с маски. Съблякоха го, провериха го основно и отнесоха дрехите му в друго помещение, за да ги претърсят допълнително.

Нямаше нужда да бъркат в устата или в ануса му. Скенерът свърши цялата работа. Прокараха го бавно покрай тялото му. Ако засечеше чуждо тяло, щеше да бипне. Случи се само веднъж — когато го доближиха до устата му. Отвориха я и внимателно разгледаха всяка пломба.

После му върнаха дрехите.

— Коранът ми остана в странноприемницата — каза пленникът. — Нямам часовник и килимче, но предполагам, че е време за молитва.

Водачът на групата го изгледа мълчаливо през дупките на качулката си и излезе. След две минути се върна с килимче и Коран. Мартин му благодари.

Редовно му носеха храна и вода. Когато влизаха, му правеха знак да отстъпи назад, докато поставят таблата на място, където по-късно

може да я достигне без проблем. По същия начин оправяха и химическата тоалетна.

Разпитите започнаха след три дни. Отново му нахлузиха качулка и го поведоха по коридорите. Когато му свалиха качулката, това, което видя, го смая. Човекът, седнал зад масата срещу него, беше млад, елегантен, добре облечен я без маска. Заговори на отличен местен арабски.

— Не виждам смисъл нито в маските, нито в глупавите фалшиви имена — каза той. — Моето впрочем е доктор Ал Хатаб. Да не си губим времето. Ако отговорите ви ме задоволят, ще ви поканим да се присъедините към нас. Ако ли не, страхувам се, че ще бъдете убит веднага. Така че да не се преструваме, господин Измат Хан. Наистина ли сте този, когото наричат Афганеца?

„Ще се интересуват най-вече от две неща — беше казал Гордън Филипс. — Дали наистина си Измат Хан и дали си същият Измат Хан, който се е сражавал при Кала-и-Джанги. Или петте години в Гуантанамо са те променили“.

Мартин погледна усмихнатия арабин в очите. Спомни си предупрежденията на Темиън Годфри. Не се плаши толкова от брадясалите фанатици. Внимавай за тези, които са гладко избръснати, пушат, пият, разкарват се с момичета и въобще искат да минат за такива като нас. Напълно потопени в западната култура. Хамелеони, които прикриват омразата си. Абсолютно смъртоносни. Как беше думата... Такфир.

— Има много афганци — отвърна той. — Кой ме нарича Афганеца?

— А, да, прекарал сте в изолация цели пет години. За вас се говореше много след Кала-и-Джанги. Не знаете нищо за мен, но аз знам доста за вас. Някои от хората ни са бивши затворници в лагер „Делта“. Говорят за вас с голямо уважение. Твърдят, че не сте се пречупил. Наистина ли?

— Питаха ме за мен. Отговорих им.

— Но никога не издадохте другите? Не споменахте имена? Поне така ми го представиха моите хора.

— Затриха семейството ми. Тогава загубих интерес към живота. Как се наказва човек, който вече е мъртъв?

— Добър отговор, приятелю. Е, да поговорим за Гуантанамо. Разкажи ми за Гитмо.

Мартин беше прекарал много часове в наизустяване на всеки детайл от престоя на Измат Хан в американската база. Пристигането на 14 януари 2002-ра, гладът, жаждата, пропитите с урина дрехи, белезниците, които бяха толкова стегнати, че ръцете му седмици наред не можаха да се оправят. Обръсването на косата и брадата, оранжевият гащеризон, тътренето към килията с нахлупената на главата качулка...

Доктор Хатаб старателно си водеше бележки върху жълти листа със старомодна писалка. Щом стигнеха до момент, който му беше познат, се отпускате назад и се усмихваше.

Късно следобед подаде на Мартин едни снимка и попита:

— Познаваш ли този човек? Виждал ли си го някога?

Мартин поклати глава. Мъжът на снимката беше генерал Джефри Д. Милър, комендантът, наследил генерал Рик Бакъс. Бакъс често присъстваше на разпитите, но генерал Милър оставяше всичко в ръцете на ЦРУ.

— Точно така — каза Хатаб. — Според един от освободените ни приятели той те е виждал, но само в случаите, в които си бил с качулка. И кога условията започнаха да се подобряват?

Разговаряха до вечерта. Накрая арабинът стана и каза:

— Имам да проверявам. Ако казваш истината, ще продължим след няколко дни. Ако не, опасявам се, че ще трябва да дам необходимите инструкции на Сюлейман.

Отведоха го в килията. Доктор Хатаб даде заповеди на пазачите и излезе. Качи се на скромната наета кола и се върна в хотел „Хилтън“, разположен почти в центъра на Рас ал Хайма, над пристанището Ал Сакр. На другата сутрин, облечен в добре скроен кремав костюм, напусна хотела. Докато се регистрираше за полета с „Бритиш Еървейс“ на международното летище в Дубай, говореше перфектен английски.

Али Азис ал Хатаб беше роден в Кувейт в семейството на висш банков служител. Изкара безгрижно детство. През 1989-а баща му прие поста на заместник-управител на клона на Кувейтската банка в Лондон. Семейството го последва и така избегна нахлуването на Саддам Хюсеин през 1990-а.

Петнайсетгодишният Али Азис, който вече говореше доста сносен английски, постъпи в британско училище и след три години го

завърши не само с познания по езика, но и с отлични оценки. Когато настъпи моментът семейството му да се върне у дома, той предпочете да остане и се записа в техническия колеж в Лоубъро. Четири години по-късно получи научна степен по химия и започна да подготвя доктората си.

Междувременно започна да посещава една лондонска джамия, ръководена от фанатизиран духовник, и постепенно, както обичат да казват медиите, се радикализира. На двадесет и една мозъкът му вече беше напълно промит и той пламенно подкрепяше Ал Кайда.

По някое време му предложиха да посети Пакистан и той прие. Пристигна там, прекоси Хайбер и се озова в един от тренировъчните лагери на Ал Кайда, където прекара половин година. Подготвиха го за „спящ“ агент, който щеше да води тих живот в Англия, без да попада в полезрението на властите.

Когато се върна в Лондон, той направи това, което правеха всички: отиде в посолството, каза, че си е загубил паспорта, и му издадоха нов. В него обаче издайническият печат от Пакистан липсваше. На всички, които го питаха, казваше, че е бил на гости на семейството и приятелите си в Залива. Не споменаваха и дума за Пакистан или Афганистан. През 1999-а успя да си намери място като лектор в университета „Астън“ в Бирмингам. Две години по-късно англо-американските войски нахлуха в Афганистан.

Отначало го обзе паника, че могат да се натъкнат на някакви доказателства за престоя му в тренировъчния лагер. Отговорникът за терористичните звена на Ал Кайда — Абу Зубайда — обаче си беше свършил работата. Нямаше и следа от пребиваването на човек на име Хатаб. Така той остана неразкрит и постепенно се издигна до водач на Ал Кайда във Великобритания.

* * *

Горе-долу по същото време, когато самолетът с доктор Хатаб излетя за Лондон, „Яванска звезда“ напусна пристанището на Бруней и пое в открито море.

Целта на кораба, както обикновено, беше пристанище Фриймантъл в Западна Австралия. Капитанът, норвежецът Кнут

Херман, нямаше основание да смята, че пътуването му ще се различава от предишните. Курсът се очертаваше рутинен и скучен.

Той бе наясно, че водите по тези места са сред най-опасните в света, но не заради плитчини, рифове, подводни течения, бури или цунамита. Истинският проблем бяха пиратите.

Всяка година в територията между Малакския проток и море Сулавеси стават над петстотин пиратски нападения върху търговски кораби и средно стотина от тях завършват с превземането им. В някои случаи съдовете се освобождават срещу откуп, а в други никой повече не чува за тях, което означава, че екипажът е убит, а стоката — разпродадена на черно.

По традиция капитан Херман не се притесняваше от пиратски атаки, защото бе убеден, че товарът му не представлява интерес за морските разбойници. В този случай обаче грешеше.

Отначало корабът се насочи на север. Трябваша му шест часа, докато премине покрай град Куда, заобиколи най-северната точка на Калимантан при Шаба и се спусне на югоизток към архипелага Сулу.

Капитанът смяташе да се промуши покрай кораловите острови през дълбок пролив между островите Тауитаи и Холо. После лесно щеше да прекоси море Сулавеси на юг към крайната си цел.

Тръгването на кораба от Бруней не остана незабелязано и бе последвано от кратък телефонен разговор. Дори някой да го подслушваше, щеше да разбере единствено, че нечий чичо вече бил по-добре и до дванайсет дни щял да бъде изписан от болницата. В действителност това означаваше, че им остават дванайсет часа до прихващането.

Обаждането бе прието от мобилен телефон в малък залив на остров Холо. Прие го един добър познат на господин Алекс Сийбарт от лондонското Сити, а именно — господин Лампонг, който обаче вече не си играеше на бизнесмен от Суматра.

Дванайсетте мъже под негова команда бяха чиста проба главорези, толкова добре платени, че го следваха безропотно. Освен криминално проявени, те бяха и мюсюлмански екстремисти. Членовете на движението Абу Саяф, което се подвизава в южните Филипини, само на няколко километра от североизточния индонезийски бряг, имат славата не само на религиозни фанатици, но и

на наемни убийци. Лампонг им направи оферта, която щеше да им позволи да изпълнят и двете си основни функции.

Призори двата катера заеха позиции между Холо и Тауитаи и зачакаха. Час по-късно „Яванска звезда“ се зададе срещу тях. С опита, който имаха зад гърба си, за бандитите не представляваше никаква трудност да превземат кораба.

Капитан Херман изкара цялата нощ зад руля и когато зората обагри Тихия океан, отстъпи място на първия си офицер и слезе долу. Десетимата членове на екипажа му още спяха на койките си.

Индонезийският помощник-капитан видя, че към носа се носят два катера, но нямаше много време да реагира. Мургавите босоноги мъже с лекота се прехвърлиха на палубата и се затичаха към мостика. Остана му време единствено да натисне бутона за аварийния звънец. Мъжете влетяха в кабината, някой опря нож в гърлото му и се разнесоха викове: „Капетан, капетан“.

Викове бяха излишни, защото измореният Кнут Херман вече се качваше по стълбите, за да види какво става. Двамата с Лампонг стигнаха на мостика почти едновременно. Лампонг стискаше в ръка „Узи“. Норвежецът знаеше, че няма смисъл да се съпротивлява. Пиратите и работодателите му във Фриймантъл щяха да се разберат за откупа.

— Капитан Херман...

Копелето знаеше името му. Ударът беше планиран.

— Ще помолите ли първия си офицер да каже дали през последните пет минути е осъществил някаква радиовръзка?

Нямаше нужда да го пита. Лампонг говореше на английски, езика, на който норвежецът и неговият помощник обикновено контактуваха. Индонезиецът се разкрещя, че дори не е докосвал радиото.

— Чудесно — отбеляза Лампонг и избълва поредица заповеди на местен диалект. Първият офицер ги разбра и се опита да извика. Норвежецът не разбра и дума, но всичко му се изясни след миг, когато мъжът, който държеше помощника му, изви главата му назад и с едно движение му преряза гърлото. Капитан Херман пътуваше от четиридесет години по моретата и никога не бе страдал от морска болест, но сега се наведе над руля и повърна.

— Ще трябва да се почисти — спокойно каза Лампонг. — И така, капитане, на всяка минута, в която откажете да ми се подчините, това ще се случва с по един от хората ви. Ясен ли съм?

Вкараха норвежеца в малката апаратна отзад и той настрои радиопредавателя на шестнайсети канал, международната честота за свръзка при бедствия. Лампонг му подаде изписан лист.

— Когато натисна бутона за свръзка и ви кимна, искам панически да изкрещите написаното тук. В противен случай хората ви ще започнат да умират един по един. Готов ли сте?

Капитан Херман кимна. Не се налагаше да се преструва на изплашен.

— Тревога, тревога, тревога! „Яванска звезда, Яванска звезда...“ Голям пожар в моторното отделение... не мога да направя нищо... координатите са...

Виждаше, че координатите са неверни. Според тях трябваше да се намират на стотина мили на юг в море Сулавеси. Но нямаше намерение да спори. Лампонг прекъсна връзката, после опря дулото в тила на норвежеца и го изтика от апаратната.

Двама от екипажа на „Яванска звезда“ вече чистеха кръвта и повърнатото от палубата. Останалите осем бяха под охраната на шестима главорези. Други двама бандити бяха на мостика. Последните четирима бяха заети да прехвърлят в единия от катерите — този, върху чиято палуба бяха подредени резервни варели гориво — спасителни пояси, жилетки и надуваеми салове.

Щом приключиха с товаренето, същите четирима се качиха на катера и той се понесе на юг. Тропическите води бяха спокойни и със скорост от петнайсет възела щяха да изминат стотината мили за не повече от седем часа, а за още десет — да се приберат в убежището си.

— Нов курс, капитане — спокойно каза Лампонг. Гласът му беше кротък, но в очите му ясно се четеше омраза.

Новият курс бе обратно на североизток, между островите в архипелага Сулу и навътре във филипинските териториални води.

Замбоанга е една от южните провинции на остров Минданао и части от нея са буквално недостъпни за филипинското правителство. Това е територията на Абу Саяф. Там те обучават своите бойци и складираат плячката си. „Яванска звезда“, макар и непродаваем, си беше ценна плячка. Лампонг заговори на местния диалект с водача на

пиратите. Онзи посочи напред към едно тясно устие, което се виеше навътре, обградено от гъстата джунгла.

Въпросът беше: „Могат ли твоите хора вече да се справят сами?“ Отговорът беше утвърдителен. Тогава Лампонг извика нещо на бандитите върху палубата и те моментално изтичаха моряците до парапета и откриха огън. Телата им се прекатуриха в топлите морски води. Акулите надушиха кръвта веднага.

Случилото се така изненада капитан Херман, че му трябваха две-три секунди, докато се окопити. Така и не ги получи. Куршумът на Лампонг прониза гърдите му и той на свой ред плъосна в морето.

След половин час две моторници, откраднати седмици по-рано, вече бяха изтеглили „Яванска звезда“ до дървен кей в устието. Клоните на дърветата скриваха кораба от всички страни. Скрити бяха и двете ниски работилнички с ламаринени покриви, в които бяха струпани металните листа, резачките, окисжените, електрическият генератор и боята.

Последният отчаян зов на „Яванска звезда“ беше чул от десетина кораба, но най-близо до посочените координати беше един хладилен контейнеровоз, натоварен с пресни плодове за американския пазар. Капитанът му, финландец, не се поколеба и начаса се насочи натам. Видя носещите се по вълните надуваеми салове, а после забеляза спасителните пояси и двете жилетки, на които пишеше „Яванска звезда“. Капитан Райконен уважаваше морските закони, затова нареди да спуснат лодка, която да провери дали в саловете има оцелели. Оказа се, че са празни, и той заповяда да ги потопят. Беше загубил няколко часа и не можеше да си позволи да се задържа повече. Нямаше и смисъл.

После с натежало сърце предаде по радиото, че „Яванска звезда“ е потънал и няма оцелели. Новината стигна до застрахователната компания „Лойдс Интернешънъл“ и загубата бе записана в корабния регистър на „Лойдс“ в Ипсуич. От този момент „Яванска звезда“ престана да съществува.

12.

От първия разпит мина цяла седмица. Единственото занимание на Мартин бе Коранът. Ако продължаваше така, скоро можеше и да попадне в почетния списък на онези, които знаят наизуст всичките 6666 строфи.

От годините, прекарани в спецчастите, беше развил рядко качество — способността да остава неподвижен изключително дълго и да успява да надмогне скуката и нервността.

Затова за пореден път се принуди да превключи към съзерцателното състояние, което единствено може да спаси от умопомрачение затворените в единична килия.

В контролната зала в Едзел обаче не притежаваха този талант. Напрежението нарастваше. Бяха загубили своя човек и натискът от страна на Марек Гъмиени и Стив Хил ставаше все по-осезаем.

„Предаторът“ наблюдаваше както Рас ал Хайма — в случай, че Афганецът все пак се появи отнякъде, така и „Раша“.

Доктор Хатаб се върна чак когато успя да провери всяка подробност от разказите за Гуантанамо. Това съвсем не беше лесно, защото не възнамеряваше да се разкрива пред нито един от четиримата бивши съкилийници, които бяха освободени и върнати във Великобритания. Те многократно повтаряха, че нямат нищо общо с екстремистите и че са попаднали в центъра на събитията съвсем случайно — и независимо какво мислеха самите американци, Ал Кайда можеше да потвърди, че наистина е така.

Ситуацията се усложняваше и от факта, че заради нежеланието си да съдейства, Измат Хан беше прекарал твърде много време в карцера — далеч от очите и ушите на останалите затворници. Самият той признаваше, че е научил малко английски, но причината явно бяха безкрайните разпити, по време на които бе сравнявал казаното от агентите на ЦРУ с думите на преводача.

Оскъдната информация от Афганистан пък сочеше, че бягството от затворническата кола е планирано и изпълнено гениално. Това, което Хатаб нямаше как да знае, беше, че зад акцията стои местната

агентура на МИ-6. Генерал Юсуф бе толкова убедителен в гнева си, че шпионите на талибаните и съответно — Ал Кайда, дори за миг не се усъмниха в истинността на случилото се.

— Да се върнем към детството ти в Тора Бора — започна втория си разпит докторът. — Разкажи ми за него.

Хатаб беше умен мъж, но нямаше как да знае и още нещо — че макар самоличността на човека отсреща да бе фалшива, Мартин познаваше афганистанските планини много по-добре от него. Кувейтецът беше прекарал шестте месеца в тренировъчния лагер главно сред араби без никакъв досег с местните планинци.

Той старателно си записа всяка подробност — дори видовете плодни дръвчета в Малокозай. Лист след лист — ръката му бързо се плъзгаше по страниците на бележника.

На третия ден от втория разпит стигнаха до повратната точка в живота на Измат Хан: 21 август 1998-а — денят, в който ракетите „Томахок“ взривиха планинския масив.

— О, да, истинска трагедия — промърмори Хатаб. — Любопитното е, че вероятно си единственият афганец без живи роднини, така че няма кой да потвърди самоличността ти. Забележително стечение на обстоятелствата. Аз съм учен и мразя подобни съвпадения, но все пак — как ти подежда това?

По време на разпитите в Гуантанамо Измат Хан така и не разкри откъде идва силната му омраза към американците. Празниците бяха запълнени от други бойци, оцелели в Кала-и-Джанги и докарани в лагер „Делта“. Измат беше легенда в талибанската армия и разказите за безстрашието му се носеха край лагерните огньове. Следователите научиха за смъртта на семейството му от останалите затворници.

Хатаб се вгледа в пленника си. Макар и все още изпълнен с дълбоки съмнения, той беше сигурен в едно. Мъжът срещу него наистина бе Измат Хан. Оставаше само въпросът дали американците не бяха успели да го пречупят.

— Твърдиш, че си започнал нещо като лична война. Свой собствен джихад. Че никога не си помислял да спреш. И къде те отведе това?

— Сражавах се срещу Северния съюз и срещу останалите съюзници на американците.

— Но не и преди октомври 2001-ва — отбеляза Хатаб.

— Преди това в Афганистан нямаше американци — каза Мартин.

— Така е. Значи ти се би за Афганистан... и загуби. А сега искаш да се биеш в името на Аллах.

Мартин кимна.

— Точно както ми предсказа Шейхът.

За първи път от началото на разговора самообладанието на Доктор Хатаб го напусна. Той замръзна и с полуотворена уста се втренчи в брадясалия човек срещу себе си. Чак след половин минута успя да прошепне:

— Ти... си се срещал лично с Шейха?

Въпреки че бе прекарал месеци в тренировъчния лагер, Хатаб така и не беше срещал Осама бин Ладен. „Ландкрузърът“ със затъмнени стъкла мина покрай тях само веднъж, без да спира. Той буквално бе готов да отсече едната си ръка, за да получи шанса за среща, да не говорим за разговор с човека, когото боготвореше.

Мартин кимна. Внезапно Хатаб възвърна самоувереността си.

— Искам да ми разкажеш как, къде и какво точно стана, без да пропускаш и най-малката подробност.

И Мартин му разказа. Обясни му за лашкара на баща си, към който се бе присъединил след връщането си от Пешавар. Каза му как съветският хеликоптер го заварил с група бойци на скалистия хребет и как опитали да се скрият зад купчините камъни.

Не спомена нито британския офицер, нито ракетите „Блоупайп“, нито свалянето на хеликоптера. Разказа само за тракащата картечница и хвърчащите каменни отломки и как накрая хиндът, слава на Аллах, останал без амуниции.

Разказа още за особеното усещане като от удар с чук в бедрото и как другарите му го пренесли на ръце през долината, докато най-сетне не попаднали на човек с муле, и как после го откарали в пещерите при Шаджи и го оставили в ръцете на арабите.

— Шейха, кажи ми за Шейха — настоя Хатаб. Мартин му разказа и това. Кувейтецът записа диалога дума по дума.

— Би ли повторил, моля те.

— Той каза: „Ще дойде ден, когато Афганистан вече няма да се нуждае от теб, но милостивият Аллах винаги ще разчита на воините си“.

— А после?

— После ми смени превръзката.

— Шейхът ти смени превръзката?!

— Не. Докторът, който беше с него. Египтянинът.

Хатаб се отпусна назад невярващо. Разбира се, докторът. Айман ал Зауахири, най-близкият човек на Шейха. Лидерът на Ислямски джихад, с когото заедно бяха създали Ал Кайда.

Събра листовите пред себе си и каза:

— Ще се наложи отново да те оставя за около седмица, дори повече. Ще трябва обаче да останеш в оковите си. Видя твърде много и знаеш твърде много. Но ако наистина си Афганеца и си запазил вярата си, ще бъдеш приет сред нас с почести. В противен случай...

Хатаб се прибра в хотела и прекара цяло денонощие в писане. Когато привърши, проведе няколко телефонни разговора от чисто нова сим-карта, която после изхвърли във водите на пристанището. Номерът не се подслушваше, но дори и да имаше такава вероятност, разговорите нямаше да разкрият нищо. Доктор Хатаб бе изключително предпазлив човек.

С обажданията той успя да си организира среща с Фейсал бин Селим, собственик на корабчето „Раша“, закотвено в дубайското пристанище. Хатаб отиде дотам с кола под наем, поговори с възрастния капитан и му предаде важно писмо, което онзи скри в гънките на робата си. „Предаторът“ продължаваше да кръжи на шест километра над главите им.

Ислямистките терористични групи са загубили прекалено много от своите водачи, за да не проумеят най-накрая, че колкото и да се внимава, разговорите от мобилни и сателитни телефони са опасни. Западните технологии за прихващане, проследяване и дешифриране просто са твърде добри. Другият сериозен проблем са паричните преводи през нормалната банкова система.

За да се справят с него, ислямистите използват системата „хунди“, която, с малки промени, датира още от времето на първия халифат. Хунди се крепи на идеята за пълно довесрещу която би подскочил всеки адвокат. Но системата работи, защото перачът на пари, който измами своя клиент, в най-добрия случай, скоро ще загуби бизнеса си.

Ако искаш парите ти да стигнат от точка А до точка Б, намираш този, който извършва услугата, даваш му сумата в брой и посочваш адресата, като предварително знаеш, че за превода ще ти бъде удържана такса.

В точка Б посредникът има партньор, най-често роднина, с когото се свързва и го инструктира да даде определената сума на съответния човек.

В света са разпръснати милиони мюсюлмани, които пращат пари до семействата си в родината, и като се вземе предвид, че няма нито компютри, нито дори разписки, че се работи само в брой и че и двете страни често използват фалшиви имена, тези парични потоци на практика са непроследими.

Що се отнася до комуникациите, проблемът е решен с шифроване на съобщенията с тризначни кодове, които лесно могат да бъдат изпратени с есемес или имейл. Получателят разполага със списък от стотици подобни комбинации, с които лесно разгадава посланието. Това обаче се отнася само за кратки указания или предупреждения. По-дълги и специфични текстове понякога прекосяват половината свят, преди да стигнат местоназначението си.

Западът може и все да бърза нанякъде, но Изтокът разполага с търпение. Той е готов да чака колкото е необходимо. Същата нощ „Раша“ отплава към Гуадар. Предупреден с есемес, куриерът дохвърча с мотоциклета си от Карачи и вече очакваше гемията в пристанището. Взе писмото и пое на север към малкия пакистански град Мирам Шах.

В една чай-хана там се свърза с друг куриер, който се ползваше с достатъчно доверие, за да бъде допуснат с плика до пещерите в Южен Уазиристан. Отговорът се върна по същия път. Цялата операция отне десет дни.

Междувременно доктор Хатаб напусна Залива. Отпрати се първо към Кайро, а сетне продължи на запад към Мароко, където лично избра четиримата североафриканци, които щяха да са част от втория екипаж. И понеже все още не представляваше интерес за службите, никоя агенция не отчете пътуването му.

* * *

Господин Уей Уин Ли беше толкова грозен, че ако за външен вид се раздаваха карти, сигурно щеше да получи чифт двойки. Беше нисък, пълен, с тънки ръце и крака, яйцевидна глава и сипаничаво лице. Но пък вършеше работата си добре.

Той и екипажът му акостираха на полуостров Замбоанга два дни преди „Яванска звезда“. Пристигаха от Китай, поточно от Гуандунг, и не губиха време с формалности като паспорти или визи. Просто платиха на капитана на един търговски кораб, който ги докара до остров Холо. Оттам с две моторници се прехвърлиха на филипинския бряг.

Господин Уей поговори с домакина си господин Лампонг и с местния водач на Абу Саяф, който го бе препоръчал, огледа помещенията за хората си, взе половината от уговорения хонорар и пожела да види работилниците. Инспектира ги дълго, после преброи бутилките с кислород и ацетилен и изказа задоволството си. Накрая разгледа направените в Ливърпул снимки. Вече знаеше точно какво се налага да направи, когато „Яванска звезда“ пристигне в Устието.

Специалността му беше преобразяването на кораби и външният вид на над петдесет товарни съда, които кръстосваха Моретата край Югоизточна Азия с фалшиви имена и документи, бе различен именно благодарение на господин Уей.

Той поиска две седмици и получи три — но нито час повече. За това време „Яванска звезда“ трябваше да се превърне в „Контесата на Ричмънд“. Господин Уей не знаеше защо. Не му и трябваше да знае.

На снимките името на кораба от Ливърпул бе заличено. Господин Уей обаче не се интересувахе от имена и документи. Повече го вълнувахе силуетът.

Части от „Яванска звезда“ очевидно трябваше да бъдат изрязани, а други — леко променени. Но преди всичко се налагаше да изработят шест издължени стоманени контейнера, които да бъдат долепени един за друг в две редици върху палубата.

Те, разбира се, нямаше да са истински. Погледнати отстрани и отгоре, щяха да изглеждат напълно автентични, чак до маркировката на „Хапаг-Лойд“. Инспектирани от метър и нещо, нямаше да събудят никакво подозрение. Но отвътре щяха да са свързани помежду си в нещо като дълъг коридор. Покривът им щеше да е на панти и да се

отваря, а стената на последните два, долепена в преградата под мостика, трябваше да се превърне в тайна врата.

Господин Уей и хората му щяха да свършат всичко без боядисването. То бе задача за филипинските терористи, които щяха да изпишат и новото име на кораба — но чак когато китайските им гости си заминеха.

В деня, в който ацетиленовите горелки заработиха, „Контесата на Ричмънд“ прекоси Суецкия канал.

* * *

Али Азис ал Хатаб се върна в къщата променен. Нареди да свалят оковите на затворника и го покани на обяд. Очите му блестяха възбудено.

— Свързах се лично с Шейха — заяви той.

Отговорът на писмото не беше в писмен вид. Куриерът го наизусти — нещо обичайно за Ал Кайда — и, превозен от „Раша“ до Залива, го предаде дума по дума на очакващия го доктор Хатаб.

— Остава само една формалност — каза той. — Ще бъдеш ли така добър да повдигнеш робата си до бедрата?

Мартин го направи. Не знаеше нищо за специалността на Хатаб, освен че е защитил докторат. Надяваше се да не е по дерматология. Кувейтецът внимателно разгледа белега. Намираше се точно там, където му бяха казали. Шест шева, защити преди осемнайсет години в Шаджи от мъжа, когото дълбоко почиташе.

— Благодаря ти, приятелю. Самият Шейх ти праща поздрав. Каква невероятна чест! Двамата с доктора си спомниха за срещата ви и какво сте си казали. Сега той ме удостои с доверието да те включа в мисия, която би причинила на Сатаната много повече скръб от унищожението на кулите. Ти предложи живота си на Аллах. Предложението ти бе прието. Ще загинеш славно, като истински шахид. Името ти ще бъде споменавано и след хиляди години.

Доктор Хатаб беше загубил три седмици и трябваше да навакса. Затова задейства всички налични ресурси на Ал Кайда в региона. Повикаха бръснар, за да приведе мъжа в приличен вид. Трябваше да изглежда като човек от Запада. Мартин запротестира, когато се

пригответиха да му обръснат брадата. Един мюсюлманин, още повече и афганец, не бива да се разделя с брадата си. Хатаб намери компромисното решение — да я подкъсят и да я направят на „катиначе“.

После Сюлейман засне лицето отблизо и след двацет и четири часа се върна с готов паспорт, който декларираше, че приносителят му е корабен инженер от прозападния султанат Бахрейн.

Шивачът взе всички мерки и донесе обувки, чорапи, риза, вратовръзка и тъмносив костюм — и неголяма чанта за пренасянето им.

На следващия ден групата се подготви за път. Сюлейман (който се оказа от Абу Даби) щеше да съпровожда Афганеца през цялото време. Двете местни момчета пък щяха да продължат с тях още съвсем малко, за да изпълнят една последна задача. Къщата бе изоставена във вида, в който бе наета. Доктор Хатаб се взря в очите на Мартин.

— Завиждам ти, Афганецо. Не можеш дори да разбереш колко много ти завиждам. Ти си се сражавал за Аллах, проливал си кръвта си за него и си търпял болката и униженията на неверниците. А сега ще умреш в негово име. Искан ми се да бях на твое място.

После протегна ръка, но се сети, че е арабин, и прегърна Афганеца. На вратата се обърна за последен път.

— Ще влезеш в рая преди мен. Запази ми място до себе си. Нека Аллах те пази.

Сетне излезе. Наетата кола, както обикновено, бе паркирана на няколко преки от къщата. Той по навик се наведе, уж за да завърже връзката на обувката си, и се огледа. Нямаше никого освен някаква млада жена на стотина метра по улицата — опитваше се да запали двигателя на мотопеда си. Очевидно беше местна — тялото и част от лицето ѝ бяха покрити с традиционния джилбаб, но той все пак се раздражни, че жена може да разполага с каквото и да било моторизирано превозно средство.

Обърна се и тръгна към колата. Младата жена пък се наведе напред и произнесе нещо в кошницата пред кормилото. Отличният ѝ английски се дължеше на женския колеж в Челтнам.

— Мангуста Едно, движим се — каза тя.

* * *

Всеки, който има някаква представа за онова, което Киплинг нарича „великата игра“, а Джеймс Джизъс Енгълтън от ЦРУ — „огледалния лабиринт“, ще се съгласи, че най-големият враг на шпионските операции са гафовете.

Случайните и непредвидими гафове са проваляли много повече тайни мисии, отколкото предателствата или вражеското контраразузнаване.

Един такъв едва не сложи край на операция „Клин“.

При това всичко тръгна от желанието на различните агенции просто да са полезни една на друга.

Заснетото от двата „Предатора“, които се редуваха над ОАЕ и Арабско море, се препращаше от Тумрайт към авиобазата „Едзел“ — където знаеха какво става, и към американското централно командване в Тампа, Флорида — където мислеха, че англичаните просто извършват рутинно наблюдение от въздуха. Изискването на Мартин беше за мисията му да знаят не повече от дванайсет души и за момента бяха десет. Нито един от тях не се намираше в Тампа.

Кадрите от емирствата преливаха от образи на араби, чужденци, автомобили, къщи и пристанищни хангари. Беше неимоверно трудно да се проверяват един по един. Но гемията „Раша“ и възрастният ѝ капитан бяха обект на специален интерес. Така че щом акостираха някъде, всеки техен гост бе оглеждан под лупа.

А гостите не бяха един и двама. Корабчето трябваше да се товари, разтоварва, да се зарежда с гориво и продукти. Докато го търкаше с четка, оманецът разменяше любезности с минувачите по кея. Наоколо се тълпяха и туристи, заплени от автентичната търговска гемия от тиково дърво. Капитанът непрекъснато посрещаше търговци и приятели. Затова когато един млад избръснат арабин в бяла роба заговори с Фейсал бин Селим, го приеха просто за един от многото.

В Едзел разполагаха с хиляди лица на потвърдени или предполагаеми членове и поддръжници на Ал Кайда. Доктор Хатаб обаче не беше сред тях.

В Тампа също не обърнаха внимание на стройния млад арабин, но по традиция изпратиха цялата налична информация в Агенцията за национална сигурност във Форт Мийд, Мериленд, и в Националната разузнавателна служба във Вашингтон. НРС на свой ред я препрати на британските си партньори в Челтнам, те внимателно разгледаха фотографиите без да забележат нещо важно, и ги предадоха на Службите за сигурност, познати още като МИ-5 — те се помещават в Теме Хаус, на няколко крачки от парламента.

Там един стажант, който много държеше да направи добро впечатление, пусна за проверка през базата данни всички снимки от „Раша“.

Не чак толкова отдавна въоръжени с лупи агенти се взираха в едрозърнести фотографии и се опитваха да си отговорят на два въпроса: кой е мъжът/жената на снимката и виждали ли сме го/я преди. Понякога трябваше да изминат години, преди агентът да натрупа достатъчно опит и интуиция, за да успее да свърже приветливото лице от снимката с, да кажем, приема на виетнамското посолство в Делхи и да заключи, че става въпрос за човек на КГБ.

После се появиха компютрите. Специалният софтуер успя да раздроби човешкото лице на над 600 детайла, сред които разстоянието между зениците на очите (изчислено до микрон), дължината на носа (разделен на седем отделни елемента), устните (двайсет и два елемента), ушите...

О, да, ушите. Аналитиците обичат ушите. Всяка гънка, извивка, вдлъбнатина и изпъкналост там са уникални — досущ като пръстовите отпечатащи. Дори лявото и дясното ухо на човек не си приличат. Пластичните хирурзи пренебрегват важността им, но дай на някой опитен агент ясна снимка на уши и той рано или късно ще открие това, което търси.

Компютрите в МИ-5 разполагаха с много по-обширна база данни от тази в Едзел — включително криминални престъпници без ясно изявени политически пристрастия (защото дори те за определена сума няма да се поколебаят да помогнат на терористите), легални и нелегални имигранти и участници в различни протести и демонстрации. При това не само на територията на Обединеното кралство. С други думи, компютрите на МИ-5 бяха запаметени над три милиона лица от цял свят.

Една от снимките на човека, който разговаряше с капитана на „Раша“, беше почти в анфас — в определен момент той беше вдигнал глава, за да проследи излитащ от летището в Абу Даби самолет. Компютърът раздроби лицето му на необходимите шестстотин детайла и започна да сравнява.

Въпреки че процесорът беше изключително бърз, му трябваше цял час. Но в крайна сметка го откри.

Същото лице бе в тълпата пред една джамия — часове след атентатите на 11-и септември — и ентусиазирано приветстваше думите на оратора, каквото и да казваше той.

Ораторът беше Абу Катада, фанатичен последовател на Ал Кайда в Англия, а тълпата, която се бе събрала в края на този септемврийски ден през 2001-ва, беше съставена основно от членове на екстремисткото движение Ал Мухаджирун.

Стажантът записа увеличеното лице на отделен файл и го предостави на началника си. Файлът в крайна сметка стигна до шефката на МИ-5 Илайза Манингъм-Бюлър, която нареди обектът да бъде поставен под наблюдение. Никой все още не подозираше, че младият стажант е разкрил лидера на Ал Кайда за Великобритания.

По-късно компютрите отново попаднаха на човека — този път заснет по време на церемония, с която получаваше докторската си степен. Името му беше Али Азис ал Хатаб, уважаван учен от университета „Астън“ в Бирмингам.

Събраната до момента информация навеждаше службите на два извода — че имат пред себе си или изключително опитен „спящ“ агент, или глупак, който в младежките си години се е поддал на съмнителния чар на екстремистите. Но ако арестуваха всеки гражданин от втората категория, в затворите нямаше и игла да има къде да падне.

Едно беше сигурно — обектът не беше контактувал с екстремисти след онзи септемврийски следобед пред джамията.

В същото време обаче заблуден глупак едва ли щеше да има общи теми за разговор с капитана на „Раша“ в пристанището на Абу Даби. Следователно... до доказване на противното той попадеше в първата категория — „спящ“ агент на Ал Кайда.

Проверката показва, че в момента лицето отново се намира в Англия и продължава работата си в университета. Въпросът беше: „да го арестуват или да го държат под наблюдение?“. Една снимка, чийто

източник нямаха право да разкрият, едва ли щеше да е достатъчна за арест. Затова решиха да продължават да наблюдават учения, независимо колко щеше да струва.

Сред седмица доктор Хатаб ги улесни, като си резервира място за полет към Залива. Тогава в действие влезе СРБ.

Години наред Великобритания разполагаше с едни от най-добрите „следотърсачи“ на света. 14-а разузнавателна част, позната още като „Невидимите“, беше най-секретната структура в британската армия. За разлика от САС и морските пехотинци, силата ѝ бе основно в способността да остава незабелязана. Тя поставяше подслушвателни устройства, събираше информация от улицата, заснемаше обектите отдалеч и безшумно ги проследяваше. Ефективността ѝ се доказва най-вече срещу ИРА в Северна Ирландия.

„Невидимите“ не се свеняха да използват жени за мисиите си. Напротив, информацията, която донасяха жените, често се оказваше изключително полезна.

През 2005-а британското правителство реши да доразвие „Невидимите“ и ги преустрои в Специален разузнавателен батальон (СРБ). Разбира се, всички на парада по случай учредяването му, включително генералът, който го водеше, бяха заснети от кръста надолу. САС и морските пехотинци може и да се водят за секретни части, но СРБ наистина са невидими.

Сега Илайза Манингъм-Бюлър поиска помощта им и я получи.

Сред тристата пътници в самолета от Хийтроу за Дубай, в който се качи доктор Хатаб, имаше шестима души от СРБ. Единият бе младият счетоводител, седнал точно зад кувейтеца.

И понеже ставаше дума за най-обикновено проследяване, нямаше причина да не потърсят помощ от спецслужбите на Обединените арабски емирства.

Още от мига, в който се изясни, че атентаторът от 11-и септември Маруан ал Шехи е пристигнал от ОАЕ — да не говорим за слуха, че Белият дом е обмислял удар по базираната в Катар телевизия Ал Джазира — емирствата станаха изключително чувствителни към ислямистките екстремисти. А най-чувствителен стана щабът на спецслужбите в Дубай.

Два автомобила и три мотопеда очакваха екипа на СРБ на летището — в случай че някой дойдеше да прибере доктор Хатаб. Вече

беше ясно, че пътува само с ръчен багаж.

Безпокойството им беше напразно. Имаха предостатъчно време да заемат позиции, докато той оправяше документите за наема на една малка японска кола.

Последваха го до Канала в центъра на Дубай, където бе акостира на току-що върналата се от Гуадар „Раша“. Хатаб спря на стотина метра от нея и след малко Бин Селим го забеляза.

След няколко минути от трюма на „Раша“ изскочи младеж, смеси се с тълпата, отиде до кувейтеца и му прошепна нещо. Беше отговорът от пещерите в Уазиристан. На лицето на Хатаб се изписа изненада.

След минути той пое по оживената магистрала на североизток през Аджман и Ум ал Кайуайн и стигна до Рас ал Хайма. Регистрира се в хотел „Хилтън“ и отиде в стаята си да се преоблече. Това даде достатъчно време на трите млади жени от СРБ на свой ред да влязат в дамската тоалетна на хотела, да се пременят в джилбаби и да се върнат при мотопедите си.

Облечен в бяла роба, доктор Хатаб излезе, качи се на колата и я подкара през града. Направи няколко заблуждаващи маневри, но всъщност само си губеше времето. В държавите в Залива мотопедите са навсякъде и, тъй като облеклата на мъжете и жените си приличат, мотористите изглеждат горе-долу еднакви. Екипът от СРБ беше предварително запознат с пътищата в емирствата и нямаше проблем да го проследи до крайградската къща.

Дори до този момент да имаше някакво съмнение за намеренията на Хатаб, то отпадна заради опитите му да се отърве от евентуалните преследвачи. Невинните хора не правят така.

Вечерта Хатаб напусна къщата и жените го последваха до „Хилтън“. Мъжете от СРБ, от своя страна, намериха добра позиция на един от хълмовете и взеха къщата под прицел. Нощта мина без проблеми.

На следващия ден обаче се усети раздвижване. Наблюдателите нямаше как да знаят, че новодошлите са донесли нов паспорт и нови дрехи. Регистрационните номера на колите им обаче бяха записани. По-късно щяха да ги открият и да ги арестуват. Същото се отнасяше и за третия посетител — бръснаря.

На третия ден Хатаб напусна къщата за последно. Кейти Секстън, която ужким се бореше с мотопеда си на улицата, даде сигнал

на колегите си, че обектът тръгва.

Щом се прибра в стаята си в хотела, кувейтецът — нямаше как да знае, че междувременно стаята е натъпкана с подслушвателни устройства — резервира по телефона място в полета за Лондон на следващата сутрин. Изобщо не подозираше, че е под постоянно наблюдение.

В МИ-5 си даваха сметка, че са провели страхотна операция. Подробностите бяха пратени с гриф „строго секретно“ само на четирима души. Сред тях бе Стив Хил, който едва не заподскача от радост.

Единият от „Предаторите“ беше пренасочен над крайградската къща в Рас ал Хайма. Но макар в Лондон да беше утро, в Залива вече бе следобед. Разузнавателният самолет успя да заснеме единствено хората, които дойдоха да чистят. И атаката на спецчастите на ОАЕ.

Беше твърде късно да спрат отряда, ръководен от бившия британски офицер Дейв Дефорест. Неговият приятел — шефът на МИ-6 в Дубай, все пак успя да пусне слуха, че атаката е в резултат на анонимен сигнал от съсед.

Двамата чистачи не знаеха нищо. Бяха наети от агенция, която им бе платила предварително. Все пак в къщата бяха намерени косми от черна брада и коса. Съседите разказаха, че е идвал и „Ван“, но никой не беше запомнил номера му. По-късно откриха изоставената кола и се оказа, че е крадена.

От шивача и бръснаря дойде много по-ценна информация. Двамата не се поколебаха да разкрият всичко, което знаеха, но, за съжаление, успяха да опишат само петима мъже. Единият бе Хатаб. Вторият бе Сюлейман, който присъстваше в списъка на местните заподозрени. Другите двама така и не бяха разпознати.

Описанието на петия обаче направи сериозно впечатление на Дефорест. Както и на местния шеф на МИ-6.

Те дори не подозираха за съществуването на Афганеца — затова просто изпратиха данните в Лондон. Нямаха представа, че хората там ще изпаднат в истерия заради един едър рошав мъж с дълга черна брада. Все пак от Дубай уточниха, че той вече е обръснат и вероятно е облечен в мохерен костюм.

Стив Хил, Марек Гъмиени и хората от Едзел се зарадваха най-вече на последните реплики на бръснаря и шивача. Арабите се бяха

отнесли към госта си с почит. Той очевидно щеше да напусне Залива жив.

Майкъл Макдоналд и Гордън Филипс споделяха радостта На останалите, но изпитваха и известни съмнения. Знаеха, че агентът им най-сетне е преминал всички проверки и е приет за истински воин на Аллах. И след няколко тревожни седмици бяха засекли „признаци на живот“.

Но беше ли разкрил нещо за „Скат“? Накъде го бяха отвели? Имаше ли как да се свържат с него?

Дори да се свържеха обаче, нямаше да научат нищо. Самият той не знаеше какво точно става.

А това, което никой от тях не подозираше, бе, че в същия момент в Сингапур „Контесата на Ричмънд“ вече разтоварваше скъпия си товар.

13.

Макар никой от групичката да не подозираше, че доскорошното им убежище е разкрито, измъкването им си беше щастлива случайност. Ако бяха поели към някое от шестте емирства на западния бряг, със сигурност щяха да попаднат в капан. Те обаче тръгнаха на изток към Оманския залив и Фуджайра.

Скоро асфалтираният път свърши и заизкачваха нагорещените склонове на Джабал Ибир. След дълъг преход стигнаха върха и оттам се спуснаха към малкото пристанище Диба.

Полицията в град Фуджайра, който се намира доста по на юг, взе под внимание получения от Дубай сигнал и блокира главния път. Бяха спрени и проверени доста „Ванове“, но от четиримата терористи нямаше и следа.

Градчето Диба не представлява нищо особено — няколко редици бели къщи, една джамия със зелен купол и малко пристанище с рибарски лодки, в което от време на време акостира корабче с туристи и гмуркачи.

В един пуст залив недалеч оттам чакаше моторница, издърпана на каменистия бряг. Мощните ѝ извънбордови двигатели бяха вдигнати над водата. Върху палубата бяха наредени резервни туби с гориво. Двучленният ѝ екипаж се криеше под сянката на единствения храст наблизо.

Двамата местни младежи бяха дотук. Щяха да зарежат крадения „Ван“ някъде в планината, а после да се загубят из уличките на родния град на Маруан ал Шехи. Сюлейман и Афганецът увиха западните си дрехи в торбите, за да ги предпазят от пръските солена вода, и помогнаха да избутат моторницата в морето. Тя бавно пое с четиримата си пътници покрай брега на север, за да стигне почти до носа на полуостров Мусандам.

Контрабандистите нямаха намерение да пресичат протока по светло. Двайсетина минути след залез кормчията предупреди останалите да се хванат здраво и даде газ. Моторницата се изстреля от скалистите плитчини и полетя към иранските брегове. От скоростта

носът ѝ се вдигна над водата. Мартин прецени, че се движат почти с петдесет възела. Кефиите, с които през деня четиримата бяха увидели лицата си, за да ги скрият от жарките слънчеви лъчи, сега ги пазеха от разбиващите се в носа вълни.

След по-малко от половин час пред очите им се появиха първите светлинки от отсрещния бряг. Кормчията насочи моторницата на изток — към Пакистан и Гуадар. Преди месец Мартин беше минал същия курс под платната на „Раша“, а сега се връщаше обратно с десетократно по-висока скорост.

Когато наближиха Гуадар, моторницата намали и спря. Мартин изпита истинско облекчение. Водачите им извадиха фунии и преляха гориво от тубите в резервоара. Как и къде щяха да заредят за обратното пътуване, си беше тяхна работа.

Фейсал бин Селим обясняваше на Мартин, че контрабандистите могат да пресекат разстоянието от Оман до Гуадар и да се върнат обратно само за една нощ. Този път очевидно щяха да продължат още по-нататък и да пътуват и през деня.

По изгрев вече бяха навлезли доста навътре в пакистански води. Движеха се относително близо до брега, но така или иначе, наоколо нямаше любопитни очи и поддържаха добро темпо. Към обяд Мартин предположи, че вероятната им цел е Карачи. Но нямаше представя защо.

Наложи се да презаредят в открито море още веднъж и малко преди залез спряха в едно рибарско селце недалеч от предградията на най-голямото пакистанско пристанище.

Сюлейман може и да не беше идвал тук, но явно някой го бе подготвил добре. Едно от малкото неща, заради които Мартин изпитваше известно възхищение към Ал Кайда, беше колко усилия, време и пари бяха готови да отделят за подготовката и проучването на терена.

Арабинът безпогрешно се насочи към единствената кола в селцето, която се даваше под наем, и успя да договори добра цена. Фактът, че двама непознати слязоха от лодка на контрабандисти и не извадиха никакви документи, не впечатли никого. Намираха се в Белуджистан, където законите на Карачи не важаха.

Колата вонеше на риба и пот, а двигателят ѝ се давеше и не позволяваше повече от шейсет километра в час. Разбитите пътища

също. Все пак успяха да стигнат до магистралата, а по нея и до летището, тъкмо навреме.

Съвсем логично Афганецът изглеждаше напълно объркан. Беше пътувал със самолет само два пъти — и то окован в американския С-130 „Херкулес“. Нямаше представа от чекиране и проверка на паспорти и билети. Без да крие усмивката си, Сюлейман го поведе из залите.

Арабинът успя да се ориентира в хаоса на летището и откри гишетото на малайзийските авиолинии, откъдето купи два билета за Куала Лумпур. После попълни формулярите за визи на английски и плати в брой с американски долари.

Самолетът им беше „Еърбъс“ 330. Полетът отне шест часа, плюс два заради промяната на часовата зона. Кацнаха в осем и трийсет, малко след като им сервираха лека закуска. Мартин за втори път подаде бахрейнския си паспорт за проверка и се запита дали пак ще мине без проблем. Мина. Фалшификатът беше съвършен.

Сюлейман отново го поведе — този път от залата за пристигащи международни полети към вътрешни заминаващи, Там купи два билета. Мартин видя закъде са чак когато се наложи да покаже бордната си карта. Летяха за остров Лабуан.

Познанията му за него бяха смътни. Беше разположен във водите северно от Борнео и принадлежеше на Малайзия. Туристическите справочници го описваха като космополитен рай, ограден от коралови рифове, но според докладите на западните разузнавания бе по-скоро рай за организираната престъпност.

Навремето Лабуан бил част от султаната Бруней, от чиито брегове го делят някакви си трийсет километра. През 1846-а е завзет от англичаните, които го владеят 115 години, без да смятаме трите по времето на Втората световна война, през които е под японска окупация.

През 1963-та британците отстъпват контрола върху него на новосъздадената държавица Сабах, която по-късно става провинция на Малайзия.

Поначало седемдесетте и пет квадратни километра на Лабуан не предлагат кой знае какви икономически възможности, така че островът си ги е създал допълнително — за да стане една от добре познатите в света офшорни зони, която привлича безброй съмнителни бизнеси.

Мартин си даваше сметка, че пътува към едно от най-опасните пиратски свърталища в региона и че колкото се може по-бързо трябва да изпрати някакъв сигнал към централата, ала още нямаше представа как.

Самолетът кацна за четиридесетминутен престой в Ку-чинг, но на транзитните пътници не бе позволено да го напускат. После отново излетя, направи полукръг и се насочи на северозапад към Лабуан. Далеч под него „Контесата на Ричмънд“ цепеше водите към Кота Кинабалу, където я очакваше товарът от ценен дървен материал.

Малко след излитането стюардесата раздаде на всички формуляри за кацането. Сюлейман взе и двата и ги попълни. Мартин трябваше да се преструва, че не знае добре английски и че не разбира почти нищо от разговорите около себе си. А и въпреки че на летището в Куала Лумпур двамата със Сюлейман се бяха преоблекли в костюми, той нямаше химикалка и не виждаше причина да поиска. По план бяха бахрейнски инженер и омански счетоводител и пътуваха за Лабуан, за да сключат там договор с някаква компания за природен газ. И именно това попълваше във формулярите Сюлейман.

Мартин прошепна, че трябва да отиде до тоалетната, стана и се отправи към задната част на салона. Едната тоалетна беше свободна, но той се престори, че и двете са заети, върна се и продължи напред. В „Боинг“ 737 има икономична и бизнес-класа, разделени от завеса. Мартин имаше нужда от прикритието ѝ.

Застанал пред вратата на тоалетната в бизнес-класата, той се наведе към стюардесата, измърмори някакво извинение и издърпа от предния джоб на блузата ѝ химикалка и празен формуляр. Вмъкна се в тоалетната, надраска кратко съобщение на гърба на картончето, сгъна го, пхна го във вътрешния си джоб, излезе и върна химикалката. После тръгна към мястото си.

Малкото подредено летище в Лабуан беше пълна противоположност на това в Карачи. Мартин все още нямаше представа къде отиват, но усещаше, че това може да е последният му шанс да изпрати съобщението си, и се надяваше на някакъв късмет.

Късметът го споходи пред вратите на залата, която служеше за чакалня и за заминаващите, и за пристигащите полети.

Инструкциите, дадени на Сюлейман, очевидно бяха точни и подробни. Бяха прекосили половината свят и той се бе справил с

формалностите с лекота. Мартин нямаше как да знае, че спътникът му членува в Ал Кайда вече десет години и че е служил вярно на организацията както в Ирак, така и в Далечния изток. Нямаше как да знае и какви точно са уменията му.

Сюлейман спря на улицата и замахна за такси. След минута едно спря. Беше заето, но явно щеше да стовари пътниците си пред летището.

От него слязоха двама души, очевидно англичани. Бяха едри, мускулести млади мъже с къси панталони и шарени ризи, видимо смазани от жегата и влагата. Единият извади пачка малайзийски банкноти, за да плати на шофьора, а другият отвори багажника и почна да измъква оттам куфарите и саковете им. Двамата впрочем се връщаха с материал за местните рифове по поръчка на английското списание „Спорт Дайвър“.

Онзи отзад не успяваше да се справи с багажа — два куфара с дрехи и два сака с водолазна екипировка. Преди Сюлейман да успее да реагира, Мартин се спусна да помогне и докато пренасяше единия сак през тротоара, скришом пхна сгънатия формуляр в страничното му отделение.

— Благодаря, приятел — каза водолазът, после тръгна с колегата си към гишетото за заминаващите, за да се регистрират за полета до Куала Лумпур, откъдето щяха да се прекачат за Лондон.

Указанията на Сюлейман към малайзийския таксиджия бяха на английски. Таксито ги откара до посочената корабна агенция на пристанището, където ги посрещна човек, който явно ги очакваше. Също като тях, и той не носеше традиционно облекло или дълга брада. И той беше такфир. Представи се като господин Лампонг и ги поведе към петнайсетметров катер, с който след минути напуснаха доковете.

Катерът вдигна десет възела и се насочи на североизток към Кудат, Сулу и скривалището на терористите във филипинската провинция Замбоанга.

Дотук пътуването бе изтощително, а и не бяха успели да се наспят в самолета, така че люшкането по вълните и морският бриз скоро ги приспаха. Човекът зад руля бе член на Абу Саяф и добре познаваше пътя. Прибираше се у дома. Слънцето залезе и тропическата нощ ги обгърна. Катерът продължи да се носи през

нощта, мина покрай светлините на Куда и малко след протока Балабак прекоси невидимата граница на филипинските териториални води.

* * *

Господин Уей си бе свършил работата предсрочно и вече пътуваше обратно към Китай. Задачата се беше оказала трудна, но той изпитваше истинска наслада, че най-сетне се намира на борда на китайски кораб и яде качествена китайска храна, а не онези боклуци, които пиратите му сервираха в лагера си.

Не знаеше, а и не се интересуваеше с какво точно им е бил полезен. За разлика от убийците от Абу Саяф и неколцината индонезийски фанатици, които пет пъти дневно свеждаха чела в молитва върху черджетата си, Уей Уин Ли беше член на триадата Змийска глава и не се молеше никому за нищо.

Резултатът от усилията му всъщност бе изключително прецизно копие на „Контесата на Ричмънд“, получено от кораб с приблизително същите размери и тонаж. Той не знаеше нито как се казва оригиналният съд, нито как ще бъде наречен новият. Единственото, което го интересуваеше, бе уговорената пачка долари — а тя бе изтеглена от банка в Лабуан по кредитна линия, открита от покойния Тефик Ал Кор.

За разлика от господин Уей, капитан Маккендрик се молеше. Даваше си сметка, че не го прави достатъчно често, но все пак в Ливърпул го бяха възпитали в добрите традиции на ирландските католици, затова държеше на мостика статуетка на Светата Дева, а на стената в каютата му имаше разпятие. Преди плаване винаги се молеше за безпроблемно пътуване, а когато се прибираще у дома, благодареше на Бог за милостта му.

Сега обаче, докато местният лоцман внимателно рулираше „Контесата“ покрай плитчините към пристанището в Кота Кинабалу, не му се налагаше да се моли. Капитан Маккендрик за пореден път избърса с кърпа потния си врат и благодари на лоцмана. Най-сетне можеше да се отпусне в климатизираната си каюта и дори да удари една студена бира. Товарът му го очакваше на доковете и с повече късмет щеше отново да поеме на път още следващата вечер.

* * *

В Куала Лумпур двамата млади водолази се прекачиха в самолет на „Бритиш Еървейс“ и погълнаха на борда достатъчно бира, за да се унесат в тежък сън. Полетът трябваше да продължи дванайсет часа, но заради смяната на часовите зони, щяха да кацнат на Хийтроу призори. Куфарите им пътуваха в багажното, а саковете бяха натъпкани в отделенията над главите им. В тях имаше маски, плавници и неопренови костюми. Само водолазните ножове пътуваха в куфарите. Все още никой не подозираше, че в страничното отделение на единия от саковете се намира и един сгънат малазийски формуляр.

* * *

Под светлината на прожектора бояджията довърши последната буква от надписа върху кърмата на отвлечения кораб. На мачтата се вееше червеният флаг на британския флот. На бордовете вече пишеше „Контесата на Ричмънд“, а под името на кърмата бе добавено и „Ливърпул“.

Рано сутринта в устието бавно влезе катер. На борда му бяха последните двама души от новия екипаж на бившата „Яванска звезда“. Тези, които щяха да поведат кораба в неговото — и своето — последно пътуване.

* * *

Товаренето на „Контесата на Ричмънд“ започна по изгрев слънце, когато температурите още се траеха. Два-три часа по-късно въздухът стана като в сауна. Пристанищните кранове не бяха първа младост, но докерите си знаеха работата. Свързаните с вериги трупи се люшваха над палубата и после внимателно ги спускаха към трюма, където потните членове на екипажа ги подреждаха един до друг.

По обед дори местните работници трябваше да се скрият от жегата и през следващите четири часа на открито на доковете не се

виждаше жива душа. Оставаше не повече от месец до пролетните мусони и влажността на въздуха, която рядко падаше под деветдесет процента, вече стигаше близо сто.

Капитан Маккендрик предпочиташе да отплава колкото се може по-скоро, но товаренето приключи чак по залез, а лоцманът, който щеше да го изведе в открито море, щеше да се появи чак на следващата сутрин. Очакваше ги поредната задушна нощ. Капитанът въздъхна и се прибра в климатизираната си каюта.

Местният корабен агент и лоцманът се появиха в шест сутринта и след като беше разписан и последният документ, „Контесата“ напусна пристанището и навлезе в Южнокитайско море.

Също като „Яванска звезда“ неотдавна, корабът се насочи на североизток към протока Балабак, откъдето щеше да поеме на юг през архипелага Сулу към Сурабая, където пък, както мислеше капитанът, го очакваха шест контейнера с фина коприна. Той нямаше как да знае, че всъщност там не го чака нищо.

* * *

Катерът спря до малък дървен кей в един от тесните заливи на Замбоанга и господин Лампонг поведе гостите си към някаква постройка, издигната на колове над водата. В нея спяха и се хранеха мъжете, избрани за мисията, която Мартин познаваше като „Скат“, а домакинят му — като Ал Исра. В постройката все още бяха и онези, които участваха в преобразяването на „Яванска звезда“.

Разнородната група включваше индонезийци от Джемаат Ислямия — организацията, отговорна за бомбените атентати в Бали, — и филипинци от Абу Саяф. Разговорите се водеха на тагалог, явански диалект и тук-там арабски. Мартин лека-полека започна да си изяснява кои са бъдещите членове на екипажа и какви са специфичните им задачи.

Явно механикът, щурманът и радистът бяха индонезийци. Стана ясно, че Сюлейман разбира от фото и видео. Каквото и да се случеше, работата му, преди да загине като мъченик, бе да заснеме всичко и с помощта на лаптоп и сателитен видеотелефон да изпрати целия материал в телевизия „Ал Джазира“.

Имаше едно момче, което приличаше на пакистанец, но Лампонг му заговори на английски. От отговора на момчето Мартин предположи, че е от семейство на пакистански имигранти в Англия. Говореше с типичен северняшки акцент. Може би беше някъде от Лийдс, Брадфорд или областта. Мартин не успя да разбере каква точно е задачата му. Реши, че е готвачът.

Оставаха още трима. Единият естествено беше Афганеца. Неговото присъствие бе жест лично от страна на Осама бин Ладен. Другият бе инженер-химик и специалист по експлозивите. Третият трябваше да е водачът на мисията. Той обаче все още отсъстваше. Щяха да се срещнат с него по-късно.

Малко преди обяд Лампонг прие обаждане на сателитния си телефон. Разговорът бе съвсем кратък. „Контесата на Ричмънд“ вече бе в открито море. Щеше да стигне Тауитауи и Холо привечер, така че катерите имаха още около четири часа до тръгване. Междувременно Сюлейман и Мартин бяха сменили изисканите си костюми с обикновени панталони, шарени ризи и сандали. Измиха се в залива, после казаха молитвите си и вечеряха риба и ориз.

За Мартин оставаше само да наблюдава — макар и без да разбира какво точно се случва — и да чака.

* * *

Водолазите имаха късмет. Повечето пътници в самолета бяха малайзийци и се наредиха на дълга опашка пред гишето за чужденци. И понеже куфарите и на двамата се появиха сравнително бързо, трябваше само да минат през паспортната проверка на своето гише и да се насочат към лентата с надпис „нищо за деклариране“.

Беше сиво мартенско утро. Дали бръснатите им глави, наболите бради или шарените ризи с къси ръкави, изпод които се подаваха мускулестите им ръце, но нещо все пак предизвика интереса на един от митничарите и той ги отклони за проверка.

— Паспортите, ако обичате.

Чиста формалност. Всичко си им беше наред.

— Откъде пристигате?

— От Малайзия.

— Цел на посещението ви там?

Единият от младежите посочи саковете. Изражението му показваше, че намира въпроса за идиотски, защото те бяха с огромното лого на една световноизвестна компания за водолазна екипировка.

Да се правиш на интересен пред митничар е голяма грешка. Лицето на служителя остана безизразно, но тъй като в дългата си кариера той беше попадал на всевъзможни забранени субстанции, пристигащи от Далечния изток, сега просто кимна към единия сак.

Вътре наистина нямаше нищо освен екипировката. Докато го закопчаваше, пръстите му опипаха страничните джобове, той измъкна оттам сгънат плътен лист, огледа го и прочете надрасканото върху него.

— Откъде имате това, господине?

Водолазът се обърка.

— Нямам представа. За пръв път го виждам.

Друг митничар, който стоеше на няколко метра от тях, забеляза, че има някакво напрежение, и се приближи.

— Бихте ли ме изчакали тук? — каза първият и изчезна през една врата.

Многото огледала в митниците не са само за красота. Зад тях често седи дежурната смяна от службите за вътрешна сигурност — в дадения случай беше МИ-5.

След минути водолазите бяха настанени в отделни стаи за разпит. Митническите служители внимателно провериха багажа им. Нищо нередно.

Цивилният агент оглеждаше разгънатия формуляр.

— Явно някой го е пхнал там — повтори изнервено младият мъж.

Вече беше девет и половина. Стив Хил беше зад бюрото си във Воксхол Крос, когато личният му и свръхсекретен телефон звънна.

— С кого разговарям? — чу се отсреща.

Хил изпита разбираемо раздражение. Колкото и да беше невероятно, линиите сигурно се бяха преплели.

— Вероятно трябва да ви задам същия въпрос — отвърна той. — Мисля, че имате грешка.

Агентът от МИ-5 беше изчел бележката от раницата на водолаза. Нещо повече — версията на младежа му се виждаше правдоподобна. В

такъв случай...

— Обаждам се от Терминал 3 на Хийтроу. Служби за сигурност. Спряхме за проверка пътник от Далечния изток и намерихме в багажа му написана на ръка бележка. Думата „Клин“ говори ли ви нещо?

Сякаш някой удари Стив Хил в корема. Нямахте грешка. Нито преплитане на линии. Той продиктува длъжността и ранга си и нареди двамата мъже да бъдат задържани до пристигането му. Трябваша му пет минути, за да изкара колата от подземния паркинг, да прекоси Воксхол Бридж и да обърне надолу по Кромуел Роуд към летище „Хийтроу“.

След час разпити разбра, че водолазите са чисти и не знаят нищо. Поръча да им донесат закуска и ги помоли отново да си припомнят всяка подробност, която можеше да разкрие евентуалната самоличност на подателя.

Внезапно единият възкликна:

— Марк, помниш ли онзи, май беше арабин, дето ти помогна да свалите багажа от таксито?

— Какъв арабин? — Хил наостри уши.

Водолазите опитаха да го опишат колкото се може по-подробно. Черна коса, къса черна брада, черни очи, мургаво лице. Жилав мъж на около четиридесет и пет. С тъмен костюм.

Хил разполагаше с показанията на бръснаря и шивача от Рас ал Хайма. Беше неговият човек. Сърдечно благодари на младежите и нареди да им осигурят транспорт да се приберат.

После позвъни на Гордън Филипс в Едзел и на Марек Гъмиени във Вашингтон и им разкри съдържанието на бележката.

„Ако обичате страната си, моля ви, когато се приберете у дома, да се обадите на телефон xxxxxxxxxx. Просто кажете че според «Клин» става въпрос за един кораб“.

— Направете каквото е необходимо — заповяда Хил на Ед. зел.
— И претърсете света за изчезнал кораб.

* * *

Лиам Маккендрик и капитан Херман от „Яванска звезда“ имаха сходна съдба. Терористите ги изчакаха да преведат корабите си през архипелазите и тесния проток между Тауитауи и Холо, докато пред тях

се разкрие широкото море Сулавеси и, малко по на юг, протокът Макасар.

Екипажът на Маккендрик се състоеше от шестима: петима индийци от Керала, до един християни, лоялни и работливи, и помощникът му — гибралтарец. Когато катерите приближиха, капитанът беше в каютата си. Точно както на „Яванска звезда“, моряците нямаха време за реакция. Десетима въоръжени мъже за секунди прескочиха перилата и се втурнаха към мостика. Господин Лампонг ги последва с много по-спокойна крачка.

Този път обясненията и заплахите бяха излишни. От „Контесата на Ричмънд“ се искаше само едно — да изчезне завинаги. Уви, ценният товар в трюмовете също щеше да си замине.

Бандитите подредиха екипажа на кърмата и откриха огън. Телата на моряците се прекатуриха през перилата в конвулсивен протест към несправедливостта на смъртта. Лампонг не се притесняваше, че труповете могат да изплуват. Акулите си знаеха работата.

Лиам Маккендрик остана последен. Той се пенеше, крещеше и наричаше Лампонг мръсна безбожна свиня. Последното никак не се хареса на мюсюлманина и той се погрижи капитанът, макар и надупчен от куршумите, да е още жив, когато тялото му падне при акулите.

Пиратите от Абу Саяф отлично знаеха какво да направят, за да потопят кораба. И когато морската вода започна да нахлува в трюма през отворените клапи, катерите се отдалечиха да неколкостотин метра и зачакаха. „Контесата“ се наклони, носът ѝ се изправи във въздуха и после бавно се скри под повърхността.

Терористите с пълна скорост се понесоха към Филипините.

* * *

Лампонг даде сигнал по сателитния телефон и мъжете в наколната постройка се приготвиха за път. Докато слизаха по стъпалата към моторната лодка, Мартин си даде сметка, че тези, които остават, не изпитват облекчение, а само завист.

Макар да бе прекарал години в спецчастите, той никога не бе срещал терорист-камикадзе. А сега не само бе обграден от такива, но и

се беше превърнал в един от тях.

В замъка Форбс дълго бе проучвал мотивите им и познаваше непоколебимото им убеждение, че подкрепят свещена кауза, както и вярата им, че действията им са благословени от Аллах и че с тях си гарантират място в рая. Това бе по-силно от желанието за живот.

Но любовта към Аллах сама по себе си не бе достатъчна. В душите им гнездеше дълбока омраза, която ги разяждаше като киселина. И сега омразата бе навсякъде около него.

Виждаше я по лицата на бандитите от Абу Саяф, които се наслаждаваха на всяка възможност да погубят някой неверник. Виждаше я и у арабите, които се молеха за шанса да унищожат колкото се може повече християни, евреи и несъвършени мюсюлмани. И най-вече я виждаше в очите на Ал Хатаб и Лампонг, които бяха омърсили вярата си, за да провикнат незабелязани в света на враговете си.

Джунглата се точеше бавно от двете им страни. Той огледа спътниците си. Омразата и фанатизмът ги сплотяваха. Чувстваха се по-благословени и от най-праведните вярващи.

Мартин бе убеден, че и те засега нямат ни най-малка представа в какво точно ще се състои саможертвата им, къде отиват, каква е целта им и как ще подхождат към нея.

Знаеха единствено, че ще нанесат на Шейтана такъв удар, че за него ще се говори стотици години. И те, като Пророка преди хилядолетия, поемаха на пътуване към небесата. Пътуване, наречено Ал Исра.

Устието се раздели на два ръкава и те поеха по по-широкия. На следващия завой пред очите им изникна закотвен кораб. Носът му бе насочен по течението, корабът бе готов да се отправи в открито море. На палубата му имаше шест големи контейнера. Името му бе „Контесата на Ричмънд“.

За миг Мартин помисли да избяга в джунглата. Имаше достатъчно опит от тренировъчния лагер на САС в тропическите гори на Белийз. В следващия момент обаче разбра колко безсмислено би било. Нямаше да успее да измине и километър без компас и мачете и преследвачите му вероятно щяха да го заловят до час. Щяха да последват дни на ужасяващи изтезания, докато не изтръгнат от него подробностите за мисията. Нямаше смисъл. Щеше да чака по-добра възможност — ако въобще се появеше такава.

Качиха се на кораба един по един. Първо индонезийците — механикът, щурманът и радистът, после арабите — химикът и фотографът, после пакистанецът от Англия със северняшкия акцент, и Афганецът, когото вероятно щяха да научат да борави с руля.

На палубата ги очакваше човекът, който щеше да командва пътуването им към вечната слава. Мартин веднага разпозна лицето му от снимките в замъка Форбс. Пред очите му стоеше Юсуф Ибрахим, дясната ръка на Ал Заркауи, багдадският палач.

Беше нисък и набит, лявата му ръка висеше безжизнена. От досието му се знаеше, че се е сражавал в Афганистан и че по време на въздушна атака е прикрил лицето си с ръка, в която са се забили десетки куршуми. Вместо да му я ампутират, той предпочел да я остави безполезно да виси край тялото му.

Носеха се слухове, че е загинал в същата атака. Не беше. Закърпиха го набързо в пещерите, а после тайно го извозиха в Пакистан, за да му бъде оказана по-сериозна медицинска помощ. А след оттеглянето на съветските войски той сякаш се изпари. По-късно се разбра, че преди отново да се появи на предните линии — този път в Ирак през 2003-та — години наред е бил шеф на охраната в един от лагерите на Ал Кайда.

Дъхът на Мартин спря. Мъжът можеше да познава Измат Хан и да поиска да си поговорят за героичните дни в Афганистан. Командирът на мисията обаче просто го изглежда празно с черните си очи.

Този човек двайсет години с истинско удоволствие бе убивал. По заповед на Ал Заркауи в Ирак бе рязал глави пред камера, а крясъците и молбите на жертвите му му бяха доставяли истинска наслада.

Мартин отвърна на безизразния му поглед и му отдаде очакваната почит. Бъди благословен, Юсуф Ибрахим, палачо на Кербала.

14.

Четиринайсет часа след потапянето на „Контесата на Ричмънд“ преправеният „Яванска звезда“ излезе в открито море. Напусна залива Моро и се насочи на югоизток към протока Макасар, през който „Контесата“ трябваше да мине по план.

Зад щурвала бе единият индонезиец, а от двете му страни — Афганеца и пакистанчето от Англия, които се учеха как се рулира.

Антитерористите, които следят корабите в тази част на света, не престават да се чудят защо често, когато някой съд бива отвлечен, пиратите правят неколкочасови кръгове в морето с пленения екипаж на борда и после го изоставят.

Причината е проста. Подобно на атентаторите от 11-и септември, които са натрупали опит в американски авиошколи, пиратите в Далечния изток имат само един начин да изучат управлението на корабите в реални условия. Индонезиецът зад щурвала на „Контесата“ мина по същия път.

Човекът в машинното имаше различна съдба. Преди години работеше на кораб, отвлечен от Абу Саяф. Предложиха му или да се присъедини към тях, или да умре. Той избра първото.

Третият индонезиец научи всичко за радиовръзката по време на работата си в пристанищните служби на едно малко градче в северната част на Борнео. По-късно се радикализира, постъпи в редиците на Джемаат Ислямия и помогна за доставянето на бомбите в нощните клубове в Бали.

От осемте души на борда само те тримата разбираха от кораби. На другите не им се и налагаше. Арабският химик отговаряше за взрива. Сюлейман щеше да заснеме шокиращите кадри и да ги изпрати където трябва. Ако се наложеше, пакистанският младеж със северняшкия акцент щеше да се престори по радиото на капитан Маккендрик. А Афганецът щеше да се редува с индонезиеца на щурвала.

В края на март в Каскадите все още нямаше и помен от пролетта. Беше кучи студ и склоновете около Хижата бяха покрити с дебел сняг.

Вътре беше уютно и топло. Въпреки денонощната телевизия, дивидитата, музиката и игрите обаче задачата ставаше все по-скучна. Пазачите нямаха кой знае каква работа и шестмесечната мисия се превръщаше в сериозен тест за издръжливост. Те все пак от време на време грабваха ските или снегоходките и се отправиха на освежителни разходки из околността. Затворникът бе лишен от тази възможност.

Когато чу, че началникът на военния съд в Гуантанамо му разрешава да се прибере в родината си, Измат Хан изпита облекчение, защото бе напълно убеден, че не би стоял в затвора в Пул и Шарки повече от година. Вместо това обаче го доведоха в тази пустош — най-вероятно завинаги, от което цялото му същество се изпълваше с ярост.

Щом положението станеше нетърпимо, той нахлузваше палтото и излизаше в ограденото дворче. Можеше да го обходи със затворени очи, без и за миг да загуби ориентация.

Десет крачки на дължина, пет на ширина. Все едно и също. Единствено в небето над главата му понякога се случваше нещо различно.

Най-често то бе покрито с тежки сиви облаци, от които се сипеше сняг. Но по-рано, горе-долу по времето, когато християните украсяваха дърветата и пееха песни, небето бе чисто и съвсем синьо.

От време на време прелитаха орли и гарвани. Птиченца кацаха на стената и го наблюдаваха, вероятно в почуда защо не се присъедини към тях на свобода. Най-много от всичко обаче Измат обичаше самолетите.

Виждаше, че някои от тях са военни, макар никога да не бе чувал нито за Каскадите, където се намираше в момента, нито за авиобазата „Маккорд“ на около седемдесет километра западно от тях. Въпреки това ясно помнеше американските бомбардировачи над Северен Афганистан и не можеше да ги сбърка с нищо друго.

Често прелитаха и пътнически самолети. Бяха в различни цветове и с различни емблеми на опашките, но той си даваше сметка, че това не са национални флагове, а знаци на компании. Освен

кленовото листо. Самолетите с кленовото листо се появяваха доста често, винаги идваха от север и набираха височина.

Не му беше трудно да се ориентира в посоките. По залеза разбра накъде е запад. Молеше се в обратната посока, към Мека. Предполагаше, че се намира в САЩ, защото пазачите му очевидно бяха американци. Защо тогава от север идваха самолети с друг флаг? Сигурно там имаше друга държава — страна, чийто символ бе червено листо върху бял фон. Докато бавно обикаляше малката си клетка, той не преставаше да мисли за тази северна държава. А това, което виждаше над главата си, всъщност бяха излитащите от Ванкувър самолети на „Еър Канада“.

* * *

В един долнопробен бар на пристанището в Порт ъф Спейн, Тринидад, група главорези нападна и закла двама моряци. До пристигането на тринидадската полиция свидетелите вече бяха развили амнезия и си спомняха единствено, че нападателите, които започнали кавгата, били петима местни. Полицията така и не успя да разкрие нещо повече за инцидента и никой не попадна зад решетките.

Убийците наистина бяха островитяни. Те нямаха нищо общо с ислямисткия тероризъм, но мъжът, който им плати, беше висш функционер на Джемаат ал Муслимин, тринидадското разклонение на Ал Кайда.

Макар да не е добре позната на западните медии, Джемаат ал Муслимин постепенно засилва влиянието си в региона, особено откакто през последните години броят на имигрантите от Средния изток, Централна Азия и Индия, които пренасят исляма в Карибския басейн, все повече и повече расте.

Парите, с които групировката плати на наемните убийци, идваха от сметка, открита от вече покойния Тефик Ал Кор, а заповедта за екзекуцията бе предадена лично от пратеник на доктор Ал Хатаб.

Документите на убитите моряци си бяха в джобовете им и полицията разбра, че са граждани на Венецуела и членове на екипажа на един от венецуелските кораби, акостирал в пристанището.

Капитан Пабло Монталбан бе смаян и дълбоко натъжен от новината за смъртта им, но нямаше никакво време за губене, затова остави подробностите по оформянето на документите и превозването на телата в ръцете на венецуелското консулство. После се свърза с местния си агент с молба бързо да им намери заместници. Онзи поразпита и извади късмет. Върна се с двама млади възпитани индийци от Керала, които се препитаваха като наемни моряци из цял свят и разполагаха с всички необходими документи.

Капитанът веднага ги нае и те се присъединиха към останалите четирима членове на екипажа. Така „Доня Мария“ отплава само с един ден закъснение.

Капитан Монталбан имаше смътната представа, че повечето индийци са хиндуисти, но не знаеше, че има и над сто и петдесет милиона мюсюлмани. Не знаеше също, че радикализирането на мюсюлманите в Индия по нищо не отстъпва на това в Пакистан и че Керала, бивша люлка на комунистическото движение, се е превърнал в един от центровете на ислямисткия екстремизъм.

Новаците в екипажа му наистина бяха прекосили половината земно кълбо като наемни моряци, но по нечия изрична заповед и за да натрупат опит. Католикът от Венецуела нямаше как да предположи, че те работят и за Джемаат ал Муслимин. Пияните нещастници в бара бяха изгубили живота си, за да освободят място за двамата индийци.

* * *

Щом разбра за бележката от Далечния изток, Марек Гъмиени незабавно прелетя над Атлантика. Този път обаче водеше със себе си специалист в една малко по-различна област.

— Арабистите свършиха каквото можаха, Стив — каза той на Хил, преди да тръгне. — Сега ни трябва хора, които познават търговските кораби.

Придружителят му беше служител на Федералното митническо бюро. Стив Хил, от своя страна, доведе от Лондон свой колега от морското звено на антитерористичния отдел на МИ-6.

Чък Хемингуей от Ню Йорк и Сам Сиймор от Лондон се познаваха задочно от разузнавателните доклади и разработки, но в

Едзел за първи път се срещнаха лице в лице. Беше им обяснено, че разполагат с дванайсет часа да вникнат във въпроса и да представят своята версия за мащаба на заплахата и евентуалното ѝ противодействие. Когато настъпи моментът да се изправят пред Гъмиени, Хил, Филипс и Макдо-налд, Чък Хемингуей започна пръв:

— Не става дума за обичайното издирване, а за търсене на игла в купа сено. Издирването си има цел, докато всичко, с което разполагаме сега, е, че — може би — търсим някакъв плавателен съд. Нека ви обясня. Към днешна дата по света плават четиридесет и шест хиляди търговски кораба. Половината от тях са под флагове на държави като Либерия, Антигуа и други, които са известни с, меко казано, либералната си морска политика. И всеки от тези флагове с лекота може да бъде заменен с друг подобен, стига на капитанът или собствениците да им се прииска. Осемдесет на сто от световната търговия се извършва по море, което се равнява на товари от общо около шест милиарда тона. А регистрираните търговски пристанища са над четири хиляди. Искате да открием съд, без да знаем нито вида, нито размерите, тонажа, силуета, годините, собствеността, флага, под който плава, капитана или името му. За да открием този, както ние ги наричаме, „кораб-призрак“, ни трябва нещо повече. Или невероятен късмет.

Последва потискаща тишина.

— Звучи адски песимистично — каза накрая Марек Гъмиени. — Сам, няма ли да внесеш някоя по-радостна нотка?

— С Чък сме на мнение, че имаме шанс само ако успеем да идентифицираме евентуалната мишена на терористите, а после да завардим достъпа до нея и да проверяваме всеки пристигащ кораб — отвърна Сиймор.

— Целият съм слух — обади се Хил. — Каква би била най-вероятната мишена според вас?

— Хората в нашия бранш от години изпитват сериозни притеснения. Океаните са любимата среда на терористите. Фактът, че Ал Кайда избра да проведе най-зрелищната си атака по въздуха, на практика не се връзва с логиката. Впрочем те се надяваха да отнесат само горните етажи на Световния търговски център, но имаха невероятен късмет. Иначе най-примамливи за тях си остават морските операции.

— Сигурността по пристанищата е максимално затегната — отсече Марек Гъмиени. — Знам го със сигурност, виждал съм бюджетите.

— С цялото ми уважение, сър, мерките не са достатъчни. Например пиратските атаки и отвличанията на кораби във водите край Индонезия се увеличават с всяка година. В някои от случаите просто става въпрос за плякосване и съответно — набиране на средства за групировките. В други случаи обаче мотивите остават неясни.

— Например?

— Ами, имаме регистрирани десет отвличания на влекачи. Някои от тях така и не бяха открити. Те не могат да бъдат препродадени, защото са лесно разпознаваеми и не могат да се преправят на нещо друго. За какво са им тогава? Предполагаме, че в даден момент могат да ги използват, за да насочат отвлечен супертанкер към голямо пристанище от сорта на Сингапур.

— И да го взривят?

— Не е задължително. Просто да го потопят с отворени шлюзове. После пристанището ще е затворено поне за десетилетие.

— О'кей — каза Марек Гъмиени. — Значи... вероятният план номер едно е да отвлекат супертанкер и да го използват, за да затворят някое голямо пристанище. Не ми изглежда достатъчно зрелищно. Няма да направи впечатление — освен на самото пристанище, разбира се. Никакви жертви, никакви взривове.

— Не съм съвсем съгласен — обади се Чък Хемингуей. — Във видеозаписа от октомври 2004-та Осама бин Ладен казва, че усилията му вече ще са насочени към сриване на западната икономика. Клиентите по бензиностанциите и шопинг-центровете не си дават сметка, че световната търговия днес повече от всичко се стреми към светкавични доставки. Никой вече не иска да трупа стока в складове. Произведената в Китай фланелка, продадена в Далас в понеделник, най-вероятно е пристигнала по море не по-рано от предишния петък. Същото е и с бензина. Помислете си за Панамския или Суецкия канал. Затворете ги и световната икономика изпада в хаос. Говорим за загуби от стотици милиарди долари. Има още поне десет тесни и все така важни протока, които лесно могат да бъдат затворени с потапянето на някой огромен кораб.

— Добре, добре — каза Марек Гъмиени. — Вижте, президентът и още петима от началниците ми чакат да им докладвам. Стив, теб също те чакат на Даунинг Стрийт. Очевидно е, че не можем да разчитаме само на бележката от „Клин“, както и че не можем просто да избухнем в плач и да зарежем всичко. Трябва да предложим конкретни мерки. Така че изредете възможностите и предложете контрадействия. Не е като да нямаме ресурси.

— Разбирам, сър — отвърна Чък Хемингуей и извади един лист. — Работихме върху следните варианти. Първият: става въпрос за отвлечането на изключително голям танкер или друг товарен кораб, който ще бъде потопен в тесен, но много важен проток, устие или вход на пристанище. Единственото противодействие е съдовете, които приближават потенциалните мишени, да бъдат проверявани от морската пехота.

— О, за Бога — изпъшка Стив Хил. — Ще настане пълен хаос. Ще кажат, че ние самите действаме като пирати. А и как ще се оправим с местната юрисдикция? Това са нечии териториални води все пак.

— Ако планът на терористите успее, съответната държава така или иначе ще бъде разорена. Пък и няма да има забавяния на курсовете, защото пехотинците могат да се прехвърлят на корабите и да ги инспектират в движение. Честно казано, ако на борда има атентатори, още щом видят приближаващите военни катери, те със сигурност ще открият огън или нещо от сорта. Не могат да си позволят да ги хванат. Мисля, че няма да имаме проблем да убедим пристанищата и собствениците на плавателните съдове.

— Вариант две? — попита Хил.

— Да ударят натъпкания с експлозивни кораб в някой комплекс с нефтени платформи. Взривът ще предизвика сериозна еко-катастрофа и може да съсипе нечия икономика. Когато коалиционните войски влязоха в Кувейт, Саддам направи тъкмо това — запали нефтените кладенци. Противодействието на такава опасност е същото. Да се установи и проучи всеки съд, който се движи в радиус от десет мили от обектите.

— Нямаме достатъчно бойни кораби — отбеляза Хил. — Всеки проток, всяка нефтена платформа, всяка крайбрежна рафинерия?

— Затова трябва да потърсим съдействие на местно ниво. А и не е необходимо да са бойни кораби. Щом видят, че приближава проверка

от какъвто и да е плавателен съд, терористите ще се издадат и могат да бъдат ударени от въздуха, сър.

Марек Гъмиени потри слепоочията си.

— Нещо друго?

— Има и трети вариант, сър — каза Сиймор. — Атенат с много жертви. В този случай сигурно ще потърсят някой претъпкан курорт и ще взривят кораба в него. Последниците ще са ужасяващи. Знаете за Халифакс, нали? През 1927-а натъпкан с боеприпаси кораб се взривява в пристанището и направо изтрива града от картата. Все още го броят за най-голямата неатомна експлозия в историята.

— Трябва да подготвя доклада си, Стив — каза Гъмиени, преди да се разделят на пистата. — Хич няма да ми е лесно. Ако вземем някакви ответни мерки, а няма как да не вземем, медиите рано или късно ще надушат всичко. Затова трябва да подготвим възможно най-добрата легенда, за да не позволим на ония да се докопат до полковник Мартин. Знаеш много добре, че независимо колко уважавам работата му, реалностите са си реалности. Шансовете му са почти равни на нула.

* * *

Майор Лари Дювал погледна към огрятата от аризонското слънце писта и за кой ли път се възхити на силуета на своя F-15 „Страйк Игъл“. Летеше с този модел вече десет години и го харесваше повече от всичко.

Като по-млад имаше честта да лети с F-111 „Ардварк“ и F-G „Уайлд Уизъл“; и те също бяха доста сериозни машини, но „Игъл“ беше абсолютният връх за военен пилот с двайсетгодишна служба като него.

Самолетът, с който днес трябваше да прелети разстоянието от авиобазата „Люк“ до щата Вашингтон, още не беше готов. Около корпуса му се суетяха мъже и жени в работни комбинезони, а той просто стоеше, притихнал като заспала птица. Лари Дювал завиждаше на своя „Игъл“ — независимо от изключително сложното и прецизно оборудване, той не можеше да чувства като човек. Никога нямаше да изпита страх.

Изтребителят беше преминал основен ремонт и технически преглед в базата и по правилник след толкова дълъг период в хангара се налагаше пробен полет.

И точно това чакаше самолетът сега, огрян от слънчевите лъчи в цялото си великолепие: 19 метра дълъг, 5,5 метра висок, с 13 метра размах на крилата и тегло 18 тона без допълнителен товар. С него стигаше до 37.

Лари Дювал се обърна и видя приближаващия капитан Ники Джоунс, оператора на оръжейните системи. До авиобазата „Маккорд“ Джоунс щеше да има предостатъчно време да провери изправността на всичките.

Откритата кола дойде да ги откара до отдалечения на осемстотин метра изтребител. Рутинната проверка преди полет им отне десетина минути, макар да беше малко вероятно техническият екип да е пропуснал нещо.

Двамата се качиха в кабината, сложиха коланите и дадоха знак на техниците, които отстъпиха назад.

Лари Дювал включи двата мощни двигателя F-100 и самолетът бавно се насочи към пистата. Изчака да получи разрешение за излитане, после от дюзите изригнаха десетметрови пламъци и майорът превключи на пълна скорост.

След около километър и половина, при скорост 340 км/ч, колелата се отделиха от пистата и се прибраха. Изтребителят бе във въздуха. Дювал определи изкачване от 1500 метра в минута и когато самолетът достигна 9000 метра, стабилизира и се насочи на северозапад към Сиатъл. Далеч под тях се белееха покритите със сняг Скалисти планини.

* * *

Екипите във Форин Офис доуточняваха последните подробности по пътуването на британската делегация за срещата на Г-8 през април. Участниците щяха да летят с чартърен полет от Хийтроу до Джей Еф Кей, Ню Йорк, където щеше да ги посрещне американският държавен секретар. Останалите шест чужди делегации също щяха да кацнат на Кенеди Интернешънъл и да изчакат в специална секция там — далеч

от тълпите и демонстрациите отвън. Президентът искаше да спести на гостите си всякакви евентуални неудобства. Нямахше да се допусне повторение на Сياتъл или Генуа.

Вертолети щяха да извозят високопоставените гости от Джей Еф Кей до напълно изолирана локация, където, сред лукс и удобства, те щяха да прекарат пет дни в обсъждане на световните проблеми. Организацията беше проста и ефективна.

— Досега не е правено, но ако се замислиш, планът е перфектен — коментира един от британските дипломати. — Трябва да го пробваме, когато дойде нашият ред.

— За щастие — промърмори неговият по-възрастен и по-опитен колега, — след Гленигълс редът ни дълго няма да дойде. Нека другите малко се поизмъчат с цялата тази организация и мерките за сигурност.

* * *

Марек Гъмиени, който междувременно бе отишъл с шефа си, Портър Гос, в Белия дом, за да представи пред шестимата най-важни мъже в страната развитието на ситуацията към момента, звънна на Стив Хил.

— Казаха ми горе-долу същото като преди — поясни Гъмиени. — Каквото и където и да е, намерете го и го елиминирайте.

— Същото стана и при мен — отвърна Хил. — Да се издири и да се унищожи. Настояват да работим в екип.

— Няма проблем. Моите хора обаче са убедени, че мишената най-вероятно е САЩ, така че ресурсите ни ще са съсредоточени основно тук — бойни кораби, сателити, всичко. Ако попаднем на кораба-призрак някъде далеч от бреговете на Америка, ще пренасочим натам каквото е необходимо.

Директорът на националното разузнаване Джон Негропonte разпореди на ЦРУ да държи в течение британските партньори за мерките, които се готвят да предприемат САЩ. Нивото на секретност бе най-високото възможно.

Мерките бяха на три етапа: проследяване от въздуха, идентифициране на плавателния съд и проверка. Всяко незадоволително обяснение или съмнително поведение щеше да

доведе до прихващане на кораба с жива сила, а ако последваше съпротива — и до унищожаването му.

Беше определена и територия за наблюдение. Очертах окръжност в радиус от 550 километра от остров Лабуан после от най-северната ѝ точка изтеглиха линия през Тихия океан към Анкоридж, Аляска, а от най-южната — към бреговете на Еквадор. Затвореният между тях участък на практика бе по-голямата част от Тихия океан и включваше цялото западно крайбрежие на Канада, САЩ и Мексико, плюс цяла Централна Америка, включително Панамския канал.

Белият дом реши все още да не го съобщава официално, но всеки кораб, който се намираще в този участък и се движеше към американския бряг, щеше да бъде следен изкъсо и проверяван. На плавателните съдове, които се насочваха в обратната посока, към Азия, нямаше да бъде обръщано чак такова внимание.

Поради многогодишния натиск от различни заинтересовани страни, големите корабни компании вече бяха свикнали да предоставят на агенциите подробни сведения за маршрутите на корабите си. За седемдесет процента от съдовете в наблюдаваната зона имаше максимално точна информация. Самите компании по всяко време можеха да се свържат с капитаните си и да проверят дали всичко е наред. През последните години беше договорено и използването на пароли, така че лесно можеше да се установи дали на борда има някакъв проблем, или капитанът е принуден от похитителите да се преструва.

Седемдесет и два часа след срещата в Белия дом първият сателит КН-11 „Кийхоул“ пое по новата си орбита и започна да предава картина от очертаната около Индонезия окръжност. Компютрите му бяха инструктирани да запечатват, независимо от посоката на движение, всеки плавателен съд в радиус от 550 километра от остров Лабуан.

В момента, в който сателитът засне първия си фотос, „Контесата на Ричмънд“ се носеше през протока Макасар, приблизително на 600 километра южно от Лабуан. Затова и не попадна в кадър.

* * *

От британска гледна точка, взетите в Тихия океан мерки бяха крайно недостатъчни. Продължителен личен разговор между Даунинг Стрийт и Белия дом доведе до следното решение: Кралският флот, с помощта на египетските военноморски сили, щеше да заварди южния край на Суецкия канал и да проверява и най-малкия кораб, идващ от Азия.

Американският флот в Залива, от своя страна, щеше да поеме контрола над Ормузкия проток. Основният трафик там беше от супертанкери, които идваха празни от юг и се връщаха обратно, натоварени догоре с петрол от Иран, Катар, Бахрейн, Саудитска Арабия и Кувейт.

Хубавото за американците бе, че корабните компании, които държат подобни плавателни съдове, са относително малък брой и всяка от тях показва огромно желание да съдейства по въпроса. Морските пехотинци се спускаха на палубите с хеликоптерите си „Сий Сталиън“, проверяваха товара и екипажа и се връщаха на самолетоносачите, без да има нужда танкерите да бъдат отклонявани или да изостават от графика си.

До всяка европейска държава с излаз на море бе изпратено предупреждение за евентуалното наличие на отвлечен кораб с терористи на борда. Дания щеше да пази Копенхаген, Швеция — Гьотеборг и Стокхолм, Германия да внимава за съдовете, които приближават Хамбург или Кил, а Франция трябваше да се погрижи за Марсилия и Брест. От базата си в Гибралтар британците държаха под око протока между Херкулесовите стълбове и всеки кораб, който идваше от Атлантическия океан.

* * *

Докато се носеха над Скалистите планини, майор Дювал направи няколко маневри и установи, че изстребителят се държи отлично. Времето обаче се променяше. Безоблачното синьо небе над Аризона остана зад тях. Първо се появиха перести облаци, после, между Невада и Орегон, те станаха по-сиви и плътни, и когато минаха над река Кълъмбия и навлязоха във въздушното пространство над щата Вашингтон, от земята ги делеше шесткилометрова непрогледна завеса.

Самолетът се движеше на височина 9,5 км и видимостта там беше идеална, но майор Дювал си даваше ясна сметка, че снижаването ще го вкара в гъстата пелена, затова поиска съдействие от контролната кула в Маккорд.

От базата му отговориха да държи курс на изток, да направи заход над Спокейн и да се приготви за кацане по техните инструкции. Именно по време на завоя наляво над Спокейн се случи така, че това, което по-късно щеше да се окаже най-скъпоструващият гаечен ключ в историята на американските военновъздушни сили, се изхлузи от улея между две хидравлични вериги в десния двигател, където незабелязано бе паднал и се бе заклешил, и когато самолетът изравни, ключът тупна върху перките на турбината.

От двигателя се разнесе мощен тътен. Острите перки, които се въртяха почти със скоростта на светлината, започнаха една по една да се огъват. Всяка се врязваше в следващата. На таблото и в двата кокпита замига червена лампичка — тъкмо навреме, за да отговори на кряска на Ники Джоунс: „Какво става, да го...?!“

Един друг глас крещеше в главата на Лари Дювал: „Спри двигателя, спри двигателя“.

Многогодишният опит движеше пръстите му почти подсъзнателно и те методично започнаха да щракат тумблерите — гориво, електрически вериги, хидравлика. Десният двигател обаче вече гореше. Автоматичните пожарогасители закъсняха с малко. Двигателят се късаше на парчета.

Джоунс викаше кулата в Маккорд: „Тревога, тревога, тревога, единият двигател е извън строя...“

Прекъсна го нов трясък зад гърба му. Парчета от взривилия се десен двигател пробиха преградата към левия. На кокпита засвяткаха още червени лампички. Макар и загубил гориво, Лари Дювал можеше да се справи само с един двигател. Но ако и двата бяха извън строя, нямаше никакъв шанс. Модерните изстребители не могат да планират във въздуха като своите далечни предшественици — напротив, падат като камък.

По-късно капитанът щеше да обясни пред разследващите, че пилотът през цялото време е успявал да запази самообладание. Джоунс превключи радиопредавателя в режим на директно излъчване и от Маккорд чуваха всичко, което се случваше на борда.

— Загубих и двата двигателя — каза майорът. — Готови за катапултиране.

Капитан Джоунс погледна уредите. Намираха се на височина 7 километра и бързо падаха. Слънцето все още ги огряваше, но след секунди щяха да попаднат в мрака на плътните облаци. Той хвърли последен поглед през рамо. Задницата на изстребителя гореше като факла. Отпред пак се чу спокойният глас:

— Катапултирай. Катапултирай.

Двамата почти едновременно издърпаха ръчките до бедрата си. Повече нямаше какво да направят. Съвременните катапултиращи се седалки са дотолкова автоматизирани, че дори пилотът да изпадне в безсъзнание, сами ще направят всичко необходимо, за да го предпазят.

Нито Лари Дювал, нито Ники Джоунс успяха да видят гибелта на самолета. Телата им се изстреляха нагоре в ледения въздух. Ремъците ги притискаха плътно. В един момент седалките се стабилизираха и почнаха да падат право надолу. Гъстите облаци ги обгърнаха. По някое време сензорите регистрираха необходимата височина и отвориха парашутите, като ги откачиха от седалките. Двамата мъже, на повече от километър един от друг, увиснаха на ремъците, а седалките продължиха стремглаво да падат към земята.

Парашутите също бяха автоматизирани. Първо се отвори малкият, който стабилизира телата им във въздуха, а после и големият. Мъжете усетиха с всеки свой мускул мощния тласък, при който скоростта им от близо двеста километра в час падна на двайсет. Леденият въздух проникна през летателните им костюми. Пропаднаха през странната сумрачна влажна граница между небето и ада и се стовариха върху клоните на боровете и смърчовите отдолу.

Майорът се приземи в някакво сечище. Ударът му в земята бе омекотен от жилавите борови клони. След няколко секунди той се окопоти, свали катарамите на парашута и се изправи. После включи проследяващото устройство, за да даде сигнал на спасителните екипи.

Ники Джоунс също се блъсна в клони, ала не успя да се приземи. Снегът от короните на дърветата, в които се удари, се изсипа върху главата му. Той очакваше всеки миг да усети земята под краката си, но това така и не се случи. Парашутът се оплете в клоните и той увисна на пет метра от повърхността. „Какво толкова, сняг и борови иглички“, помисли си Джоунс, пое дълбоко въздух и се откачи от парашута.

С малко повече късмет можеше да се претърколи и да се изправи невредим. Левият му крак обаче потъна в снега между две коренища и пищялът се прекърши. Той успя да си даде сметка, че шокът и студът скоро ще изцедят силите му, и побърза да включи аварийния си предавател.

След като екипажът му го напусна, изстребителят продължи полета си още съвсем малко. Вдигна нос, завъртя се, обърна се с корема нагоре и полетя надолу. В момента, в който навлезе в плътната облачна завеса, пламъците стигнаха до резервоара и той се взриви.

Двата двигателя се откачиха от корпуса и продължиха да падат към земята. Десетте тона горящ метал се стовариха със скорост 700 км/ч върху заснежената пустош шест километра по-долу. Отломките на единия двигател унищожиха двајсетина дървета. Другият двигател нанесе много по-сериозни щети.

Офицерът от ЦРУ, който командваше екипа в Хижата, остана в безсъзнание почти две минути. Съвзе се на пода в столовата. Беше замаян и му се гадеше. Успя да се опре на едната стена и, обгърнат от дим, да повика дежурните. В отговор чу само стенания. След няколко минути вече бе успял да установи пораженията. Двамата, които играеха билиард в стаята за почивка, бяха мъртви. Трима бяха ранени. Оказа се, че свободните от смяна са били на разходка на стотина метра от Хижата по време на — както смятаха тогава — метеоритния удар. Щом се установи, че от дванайсетимата агенти на ЦРУ двама са мъртви, трима имат нужда от спешна медицинска помощ, двамата почиващи са о'кей, а останалите петима са с леки наранявания, отидоха да проверят затворника.

По-късно щяха да ги обвинят, че са забавили процедурата твърде много, но разследването ги оневини. Беше нормално първо да установят състоянието на колегите си.

Погледът през шпионката разкри, че в килията на Афганеца е необичайно светло. Когато нахлуха вътре, видяха, че вратата към дворчето зее.

Подсилените стени на самата килия бяха издържали удара. С оградата в двора обаче нямаха същия късмет. Стоварилият се върху Хижата двигател F-100 беше минал през нея и откъртил парче с диаметър метър и половина.

Затворникът беше изчезнал.

15.

Докато американците затваряха капана около Филипините, Борнео и Индонезия и оттам през Тихия океан чак до Западното крайбрежие и Централна Америка, „Контесата на Ричмънд“ се промуши през протока между островите Ломбок и Бали и навлезе в Индийския океан. После зави на запад към Африка.

* * *

Зовът за помощ бе чул поне от три места. Авиобазата „Маккорд“ беше, разбира се, едното от тях. Освен от нея сигналът бе получен и от базата на остров Уйби и от бреговата охрана при Белингам. Те влязоха във връзка за нула време, за да се опитат заедно да установят вероятното местоположение на падналият екипаж.

Дните, в които пилотите отчаяно се носеха с пояси по вълните или се надяваха на спасение сред гъстите гори, са в миналото. Днес спасителните им жилетки са съоръжени със сигнални светлини и аварийни предаватели, през които може да се установи дори гласова връзка.

Сигналните светлини свършиха работата си и местоположението на майор Дювал и капитан Джоунс бе установено с точност до метри. Достъпът до тях обаче бе затруднен от зимните условия.

Хеликоптерите нямаха видимост, което означаваше, че трябва да се подходи като едно време — високопроходимите автомобили щяха да закарат спасителния екип максимално близо до целта, а оттам бе въпрос на издръжливост и упорство.

Големият враг сега бе хипотермията, а при Джоунс ставаше въпрос и за сериозна травма. Шерифът на област Уоткъм обясни по радиостанцията, че хората му могат да бъдат в градчето Глейсиър, на един хвърлей от горите, след не повече от трийсет минути. Оттам до Джоунс нямаше да отнеме много време. Край Глейсиър живееха доста дървосекачи, които добре познаваха околността.

В Маккорд решиха да включат шерифа на честотата на аварийния предавател на Джоунс, така че двамата да поддържат контакт по всяко време.

За майор Дювал щяха да се погрижат рейнджърите от резервата, чийто опитът бе огромен. Почти всяка година се налагаше да измъкват от снега някой заблудил се турист, а и познаваха всяко кътче от областта.

Времето безмилостно течеше и телесната температура на двамата летци продължаваше да пада — особено на ранения Джоунс. Спасителните екипи бързаха да им занесат ръкавици, обувки, одеяла и термоси с топла супа.

Никой обаче не бе съобщил на спасителите — а и никой нямаше как да знае, че в пустошта се лута още един мъж. И че е много опасен.

* * *

ЦРУ извади късмет. Връзките с Хижата не бяха прекъснати. Началникът на смяната набра номера за спешни случай и в Лангли телефонът на заместник-директора Марек Гъмиени иззвъня. Беше малко след четири следобед.

Гъмиени изслуша рапорта, без да обели дума, и макар да си даваше сметка, че случилото се е жесток удар за Управлението, успя да запази самообладание и да анализира ситуацията. Двата трупа щяха да издържат още малко при минусовите температури в Каскадите. Ранените спешно трябваше да бъдат евакуирани, а беглецът да бъде заловен.

— При вас може ли да кацне хеликоптер? — попита той.

— Не, сър, няма никаква видимост, а се задава и още сняг.

— Кой е най-близкият град, до който води път?

— Мазама. Извън Пустошта е, но има относително чиста отсечка от него до прохода Харт, на километър и нещо оттук. Оттам до нас обаче е трудно проходимо.

— Чуй ме сега. Вие сте секретна изследователска лаборатория. Претърпял сте сериозен инцидент. Имате нужда от помощ. Обади се на шерифа в Мазама и го накарай да дойде към вас с каквото разполага — джипове, моторни шейни и така нататък. Да минат последния

километър със ски или снегоходки, все тая. Важното е да закарате хората в болница. Как е температурата в Хижата?

— Оправяме се. Две от помещенията са напълно разрушени, но успяхме да изолираме другите три. Отоплението не работи и сме запалили камината.

— Добре. Щом спасителните екипи пристигнат, искам да запечатате всичко и да унищожите техниката. Вземете кодовете и се изтеглете заедно с ранените.

— Сър?

— Да?

— А Афганеца?

— Остави го на мен.

Писмото от Негропонт даваше на Марек Гъмиени всички правомощия. Беше време да поизпоти армията. Той звънна в Пентагона.

Благодарение на настъпилата атмосфера на взаимно разбирателство и сътрудничество и дългия си стаж в ЦРУ той поддържаше близки контакти с Агенцията за военно разузнаване, която, от своя страна, бе в най-приятелски отношения със спецчастите. След двайсетина минути Гъмиени разбра, че в тунела все пак може и да се появи някаква светлинка.

На шест километра от авиобаза „Маккорд“ се намира огромното военно поделение Форт Люис. В една от секциите с ограничен достъп в него е разположено 1-во Оперативно подразделение на специалните сили (ОП) Алфа 143. Тройката накрая означава, че частта е планинска, тоест тип А. Командващ на взвода в момента бе капитан Майкъл Линет.

Адютантът, който прие обаждането от Пентагона, нямаше как да помогне, макар да разговаряше с бригаден генерал.

— Извън базата са, сър. На учение в Маунт Рейнър.

— Можете ли да ги върнете с хеликоптер в базата, лейтенант?

— Тъй вярно, сър, така мисля. Има добра видимост.

— А да ги прехвърлите в Мазама, близо до прохода Харт в Каскадите?

— Ще трябва да проверя, сър.

Генералът изчака на телефона. Лейтенантът се върна след три минути.

— Невъзможно е, сър. Има много голяма облачност и се очаква да вали сняг. Единственият достъп е по земя.

— Добре, все едно как, но ги изпратете там колкото се може по-бързо. Казвате, че са на учение?

— Тъй вярно, сър.

— Екипирани ли са подходящо за Пасайтен?

— Разполагат с всичко необходимо за занятия в минусови температури при неравен терен, генерале.

— Боеприпаси?

— Тъй вярно. В момента разиграват антитерористична операция в Маунт Рейнър, сър.

— Е, вече няма само да я разиграват, лейтенант. Изпратете цялата част при шерифа на Мазама. Да се свържат с човек от ЦРУ на име Олсен. Останете в постоянна връзка с Алфа и ми докладвайте всичко.

За да спести време, капитан Линет поиска да бъдат изтеглени от Маунт Рейнър по въздух. След трийсет минути вертолетът „Чинук“ взе баретите от един пуст паркинг в подножието на планината и пое на север. Стигна до малкото летище западно от Бърлингтън почти едновременно със запътилия се натам преди повече от час военен камион.

Шосе номер 20, което минава покрай Бърлингтън, се вие на изток по поречието на река Скагит и навлиза в Каскади-те. През зимата пътят е разрешен само за високопроходими машини. Камионът на спецчастите бе подготвен за движение на всякакъв терен, но напредваше бавно. Отне им четири часа да стигнат до Мазама и накрая шофьорът бе съвсем изтощен.

Хората от ЦРУ също бяха на предела на силите си, ала поне ранените им колеги, натъпкани с морфин, вече пътуваха с истински линейки на юг, към хеликоптерната площадка, откъдето щяха да ги прехвърлят в болницата в Такома.

Олсен разказа на капитан Линет каквото сметна за необходимо. Капитанът обаче настоя за повече.

— Беглецът екипиран ли е за студовете? Специални дрехи, обувки?

— Нищо специално. Боти, вълнени панталони и палто.

— А ски или снегоходки? Въоръжен ли е?

— Не, не.

— Вече е тъмно. Има ли уред за нощно виждане? Нещо, което да му помага в прехода?

— Няма. Той беше затворен под строг режим.

— Обречен е — отсече Линет. — Да си пробива път през преспите при тези температури без компас и екипировка... Ще го хванем за нула време.

— Има още нещо. Той е планинец. Роден е и е израснал в планините.

— Къде? Тук някъде?

— Не. В Тора Бора. Той е афганец.

Линет го изглежда слисано. Самият той бе участвал в боеве в Тора Бора. След нахлуването в Афганистан бе в състава на смесените войски, които пребродиха Спин Гар в търсене на голяма група араби, сред които и един саудитец, висок метър и деветдесет. После пък взе участие и в операция „Анаконда“, която също завърши с неуспех. Линет определено имаше сметки за разчистване с пущуните от Тора Бора.

— По местата — заповяда той и баретите се натовариха в камиона, който щеше да ги закара до прохода Харт. Оттам щяха да продължат със ски и снегоходки.

Докато те се приготвяха за тръгване, шерифът чу по радиостанцията, че двамата летци са открити — премръзнали, ала живи — и откарани в болница в Сиатъл. Новините бяха добри, но за един човек — Лемюъл Уилсън — малко закъсняха.

* * *

Американското и английското разузнаване все още проучваха план Едно — че Ал Кайда планира да затвори жизненоважен морски маршрут в тесен проток или устие.

В този случай най-важен бе размерът на плавателния съд. Товарът не беше от значение, въпреки че разлив на стотици тонове суров петрол със сигурност щеше да причини сериозни проблеми.

Огромните кораби, които кръстосват световния океан, са собственост само на няколко, при това уважавани и добре познати

големи компании. Близко петстотинте супертанкера бяха проверени един по един и се установи, че всичко е наред. После продължиха с по-малките съдове и когато проверката обхвана всеки над 50 000 тона и не бяха открити нередности, стана ясно, че този сценарий е на път да отпадне.

Корабният регистър на „Лойдс“ е може би най-добрият архив в корабоплаването, затова от Едзел установиха директна постоянна връзка с тях — и, по съвет именно на „Лойдс“, съсредоточиха вниманието си върху съдове, които или плават под наети флагове, или са регистрирани в съмнителни пристанища, или пък са с недоказана собственост. Морското звено на антитерористичния отдел в МИ-6 сподели информацията с ЦРУ и бреговата охрана и — без знанието на собствениците и капитаните — в черния списък попаднаха над двеста кораба, на които нямаше да бъде разрешено да доближат брега.

Но иначе все още никой не знаеше какво точно да очаква.

* * *

Капитан Линет познаваше планината и бе убеден, че без нужната екипировка никой не би могъл да измине през дълбоките преспи и скритите под тях коренища, паднали клони, камъни, ями и поточета повече от седем-осемстотин метра на час. Вероятността да се натъкне на покрито с тънък лед ручейче и да си измокри краката беше огромна, а това щеше да доведе до бързо падане на телесната температура, хипотермия и измръзнали пръсти.

Олсен бе получил от Лангли ясна заповед: беглецът при никакви обстоятелства не биваше да стига до Канада или да припарва до телефон.

Линет беше сигурен, че без компас човекът, когото търсеха, се върти в кръг и се спъва и пада на всяка втора крачка. Склоновете бяха потънали в непрогледен мрак, а луната бе скрита зад тежките облаци.

Мъжът наистина имаше петчасова преднина, но дори да се движеше по права линия, едва ли щеше да е изминал повече от четири километра. На ски баретите можеха да постигнат три пъти по-добра скорост и дори да се наложеше да ползват снегоходките, пак щяха да са два пъти по-бързи.

Линет беше прав за ските. Хората му изминаха разстоянието до Хижата за по-малко от час. Набързо я огледаха, за да установят дали беглецът се е връщал, за да си набави провизии, но не откриха нищо. Двата вече замръзващи трупа бяха отнесени в ограденото дворче, защитени от горските животни. Щом времето се оправеше, щеше да дойде хеликоптер и да ги прибере.

Взвод А се състоеше от 12 души и Линет бе единственият офицер. Заместникът му беше офицерски кандидат, а останалите десетима бяха сержанти — двама инженери (специалисти по взривовите), двама свързочници, двама медици, старши сержантът (не с една, а с две специалности), разузнавач и двама снайперисти. Докато Линет обхождаше полуразрушената постройка, старши сержантът огледа околността за следи.

Макар да се канеше да вали, сняг още не бе паднал и следите от обувките на спасителните екипи от Мазама бяха навсякъде около къщата — с изключение на разбитата стена около дворчето, откъдето на север поемаха стъпките на един-единствен човек.

Линет се замисли. Можеше да е за заблуда. Самият той никога не би тръгнал на север към Канада. Дотам бяха трийсет и пет километра, а за Афганеца това означаваше 44-часов преход. И да се движеше в правилната посока, никога нямаше да успее. Още повече че спецчастите щяха да го хванат на половината път.

Отне им още близо час, вече със снегоходки, да изминат следващите два километра. И тогава откриха другата хижа.

В Пасайтен има две-три хижи, които датират отпреди забраната на властите за строителство в Пустошта. Тази беше една от тях и очевидно някой беше влизал в нея съвсем скоро. Разбитият прозорец и камъкът на земята до него не оставяха никакво съмнение.

Капитан Линет влезе пръв, а двама от хората му го прикриваха. Трябваше им не повече от минута, за да проверят както хижата, така и гаража и бараката за дърва. Нямаше никого. Следи обаче имаше навсякъде. Линет пробва ключа за осветлението, но генераторът беше изключен и се наложи да светнат с фенерчетата си.

Край камината в дневната имаше кибрит, подпалки и няколко свещи. Натрапникът явно се беше възползвал от тях, за да се оправи из къщата. Линет се обърна към един от свързочниците:

— Чуй се с шерифа и го попитай кой е собственикът.

После се зае да огледа помещенията едно по едно. Нямаше сериозни поражения, но очевидно всяко чекмедже беше претърсено.

— Собственикът е хирург от Сиатъл — докладва след минути сержантът. — Идва тук само за лятото.

— Намери ми име и телефон. Шерифът сигурно ги знае.

Свързочникът взе името и номера, свърза се с Форт Люис, а оттам потърсиха хирурга в Сиатъл. Хубавото на хирурзите е, че при спешен случай можеш да ги намериш на пейджъра. Този случай определено беше спешен.

* * *

Корабът-призрак така и не приближи Сурабая. Там не го очакваше никаква коприна, а и шестте контейнера на палубата му изглеждаха все едно я бе натоварил.

„Контесата на Ричмънд“ продължи на юг от Ява, мина покрай остров Рождество и се отправи към Индийския океан.

Майк Мартин вече беше доста навътре в корабните дела.

Психопатът Ибрахим стоеше предимно в каютата си. Добрата новина бе, че през по-голямата част от пътуването той бе повален от някаква тежка болест. Оставаха седмина. Механикът си се занимаваше с двигателите, които носеха кораба на пълна скорост. Разходът на гориво беше без значение. Накъдето и да пътуваха, нямаше да им трябва за връщане.

Мартин все още нямаше отговор на двата основни въпроса — къде отиват и какъв експлозив има в трюма. Явно никой от спътниците му не знаеше, може би с изключение на химика, но той така и не обели дума за това.

Радистът следеше ефира и вероятно бе чул за претърсването на Тихия океан и повишеното внимание в Ормузкия проток и Суецкия канал. Може и да го бе споделил с Ибрахим, ала останалите нямаше как да знаят.

Останалите петима се редуваха в камбуза и зад руля. Щурманът определи курс на запад, а после и на юг към нос Добра надежда.

Молеха се пет пъти дневно, четяха Корана и се взираха в морето.

Мартин обмисли възможността да завземе кораба. Нямаше оръжие, освен ако не откраднеше нож от кухнята, пък и щеше да се наложи да убие седем души. Ибрахим вероятно разполагаше с пистолет или нещо повече. А и екипажът беше разпръснат из целия кораб. Той си даде сметка, че когато стигнат до някаква ясна цел, ще му се наложи да се пробва. Но докато се носеха из Индийския океан, се налагаше да запази търпение.

Не знаеше дали съобщението му от летището е стигнало до когото трябва — нито пък че то вече бе предизвикало цяла серия събития.

* * *

— Доктор Беренсън на телефона. С кого разговарям?

Майкъл Линет издърпа предавателя от ръцете на сержанта и излъга:

— От шерифството в Мазама съм. В момента се намираме в хижата ви. Съжалявам, разбили са я.

— Уф, мама му стара... Какви са пораженията? — попита тънкият гласец от Сиатъл.

— Строшили са големия прозорец отпред, докторе. Други поражения няма, но искам да проверя дали не са откраднали нещо. Държахте ли вътре някакво огнестрелно оръжие?

— Не, не. Имам пушки и сигнален пистолет, ама си ги прибирам с мен, като затворя вилата.

— Държите ли зимни дрехи някъде?

— Разбира се. В килера до вратата на спалнята.

Капитан Линет кимна на старши сержанта и той насочи фенерчето си натам.

— Имам там планинарски обувки, дебели панталони и шуба с качулка.

Липсваха.

— Някакви ски или снегоходки, докторе?

— Разбира се, и двете. Трябва да са в килера.

И те липсваха.

— Някакво оръжие все пак? Компас?

На вратата на килера трябваше да виси ловен нож, а компасът и фенерчето трябваше да са в едно от чекмеджетата на бюрото. Обаче липсваха. Беглецът беше опоскал кухнята, но там нямаше прясна храна. На плота имаше празна консерва боб и отварачка, както и две празни кутии от сода. До тях бе обърнат и буркан, ала баретите нямаше как да знаят, че доскоро е бил пълен с монети.

— Благодаря, докторе. Щом времето се оправи, ще дойдем да сменим прозореца и ще пусна доклад за кражба.

Капитанът прекъсна връзката и се обърна към хората си.

— Да тръгваме.

Нямаше нужда от повече приказки. Той си даваше сметка, че макар беглецът да се е забавил в хижата поне час, сега се движи много по-бързо.

Наложи се да преглътне гордостта си и да потърси помощ. Свърза се с Форт Люис.

— Кажете на Маккорд, че спешно ми трябва „Фантом“. Потърсете разрешение от когото трябва, ако ще да е Пентагонът. Искam го над Каскадите колкото се може по-скоро.

Взводът продължи в снега. Старши сержантът оглеждаше под светлината на фенерчето си следите, които бе оставил беглецът, но Линет си даваше сметка, че човекът пред тях не носи никакъв товар и че не е ясно дали скъсяват дистанцията.

А после заваля. Пресният сняг им позволи отново да сложат скиите и да ускорят ход. Валежът обаче щеше да скрие следите.

Линет определено имаше нужда от помощ. Малко след полунощ тя се материализира под формата на един „Локхийд-Мартин АС-130 Херкулес“, който се носеше на шест километра над земята, но сензорите му успяваха да проникнат през плътната облачна пелена.

Спецчастите получават доста екстри и сред най-интересните от тях е именно „Фантом“. Той е създаден на базата на обикновения „Херкулес“, чиято вътрешност е изкормена и там са вкарани свръхмодерни системи, които локализируют, прихващат и унищожават наземния враг. Това удоволствие струва седемдесет и два милиона долара.

Стане ли дума за локализиране, „Фантом“ не се влияе от ден или нощ, вятър или дъжд, сняг или буря. Разполага със свръхчувствителни уреди, които улавят всяко движение по повърхността. Освен общата

топлинна картина сензорите му могат да определят дали става дума за двукрако или четирикрако животно, при това дават много ясен образ. Това обаче не бе достатъчно в случая с господин Лемюъл Уилсън.

Господин Уилсън също имаше хижа близо до Пасайтен, на склоновете на Маунт Робинсън, и — за разлика от сиатълския хирург — се гордееше, че успява да прекара цялата зима там. Така или иначе нямаше избор, защото не разполагаше с друг дом.

Изкарваше зимата без електричество, топлеше се с дърва и осветяваше хижата с газени лампи. През лятото ловуваше и всяка есен окачваше месото да се изсуши. Сам цепеше дърва за огъня и събираше фураж за коня си.

Хобито му беше да подслушва с радиостанцията си — захранвана от малък генератор — излъчванията от шерифството и бързата помощ. Така успя да разбере за двамата летци, паднали в Пустошта.

Лемюъл Уилсън се гордееше с гражданската си позиция. В момента, в който чу за евентуалното местоположение на падналите летци, не се поколеба да оседлае коня си и да тръгне натам.

Така и не чу съобщението, че те вече са спасени, пък и вече нямаше полза. Внезапно една пряспа пред него се надигна и от нея изскочи мъж в сребристо облекло, събори го от коня и заби острието на ловджийския си нож право в сърцето му.

Топлинният скенер хваща човешкото присъствие, но телесната температура на Лемюъл Уилсън бързо спадна и след трийсет минути, когато АС-130 „Фантом“ закръжи отгоре, трупът остана незабелязан.

— Тук Фантом Екоу Фокстрот, екип Алфа, чувате ли ме?

— Тъй вярно — отвърна капитан Линет. — Целта е на около пет километра северно от нас. Мъж, който се придвижва със ски. Потвърдете.

Последва дълга пауза.

— Няма потвърждение. Не го намираме.

— Трябва да е там — настоя Линет. — Потърсете го.

Борове и кленовете останаха зад гърба им. Излязоха на гол склон и продължиха да се изкачват на север. Снегът се сипеше върху главите им. Линет си даваше сметка, че Афганецът се сблъсква със същите, ако не и по-големи проблеми от техните. Не го забелязваха от въздуха, защото вероятно се бе сврял в някоя пещера или пряспа и

скенерът на самолета нямаше как да засече телесната му температура. Следователно го приближаваха. Ските с лекота се плъзгаха по заснежения склон, а пред тях имаше още гора.

Вече бяха на двайсестина километра от канадската граница. До зазоряване — каквото и да означаваше това в тази планинска, затрупана със сняг гориста местност — оставаха пет часа.

След час Линет отново се свърза със самолета:

— Проверете пак! — Започваше да мисли, че нещо не е наред. Възможно ли бе Афганеца да е загинал? Това би обяснило защо скенерът не го намира. Или се беше скрил в някоя пещера? Може би, но така би се обрекъл на сигурна смърт, освен ако по някое време не изскочеше оттам. А тогава щяха да го хванат.

Всъщност Измат Хан увеличаваше преднината си. Мина по склона и навлезе в гората, без и за миг да даде почивка на жилавия, но вече изморен кон. Компасът показваше, че се движи на север.

— В момента оглеждам дъгата северно от вас — обади се дежурният от самолета. — Виждам осем животни на шест километра от местоположението ви. Четири елена, две мечки — тяхното излъчване е по-слабо, защото вероятно са в зимен сън, нещо, което прилича на пума, и един лос.

Зимният екип на доктора от Сиатъл беше наистина качествен. Конят, който се потеше на предела на силите си, ясно се очертаваше на скенера, но ездачът му, навел се напред, беше толкова добре опакован, че се сливаше с животното.

— Сър — обади се един от сержантите, — аз съм от Минесота.

— Това в момента няма голямо значение — отрязва го капитанът.

— Искам да кажа, сър — продължи мъжът с покритото със снежинки лице зад гърба му, — че лосове не се качват в планините в такова време. Напротив, слизат надолу, за да намерят пасище. Няма как там да има лос.

Линет нареди да спрат. Хората му приеха заповедта с облекчение. Капитанът се взря през сипещия се сняг. Нямаше никаква представа как онзи бе успял. Вероятно беше попаднал на друга хижа и идиотът, който я държеше, имаше и конюшня. Афганецът си беше намерил кон и сега му се изплъзваше.

На шест километра от тях Измат Хан попадна в засада. Пумата беше стара, но опитна и много гладна. Само изтощението попречи на

коня да я подуши навреме.

Афганецът усети, че нещо се блъска в животното и го повлича надолу. Успя да издърпа пушката на Уилсън от калъфа на седлото и да се претърколи през задницата на коня. После се обърна, прицели се и стреля.

Имаше късмет, че пумата беше заета с коня и нямаше време за него. Уби я на място. Конят обаче беше загубен. Макар и все още жив, бе ранен смъртоносно от острите нокти и нямаше никога да се изправи. Измат Хан използва още един от куршумите, за да му спести мъките. Конят падна върху пумата и — макар за Афганеца това да нямаше никакво значение — затисна с трупа си предните ѝ лапи и главата.

Беглецът си сложи снегоходките, метна пушката на рамо и погледна компаса. После продължи на север. На стотина метра пред него се извисяваше голяма скала и той се сви под нея, за да си почине от бръскащия сняг. Това го скри от скенера.

— Целете лоса — нареди капитан Линет. — Мисля, че това е нашият човек на кон.

Операторът в самолета още веднъж огледа образа на екрана.

— Прав сте — отвърна след секунди. — Виждам шест крака. Сигурно е спрял за почивка. Правим още един кръг и го удряме.

Въоръжението на „Фантом“ е на три нива. Най-тежко е 105-милиметровото оръдие М-120 „Хауицър“, чиято мощ е толкова голяма, че би било разхищение да се използва срещу сам човек. Следва 40-милиметровото оръдие „Бофърс“, осъвременено копие на шведска противовъздушна установка, с достатъчно ударна мощ да направи на сол какъвто и да било танк или сграда. „Фантом“ имаше под себе си човек на кон, затова избра картечницата „Гау-12/Ю Гатлинг“, която изстрелва хиляда и осемстотин 25-милиметрови куршума в минута. Един от тях е достатъчен да разкъса човешко тяло. Огънят от тази картечница може за трийсет секунди така да покрие футболно игрище, че единственият оцелял там би била някоя къртица — ако не умре от шока, разбира се.

Картечницата можеше да действа от височина не повече от 3500 метра, затова самолетът направи още един кръг и се сниши. После изстреля в целта цели триста куршума.

— Заличихме ги от лицето на земята — обади се операторът. — И мъжа, и коня.

— Благодаря, Екоу Фокстрот — каза Линет. — Оттук поемаме ние.

За самолета мисията приключи и той се прибра в авиобазата „Маккорд“.

Междувременно снегът спря. Баретите удвоиха усилията си и скоро стигнаха до останките от коня и пумата.

Линет ги изучава поне десет минути. Търсеше парчета от дрехи, обувки, някаква тъкан, кости или поне ловджийски нож. Ските, едната от тях счупена, бяха там. Пушката, снегоходките и Афганеца обаче липсваха.

До зазоряване оставаха не повече от два часа. Някъде пред тях се движеше мъж на снегоходки. Последваха го дванайсет човека на ски. Всички бяха изтощени и отчаяни. Вземът разполагаше с GPS и по някое време старши сержантът измърмори:

— Границата е на по-малко от километър.

След двайсетина минути се изкачиха на един зъбер, от който виждаха равнината под тях и просеката, по която минаваше канадската граница. Върху скалите вдясно от тях се издигаха бараките на местните дървосекачи.

Линет клекна, извади бинокъла и огледа територията напред. Не се забелязваше и следа от движение. Започваше да се съмва.

Двамата снайперисти свалиха пушките си, наместиха визьорите, вкараха по един куршум в цевта и също заоглеждаха околността.

Снайперистите са странни типове. Те така и не се доближават до целите си и все пак, за разлика от повечето днешни военни, успяват поне да видят лицата на жертвите си. Ръкопашният бой вече е в миналото и често войниците падат в битка не от ръката на врага си, а от неговия компютър. Взривява ги ракета, изстреляна от установка от друг континент или от, да речем, подводница на километри от тях. Или пък бомба, пусната от самолет, който се намира толкова високо, че дори не могат да чуят звука от двигателите му. Или картечницата на боен хеликоптер, за който те са само сенки, които бягат, търсят убежище и се опитват да отвърнат на огъня — но не и истински човешки същества.

За снайпериста обаче те са тъкмо такива. Докато лежи неподвижен, той вижда през визъора мъже с тридневни бради, мъже, които се протягат и прозяват, мъже, които гребат с лъжиците си от консерви, мъже, които гледат в посоката, където се намира убиецът им, но няма как да го видят. А после тези мъже умират.

Снайперистите живеят в свой собствен свят. Те са дотолкова обсебени от прецизността, че единственото, за което мислят, е позицията на жертвата, силата на вятъра, разстоянието, евентуалните отклонения и дали пушката им се нуждае от поредното подобрение.

И те, като повечето специалисти, внимателно и ревниво подбират оръжието си. Някои предпочитат миниатюрните куршуми М700 за „Ремингтън“ 308, които са толкова малки, че се налага да се слагат в сглобяеми гилзи, за да успеят въобще да влязат в цевта. Други държат на М21, снайперната версия на класическата бойна пушка М14. Най-сериозна от всички обаче е М82 „Барет Лайт Фифти“, която може да изстреля куршум с дебелината на показалец на разстояние повече от километър и половина и буквално да разкъса човешко тяло на парчета.

Единият от снайперистите, сержант Питър Беърпоу, вече бе заел позиция до капитан Линет. Беше наполовина сиукс с майка от испански произход, израснал в бедняшките квартали на Детройт. Армията бе целият му живот. Имаше високи скули и безизразни очи и бе най-добрият стрелец сред зелените барети.

Пушката в ръцете му беше „Шайен .408“, относително нова разработка на Шейтак, и след 3000 куршума, изстреляни на полигона, той направо се влюби в нея.

Сержантът вкара в цевта издължения патрон и през визъора „Ледъруд“ бавно огледа територията пред тях.

— Открих го, капитане — прошепна след малко. Бинокълът не бе успял да улови фигурата на беглеца, но визьорът на снайпера бе много по-прецизен. Сред бараките на отсрещната страна на долината имаше телефонна кабина със стъклена врата.

— Висок, с дълга рошава коса и черна брада?

— Да, сър.

— Какво прави?

— В момента е в телефонна кабина, сър.

Измат Хан нямаше много взимане-даване с останалите затворници в Гуантанамо, но прекара месеци в строго охраняваното

крило с един от тях — йорданец, който беше воювал в средата на 90-те в Босна, а после бе станал инструктор в лагер на Ал Кайда. Беше човек, на когото можеше да се има доверие.

По Коледа мерките за сигурност бяха поразхлабени и двамата успяха да разменят по няколко думи шепнешком през решетките. „Ако някога излезеш оттук — каза му йорданецът. — имам един приятел. Бяхме заедно в лагера. Проверен човек е и винаги ще помогне в беда. Просто му кажи, че аз съм те пратил“.

Даде му и име. И телефонен номер, макар Измат Хан да нямаше представа къде се намира това. Пусна една монета от 25 цента в процепа и изчака обаждането на оператор.

— Кой номер искате да изберете? — попита канадската телефонистка.

Той бавно повтори цифрите, които с усилие бе запаметил.

— Това е номер във Великобритания — каза телефонистката. — Американски монети ли използвате?

— Да.

— Няма проблем. Пъхнете осем по двайсет и пет цента и ще ви свържа. Щом чуете предупредителния сигнал, трябва да пуснете още монети, ако искате да говорите.

— Виждаш ли целта? — попита капитан Линет.

— Да, сър.

— Свали го.

— Той е на канадска територия, сър.

— Свали го, сержант.

Питър Беърпоу бавно пое дъх, задържа го и обра спусъка. Целта бе на разстояние 1800 метра.

Измат Хан започна да пъха монети в процепа. Внезапно стъклото зад гърба му се взриви и куршумът отнесе половината му глава.

Телефонистката изчака. Мъжът бе пуснал две монети и после очевидно се бе отказал от разговора, но не беше затворил телефона. След малко тя реши, че не й остава друг избор, освен да прекъсне линията.

За случая така и не бе пуснат официален рапорт. Капитан Линет се свърза с командващия си офицер, който от своя страна съобщи на Марек Гъмиени във Вашингтон. Това бе всичко.

Трупът бе открит от секачите. Съдебният лекар нямаше голям избор и написа смъртен акт без установена причина за смъртта. В убийтия не бяха намерени никакви документи и никой от местните не го разпозна. Предположиха, че е станал неволна жертва на ловец — поредният трагичен случай, причинен от непредпазливост или рикошет. Погребаха го в безименен гроб.

Никой на юг от границата не желаше да вдига шум около случая, затова и не попитаха за номера, с който беглецът бе поискал да го свържат. Разследването щеше да разкрие източника на изстрела, а това бе недопустимо.

Всъщност телефонният номер бе на малък апартамент край университета „Астън“ в Бирмингам. Това бе домът на доктор Али Азис ал Хатаб и телефонът му се подслушваше от МИ-5. Службите чакаха някакво доказателство, което да им осигури заповед за обиск и арест. А онази сутрин Афганецът пробва да се свърже с единствения човек западно от Суецкия канал, който знаеше името на кораба-призрак.

16.

Минаха две седмици и ентусиазмът в екипа, който издирваше очевидно несъществуващия кораб-призрак, започна да се изпарява. Във Вашингтон се размърнкаха. Колко време, нерви и средства трябваше да бъдат отделени заради някакви драсканици върху формулярче, натикано в раница на незнаен остров?

Марек Гъмиени замина за Лондон, за да обсъди следващите стъпки със Стив Хил. Именно тогава Сам Сиймор звънна от офиса на „Лойдс“ в Ипсуич и още повече влоши нещата. Беше променил мнението си. Хил му нареди да се върне в Лондон и лично да им обясни.

— Да върнем лентата назад — започна Сиймор, — и ще видим, че горе-долу всички бяхме обединени около версията за голям кораб, който ще запуши някой жизненоважен проток и ще нанесе щети за милиарди. Но да не забравяме, че това не бе единствената версия.

— И защо мислиш, че сме сбъркали? — попита Марек Гъмиени.

— Защото проверихме всички гигантски кораби и не открихме нищо нередно. Това ни връща на другите два варианта, които горе-долу си приличат. Аз собствено бих заложил на вариант три — катастрофа в голям крайбрежен град или курорт. Може би обещанията на Бин Ладен за икономическа война са били просто блъф или междувременно е решил нещо друго.

— Добре, Сам, да чуем аргументите ти. Не забравяй, че двамата със Стив или трябва да покажем някакъв реален резултат, или да се простим с кариерите си. Какъв кораб търсим според теб?

— При варианта, който разглеждаме, корабът не е от такова значение, колкото товарът му. Тук вече не става въпрос за размери, а за разрушителна сила. В „Лойдс“ имат специален отдел за рисковите товари — които явно изискват различна застрахователна вноска.

— За боеприпаси ли говорим? — попита Хил. — Като в Халифакс?

— Експертите твърдят, че в днешно време мунициите не са толкова податливи на взрив. За да избухнат в трюмовете, трябва да са

подложени на неимоверно външно влияние. Резултатът пак няма да е приятен, но в никакъв случай няма да заслужи определението „зрелищен“ — като 11-и септември например. Аварията в индийското градче Бопал, когато изтекоха големи количества от смъртоносния пестицид диоксин, беше много по-тежка.

— Значи може да става дума за танкер с диоксин, който да се отпрати например към Парк Авеню и там да вкарат в играта малко семтекс? — предположи Хил.

— Подобни химически материали се охраняват строго — възрази Гъмиени. — Няма начин липсата им да не бъде забелязана.

— А и имаме всички основания да смятаме, че става дума за товарен кораб — продължи Сиймор. — Ако някой пробва да отвлече такъв товар, без съмнение ще попадне в полезрението на местните власти.

— Освен в Третия свят — отбеляза Гъмиени.

— От мерки за сигурност в Третия свят отдавна не се произвеждат свръхлетливи токсични материали, сър, независимо, че работната ръка е по-евтина.

— Така се връщаме към кораба — каза Хил. — Петролен танкер?

— Суровият петрол не експлодира — подчерта Сиймор. — Когато танкерът „Тори Каньон“ се разби край френското крайбрежие, използваха фосфорни бомби, за да запалят петролния разлив и да го ограничат. Петролен танкер би предизвикал екокатастрофа, но не и масово унищожение. Но кораб, който превозва дори по-малки количества газ, е доста по-опасен. Концентриран течен газ.

— Течен природен газ? — обади се Гъмиени. Опита се да си представи колко американски пристанища работят с газ за индустриални цели и мисълта въобще не му хареса.

— Течният природен газ е трудновъзпламеним — възрази Сиймор. — Съхранява се при температура от минус 125 градуса в специални двойно уплътнени контейнери. Дори да отвлечеш кораб с природен газ, той трябва да изтече и да престои във въздуха часове, преди да стане взривоопасен. Но многознайковците в „Лойдс“ ми обрисоваха още по-мрачна картина. Пропан-бутан. В този случай е необходим дори съвсем малък танкер. Ако го възпламениш десетина минути преди сблъсъка, може да нанесе поражение колкото трийсет атомни бомби от сорта на тази от Хиросима.

В стаята настъпи гробно мълчание. Стив Хил стана, отиде до прозореца и впери поглед в Темза, в която се отразяваха лъчите на априлското слънце.

— Казано на по-простичък език, какво дойде да ни споделиш, Сам?

— Мисля, че търсим погрешния кораб в погрешния океан. Единственото ни предимство е, че говорим за относително малък и специализиран пазар. Най-големият вносител на пропан-бутан е САЩ. Знам, че във Вашингтон не са много щастливи и си мислят, че гоним вятъра, но според мен се налага да докараме нещата докрай. Американските власти трябва да издирят всеки превозвач, който приближава бреговете им, при това не само от Далечния изток, и да го спрат за проверка. Аз пък ще проверя в регистъра на „Лойдс“ местоположението на всички кораби, натоварени с пропан-бутан, независимо в коя точка на света са.

Марек Гъмиени взе следващия полет за Вашингтон. Имаше доста работа. Приблизително по времето, когато самолетът му отлепи от Хийтроу, „Контесата на Ричмънд“ заобиколи Иглен нос в Южна Африка и навлезе в Атлантическия океан.

* * *

Движеха се с добра скорост и щурманът на „Контесата“ предположи, че Бенгалското течение край бреговете на Ангола ще им спечели дори още един ден.

По този маршрут към Северна Америка и Европа плуваха още много кораби. Сред тях имаше огромни танкери, натоварени с метали и руда, и съдове, които караха произведения в Азия стоки. Все повече западни компании местят основното си производство в Далечния изток, където работната ръка е в пъти по-евтина.

Имаше и супертанкери, които бяха твърде големи дори за Суецкия канал. Компютрите им се грижеха за курса на север или запад, докато екипажите убиваха времето си с игри на карти.

Всеки от тези кораби минаваше през щателна проверка. Сателитите в небето далеч над тях запечатваха контурите, детайлите и имената им и ги препращаха към Вашингтон. Нещо повече,

съвременното морско право задължаваше превозвачите да излъчват индивидуални позивни, така че всеки идентификационен сигнал бе проверен, а това включваше и „Контесата на Ричмънд“. В регистрите „Контесата“ бе записана като нискотонажен товарен кораб от Ливърпул, нает от корабните брокери „Сийбарт и Абъркромби“, за да превози законна стока по предварително определен маршрут от Сурабая до Балтимор. Американските власти нямаха нужда от повече подробности — корабът се намираше на хиляди километри от бреговете на САЩ.

Часове след завръщането на Марек Гъмиени във Вашингтон мерките за сигурност бяха променени. В Тихия океан, на разстояние хиляда и деветстотин километра от американския бряг, бе разположен кордон. Такъв имаше и в Атлантическия океан между Лабрадор и Пуерто Рико, а оттам през Карибско море до полуостров Юкатан.

Без излишен шум фокусът се измести от супертанкерите и гигантските превозвачи към по-малките кораби, които прекосяваха откритото море между Венецуела далеч на юг и устието на река Сейнт Лорънс на север. Всички налични разузнавателни самолети EP-3 „Орион“ бяха вдигнати във въздуха, за да огледат стотиците хиляди квадратни километри тропични и субтропични води.

Американската промишленост също помогна с каквото можа. Властите получиха пълен списък с очакваните доставки и съответните дати и пристанища. Разузнаването го сравни със собствената си информация и всичко пасна. Танкерите, които превозваха газ, получаваха разрешение за акостиране, но при едно условие — на четиристотин километра от брега да приемат на борда си морски пехотинци и представители на бреговата охрана, които да ги съпровождат до пристанището.

* * *

Двамата терористи от екипажа на „Доня Мария“ получиха очаквания знак, докато корабът отново бе в Порт ъф Спейн. Инструкциите им бяха повече от ясни.

Тринидад и Тобаго е основен износител на нефтохимикали за целия свят, включително за САЩ. „Доня Мария“ акостира в

петролното депо на изкуственото островче недалеч от брега. Там, без да има нужда да доближават населеното място, се товареха всякакви по големина танкери. „Доня Мария“ беше сред по-малките плавателни съдове, които обслужваха островите, където големите кораби нямаха работа, и сега с други два малки танкера изчакваше товара си в един от по-отдалечените участъци на депото. В крайна сметка ставаше въпрос за течен пропан-бутан и малцина искаха да са наблизко при товаренето. Късно следобед всичко бе готово и капитан Монталбан се приготви да излезе в открито море.

До залез оставаха около два часа. Недалеч от брега „Доня Мария“ се размина с надуваема моторна лодка, в която седяха четирима въдичари. Това беше дългоочакваният знак.

Двамата индийци напуснаха постовете си, изтичаха до каютите си и се върнаха с оръжие в ръце. Единият зае позиция на палубата, а другият се качи на мостика и опря пистолета си в челото на капитан Монталбан.

— Не правете резки движения, капитане — любезно предупреди той. — Не е необходимо да променяме скоростта. Другарите ми ще са на борда до няколко минути. Не се опитвайте и да се свържете по радиостанцията, или ще се наложи да ви застрелям.

Капитанът беше толкова изненадан, че не се възпротиви. Неволно хвърли поглед към предавателя в единия край на мостика, но индиецът улови движението му и поклати глава. След няколко секунди пиратите вече бяха на палубата — двама алжирци и двама мароканци, които доктор Ал Хатаб бе изпратил още преди месец. Говореха мавритански арабски, но индийците, все така любезни, преведоха думите им. Четиримата членове на екипажа трябваше да отидат на палубата при носа и да чакат там.

Час след залез и четиримата вече бяха мъртви и изхвърлени през борда. Капитан Монталбан бе в пълен шок и не си и помисляше да се съпротивлява. Екзекуциите бяха изпълнени хладнокръвно. Алжирците, членове на въоръжената ислямистка групировка, бяха оставили зад гърба си стотици трупове на фелахи — безобидни фермери, чиято смърт просто трябваше да послужи за предупреждение на алжирското правителство. Мъже, жени, деца, старци — бяха убивали толкова много, че някакви си четирима моряци въобще не представляваха проблем.

„Доня Мария“ продължи на север, но не директно към Пуерто Рико, където я очакваха. Промуши се покрай Антилите и се насочи към кръстосването от стотици яhti, корабчета и танкери Карибско море. Там просто се изгуби — и така до момента, в който със закъснение щеше да акостира в Пуерто Рико.

* * *

„Контесата на Ричмънд“ достигна екватора, морето се успокои и Юсуф Ибрахим най-сетне излезе от каютата си. Беше изтощен и блед, но докато даваше указанията си, черните му очи бяха изпълнени с омраза. Извадиха от помещението до машинното седемметровата надуваема лодка и я спуснаха на вода. Шестима души изнесоха извънбордния двигател от трюма и го монтираха на кърмата. После свалиха с въжета резервоарите и ги окачиха по местата им. Двигателят се изкашля и запърпори. Един от индонезийците направи няколко кръгчета около „Контесата“, след което останалите шестима от екипажа, с изключение единствено на сакатия главорез, се качиха на лодката. Това очевидно бе генералната репетиция. Целта на упражнението бе да позволят на Сюлейман да заснеме кораба от неколкостотин метра и по-късно да изпрати материала си където трябва.

Майк Мартин си даваше ясна сметка на какво става свидетел. Тероризмът повече от всякога разчиташе на Интернет и киберпространството. Зверствата, за които съобщаваха новините, бяха едно. Достигнеха ли те обаче до милиони мюсюлмани, ставаха безценни. Най-често терористите набираха попълненията си именно от младежите, които искаха да подражават на образите от екрана.

Мартин помнеше видеозаписите от замъка Форбс — атентаторите в Ирак, които гордо се изпъчваха пред камерата и се отправяха на самоубийствена мисия. Операторът винаги оцеляваше. Очевидно същото щеше да се случи и с моторната лодка. Ударът по целта трябваше да бъде ясно заснет — дори след смъртта на екипажа.

Мартин обаче нямаше представа нито кога и къде ще ударят, нито какъв товар съдържат контейнерите на палубата. Обмисли вероятността да скочи пръв обратно на „Контесата“, да отвърже и

изрита навътре във водата надуваемата лодка, да убие Ибрахим и да установи контрол над кораба. Нямаше как да стане. Моторната лодка бе много бърза и след секунди терористите отново щяха да са край перилата.

Упражнението приключи, крановете вдигнаха надуваемата лодка и „Контесата“ пое на северозапад към бреговете на Сенегал.

Юсуф Ибрахим вече се чувстваше по-добре и прекарваше все повече време на мостика и в столовата. Присъствието му само засилваше напрежението сред екипажа.

Всеки от осемте мъже на борда бе взел решение да загине като мъченик. Но очакването опъваше нервите им. Това, което ги крепеше, бе Коранът.

Единствено Ибрахим и химикът знаеха какво се крие под контейнерите на палубата. А само Ибрахим бе наясно с крайната цел. Останалите седмина от екипажа просто трябваше да се осланят на обещанията за вечна слава.

Часове след повторната поява на Ибрахим на палубата Майк Мартин почна да си дава сметка, че онзи го следи изкъсо.

Това го хвърли в безброй съмнения. Беше ли попадал Ибрахим на Измат Хан в Афганистан? Щяха ли да му зададат въпроси, на които не можеше да отговори? Беше ли объркал някоя от молитвите? Възможно ли бе Ибрахим да го изпита за строфи, които не бе учил? Правилно ли бе разчел омразата в очите му?

Беше на прав път, но само донякъде. Лудият йорданец не познаваше лично Измат Хан, макар да бе чувал за легендарния талибански воин. А и в молитвите засега нямаше грешки.

Всъщност Ибрахим мразеше „пущуна“ именно заради славата му на отличен войник — нещо, което не достигаше на самия него. Омразата му се простираше дотам, че дълбоко в себе си бе убеден в нечистотата на Афганеца. Вярваше, че той няма как да не е предател и че трябва да бъде убит.

Единствената причина да потиска яростта си бе древна колкото света. Планинецът го плашеше.

И макар да носеше оръжие под робата си и да бе дал смъртен обет, нямаше как да превъзмогне страхопочитанието си към мъжа от Тора Бора. Затова предпочиташе засега да си трае.

Издирването на кораба-призрак отново попадна в задънена улица. Стив Хил правеше всичко възможно да успокои напрежението и да тушира чувството за безсилие, което бе обзело всички чак до Даунинг Стрийт. Но така и не можеше да даде отговор на четирите въпроса, които постоянно му задаваха и британският премиер, и американският президент. Съществуваше ли въобще такъв кораб? И ако да, какъв бе той, къде се намираше и коя бе целта му? Всекидневните разговори и съвещания се превръщаха в истинско мъчение.

Шефът на МИ-6 продължаваше хладнокръвно да пази мълчание. След случилото се в Пешавар хората по върховете в разузнаването бяха единни, че се задава някакъв зрелищен терористичен удар. Но огледалният лабиринт не прощава провалите. Политиците не обичат да бъдат подвеждани.

Мартин не проявяваше признаци на живот от бележката насам. Жив ли бе, или мъртъв? Никой не знаеше, а мнозина дори почваха да губят интерес. Бяха изминали четири седмици и все повече започваше да се натrapва мнението, че не е сред живите.

Някои мислеха, че е направил каквото е можал, но са го разкрили и убили — и все пак са зарязали плановете си. Стив Хил обаче не смяташе, че опасността е отминала. Той замина за Ипсуич в мрачно настроение, за да се срещне със Сам Сиймор и двамата многознайковци от „Лойдс“, които му помагаша да огледа всяка възможност, колкото и налудничава да бе на пръв поглед.

— В Лондон ни описа наистина впечатляваща картина, Сам. Трийсет бомби като бомбата над Хирошима. Главата не ми побира как малък танкер може да причини такова бедствие.

Сам Сиймор беше напълно изтощен. Бе само на трийсет и две и обещаващата му кариера в службите май отиваше на кино, въпреки че всеки ден даваше всичко от себе си в една невероятно трудна задача.

— Атомната бомба причинява четири вълни, Стив. Първо е светлината, която буквално може да ослепи човек. После идва топлината, която изпепелява всичко на пътя си. Ударната вълна поvalя сградите на километри от мястото на взрива, а радиацията дълго след

удара причинява малформации и ракови заболявания. При експлозията на пропан-бутан автоматично изключваме три от вълните. Става дума само за топлинен удар. Но температурата е толкова висока, че стоманата се разтича като мед, а бетонът става на прах. Чувал ли си за топлинната бомба? Пред нея напалмът е детска играчка, макар да съдържат едни и същи елементи. Пропан-бутанът е по-тежък от въздуха и, за разлика от природния газ, не се транспортира при много ниска температура, а под определено налягане. Ако разбием контейнерите, той незабележимо ще се смеси с въздуха, но понеже е по-тежък от него, ще се завихри над източника си и на практика ще образува една огромна топлинна бомба. Подпали го и целият товар ще избухне в ужасяващ пламък с температура над пет хиляди градуса. После огненото кълбо ще поеме нанякъде, защото си създава своя собствена въздушна струя. Ще продължи да се движи натам като гигантска огнена вълна и ще помете всичко по пътя си, докато накрая не се самоунищожи. Тогава просто ще угасне като свещ.

— И докъде може да стигне такова огнено кълбо?

— Ами, ако може да се вярва на новите ми приятели тук, малък танкер, да кажем осем хиляди тона, би изпепелил всичко в радиус от пет километра. И още нещо. Както казах, той си създава собствена въздушна струя. Изсмуква въздуха, за да се храни с него. Така че дори в специални костюми хората на няколко километра от епицентъра най-вероятно ще се задушат.

Стив Хил си представи апокалиптичната картина. Във всеки пристанищен град, ударен от подобно бедствие, щеше да настъпи истински ад.

— Танкерите с пропан-бутан проверени ли са?

— До един. Големи, малки, още по-малки. Отделът по рисковите товари тук е само от двама души, но и двамата са доста добри. Сега проучват последните кораби от списъка. Всяко голямо пристанище в света е наясно, че съществува потенциална заплаха и че трябва да вземе някакви мерки. Но според мен, ако Ал Кайда замисля масово убийство, ще цели западни градове, не Лагос или Дарак, и не пристанища с мюсюлмани, будисти или индуси. Което свежда списъка от потенциални цели извън Америка до не повече от триста.

На вратата се почука и се показва младият розовобузест Конрад Филипс.

— Проверихме и последния, Сам. „Вилхелмина Сантош“ пътува с пропан-бутан от Каракас за Галвестън. Всичко изглежда о'кей, американците са готови да се качат на борда.

— Последният? — намеси се Хил. — Проверили сте всички превозвачи?

— Списъкът не е толкова дълъг, Стив — каза Сиймор.

— Явно и идеята за пропан-бутана удари на камък — въздъхна Хил и стана.

— Нещо обаче ме безпокои, господин Хил — обади се Филипс.

— Стив — каза той. В МИ-6 много държаха на малките имена. Смятаха, че това подобрява работната атмосфера.

— Преди три месеца един кораб с пропан-бутан просто е изчезнал.

— И?

— Никой не го е видял да потъва. Капитанът е изпратил сигнал за сериозен пожар в трюма — и това е всичко. Корабът се е казвал „Яванска звезда“.

— И е изчезнал без следа? — попита Сиймор.

— О, следа има. Преди връзката да се разпадне, капитанът съобщава точното си местоположение. На мястото пръв пристига хладилен кораб, чийто капитан докладва, че е намерил спасителни лодки, жилетки и пояси, но никаква следа от екипажа.

— Случва се — каза Хил. — Но какво ни касае това?

— Ами... местоположението е любопитно, сър... пардон, Стив. В море Сулавеси. На триста километра от остров Лабуан.

Стив Хил изруга. След малко вече пътуваше за Лондон.

* * *

Докато Хил се носеше към Лондон, „Контесата на Ричмънд“ прекоси екватора. Движеше се на северозапад, но само щурманът знаеше точната посока — към място, което се намираше на хиляда и триста километра западно от Азорските острови и на две хиляди и двеста километра източно от бреговете на САЩ. На запад траекторията на маршрута му стигаше точно до Балтимор и гъсто заселения залив Чесапийк.

Част от хората на борда на „Контесата“ започнаха подготовката си за великия момент. Тя включваше избръсване на цялото тяло и подготвяне на завещание. Всичко бе заснето и атентаторите един по един изрецитираха последните си думи пред обектива на камерата.

Афганеца направи същото, но говори на пущу. Благодарение на прекараното време в Афганистан, Юсуф Ибрахим разбираше малко от езика и се опита да си преведе казаното, ала дори и да го владееше отлично, пак нямаше да открие грешка.

Мъжът от Тора Бора заговори за унищожаването на семейството си от американска ракета и за искреното си нетърпение да се събере с роднините си съвсем скоро, когато най-сетне отмъсти на Шейтана. Докато говореше, си даваше сметка, че думите му ще стигнат до хората чак когато всички на борда са мъртви. Това, което никой от присъстващите — с изключение на Ибрахим и химика — не знаеше, бе точно как ще загинат, за да отмъстят на САЩ.

Екипажът се хранеше с консерви, затова никой не забеляза, че от камбуза липсва двайсетсантиметров нож за рязане на месо.

Когато не го гледаха, Мартин тихо точеше острието на бруса до чекмеджето с приборите. Помисли си да използва прикритието на нощта и да пререже въжетата на надуваемата лодка, но се отказа.

Спеше с още четирима в каютите при носа, а зад руля, вдясно от пътеката, която водеше към кърмата, винаги имаше дежурен. Свързочникът на практика живееше в радиорубката зад мостика, а в машинното по всяко време имаше човек. Всеки от тях можеше неочаквано да подаде глава и да го забележи.

Пък и рано или късно щяха да видят, че лодката липсва, и да открият саботъора. Едва ли щяха да отменят мисията, най-много да я забавят с ден-два. Той реши, че може да се пробва и по-късно. Когато бе на смяна зад руля, правеше всичко възможно да си изясни накъде пътуват и какво точно съдържат контейнерите на палубата, ала така и не успя да разбере. А „Контесата“ продължаваше да се носи на североизток.

* * *

Всички гигантски кораби, танкери и превозвачи на газ вече бяха проверени. Позивните бяха точни, маршрутите — спазени и три хиляди капитани лично се свързаха с корабните си агенции и използваха пароли, които евентуалните им похитители нямаше как да знаят.

Морските пехотинци и бреговата охрана не губеха време. Качваха се на всеки плавателен съд, който доближаваше американско пристанище. Това създаваше известни, но не чак толкова сериозни неудобства.

След разговора в Ипсуич службите се заеха с „Яванска звезда“ и откриха, че собствениците на кораба са фиктивна компания в Далечния изток и че рафинерията в Борнео разполага с изрядни документи за товара, но не знае нищо за самия кораб. Откриха корабостроителната фирма — оттам стана ясно, че „Яванска звезда“ е сменил поне шест собственика — и иззеха чертежите. Оказа се, че има още един кораб със същите размери. Компютрите успяха да изградят абсолютно точен виртуален модел на „Яванска звезда“, но самият кораб им се изплъзваше.

Наложи се да оказат натиск върху правителството на държавата, под чийто флаг корабът бе видян за последно.

Това обаче бе малък полинезийски атол и скоро стана ясно, че „Яванска звезда“ никога не е акостирал там.

Западът търсеше отговор на три въпроса. Корабът наистина ли бе потънал? Ако не, къде се намираше в момента и какво бе новото му име?

В крайна сметка сателитите получиха заповед да се оглеждат за всички плавателни съдове с размерите на „Яванска звезда“.

* * *

През първата седмица на април екипът в Едзел бе разформирован. Нямаше какво повече да се направи.

Майкъл Макдоналд изпита истинско облекчение, че ще се върне във Вашингтон. Продължи да работи по случая с кораба-призрак, но извън Лангли. ЦРУ реши отново да разпита в тайните си затвори всеки задържан, който можеше да има отношение към Ал Исра. Потърсиха

информация и от източниците си в ислямския свят. Резултатът бе нулев. Очевидно препратката към великото пътуване бе загинала заедно с финансиста на Ал Кайда под онзи балкон в Пешавар.

Колкото и да им се искаше, полковник Майк Мартин явно не бе сред живите. Ако „Яванска звезда“ или който и да е друг кораб приближеше американското крайбрежие с нечисти намерения, щяха да сметнат, че Мартин е успял. Но никой не очакваше да го види отново.

Три дни преди срещата на Г-8 търпението най-сетне се изчерпи. Марек Гъмиени се свърза със Стив Хил.

— Стив, наистина съжалявам. Както за теб, така и за твоя човек Майк Мартин. Тук обаче не само смятат, че той вече не е между живите, но и че е грешал.

— А теорията на Сам Сиймор? — попита Стив Хил.

— Същата работа. Без резултат. Проверихме всеки танкер на планетата, дявол да го вземе. Или никога няма да разберем какво е „Ал Ибра“, или просто не означава нищо, или отдавна са го прекратили... Чакай, търсят ме по другата линия. След секунди гласът му се чу отново:

— Някакъв кораб е просрочил графика си. Напуснал е Тринидад преди четири дни и вчера са го очаквали в Пуерто Рико, но така и не се е появил. Не отговаря на повикванията.

— Какъв е корабът? — попита Стив Хил.

— Танкер. Три хиляди тона. Виж, може да е всичко, проверяваме в момента.

— Какъв е товарът? — настоя Хил.

— Пропан-бутан — отвърна Гъмиени.

* * *

Откри го един от сателитите КН-11 „Кийхоул“. Бяха изминали шест часа от обаждането от Пуерто Рико до централния офис на петролната рафинерия в Хюстън. Сателитът се намираще над Карибско море и сканираше близо хиляда квадратни километра, когато засече сигналите от предавателя и компютърът потвърди, че те идват от липсващия „Доня Мария“.

Информацията стигна до много хора и един от тях бе Марек Гъмиени, който точно в този момент разговаряше с Лондон. Щабът на централното командване в Тампа, Флорида, флотът и бреговата охрана също бяха уведомени за местоположението на търсения кораб.

Щом не бяха изключили транспондера, похитителите или бяха адски глупави, или прекалено разчитаха на късмета си. Всъщност те просто изпълняваха заповед. Включен, предавателят издаваше къде се намираха. Но ако го бяха изключили, със сигурност щяха да събудят подозрения.

Зад руля на малкия танкер все още бе ужасеният капитан Монталбан, който за четири дни бе спал едва няколко часа.

През това време корабът се промуши покрай Пуерто Рико, мина западно от Тьоркс и Кайкос и се изгуби между седемстотинте острова на Бахамите.

Сателитът го откри край Бимини, най-западния остров от архипелага.

В Тампа изчислиха възможния му курс и установиха, че най-вероятно се движи към Маями. След десетина минути танкерът си събра сериозна компания. Разузнавателният самолет Р-3 „Орион“, изпратен от авиобазата в Кий Уест, започна да кръжи на по-малко от километър над него и да го заснема от всевъзможни ъгли. Заснетото веднага се появяваше на огромния плазмен екран в полутъмната командна зала в Тампа.

Надписът „Доня Мария“ на кърмата беше преправен с бяла боя на „Доня Марая“, но изпълнението беше толкова нескопосано, че едва ли щеше да заблуди някого за повече от няколко секунди.

Пристанището в Чарлстън, Южна Каролина, разполага с два катера на бреговата охрана — 717 „Мелън“ и близнакът му „Моргентау“. В момента и двата патрулираха в открито море. „Мелън“ беше по-близо и се насочи с пълна скорост към отвлечения кораб. Щурманът изчисли, че ще го достигнат след деветдесет минути, малко преди залез.

„Мелън“ не е обикновен катер. Дълъг 150 метра и тежък 3300 тона, той има всички качества на малък разрушител. Докато носят му цепеше вълните на Атлантика, екипажът за всеки случай подготви оръжейните установки. Танкерът вече бе в графа „потенциална опасност“.

Оръжейните установки на „Мелън“ са повече от сериозни. Най-лекото оръжие на борда е шестцевната 20-милиметрова картечница „Гетлинг“, която изстрелва дъжд от куршуми, достатъчен да свали дори ракета. И не само. Тази картечница може да разбие на пух и прах всяка цел, стига да се намира на необходимото разстояние.

На борда има и две 25-милиметрови оръдия „Бушмастър“, които не са толкова скорострелни, но са по-тежки и могат да вгорчат живота на всеки малък танкер. Най-тежко обаче е 76-милиметровото оръдие „Ото Мелара“, което може да поражда цели на разстояние над 18 километра.

Още преди „Доня Мария“ да се появи като точка на хоризонта, и трите установки бяха напълно готови за действие. Разузнавателният самолет продължаваше да кръжи отгоре и да изпраща образи към Тампа, а катерът заобиколи танкера и се разположи на двеста метра зад кърмата му.

— Говори бреговата охрана на Съединените щати — избоботи мегафонът. — Моля, преустановете движение. Повтарям, преустановете движение.

Мощният бинокъл ясно различаваше човека зад руля и двете фигури край него. Реакция обаче не последва. Танкерът не намали скоростта. Наложиха се „Мелън“ да повтори съобщението си.

След третия път капитанът нареди предупредителен изстрел. Снарядът падна пред носа на танкера и водният стълб намокри брезента, който покриваше тръбите и крановете на палубата му. Хората на „Доня Мария“ вече трябваше да са разбрали намека, но корабът пак не промени скоростта си.

Внезапно на палубата на танкера се появиха двама души. Единият държеше лека картечница М60. Необмислената му постъпка окончателно реши съдбата на „Доня Мария“. Мъжът бе с арабски черти, ясно различни под лъчите на залязващото слънце. Той изстреля къс откос над борда на „Мелън“ и на секундата бе прострелян в гърдите.

Това беше краят на преговорите. Капитанът на „Мелън“ поиска разрешение да потопи танкера, но получи отказ. Заповедта бе недвусмислена.

— Изтеглете се оттам колкото се може по-бързо. Корабът е плаваща бомба. Заемете позиция на два километра от него.

„Мелън“ с известно съжаление се изтегли и остави танкера на съдбата му. Два изстребителя F-16 вече бяха във въздуха и се намираха на три минути от целта.

Дежурната ескадрила в авиобазата в Пенсакола, Флорида, при тревога е готова да се задейства точно за пет минути. Нейна грижа основно са наркотърговците, които по въздух или вода се опитват да вкарат във Флорида и съседните щати най-вече кокаин.

Изстребителите се спуснаха над кораба, който се носеше на запад от Бимини, и приготвиха ракетите си „Маверик“. На екрана пред всеки от пилотите светна потвърждение, че системите са готови. Действията, довели до гибелта на танкера, бяха механични, прецизни и лишени от всякакви емоции. Командващият операцията даде отсечена заповед и двете ракети „Маверик“ излетяха. След секунди 135-килограмовите бойни глави се забиха в кораба.

Въпреки че товарът му не бе изложен на въздух за още по-голяма мощ, взривът на ракетите в търбуха на танкера беше повече от достатъчен. На два километра оттам екипажът на „Мелън“ беше наистина впечатлен от високия огнен стълб. Усетиха топлината по лицата си и мириса на запаленото гориво. Вълните покриха разтопените останки на кораба за няколко минути.

Точно както го бе предвидил Али Азис Ал Хатаб.

* * *

След час един от сътрудниците прекъсна официалната вечеря на президента на САЩ, за да прошепне нещо в ухото му. Президентът нареди да получи пълен доклад на сутринта в осем в Овалния кабинет и се върна към супата си.

В осем без пет директорът на ЦРУ и Марек Гъмиени бяха поканени в Овалния кабинет. Гъмиени влизаше там за трети път в живота си, но все още се вълнуваше като в началото.

Президентът и другите петима висши държавници вече ги очакваха.

Набързо приключиха с формалностите и дойде ред на доклада на Гъмиени за развитието и завършека на масивната контратерористична операция, известна като „Клин“.

Той знаеше, че мъжът, който седи на бюрото пред високите прозорци с изглед към Розовата градина, мрази дългите обяснения. Докладите не биваше да продължават повече от петнайсет минути. Гъмиени успя да побере своя в дванайсет.

Когато свърши, в стаята настъпи мълчание.

— Значи сведенията на англичаните са се оказали верни? — попита вицепрезидентът.

— Да, сър. Смятаме, че агентът им в Ал Кайда — изключително смел мъж, с когото имах честта лично да се срещна миналата есен — е мъртъв. В противен случай щеше да даде някакви признаци на живот. Най-важното обаче е, че успя да ни предаде съобщение. Терористите наистина използваха плавателен съд.

— Нямах представа, че кораби с толкова опасен товар всекидневно кръстосват океаните — удивено отбеляза държавният секретар.

— Аз също — обади се президентът. — И така, какво ще ме посъветвате за срещата на Г-8?

Министърът на отбраната погледна председателя на Съвета за национална сигурност и кимна. Двамата очевидно вече бяха обсъждали въпроса.

— Господин президент, имаме всички основания да смятаме, че терористичната заплаха, надвиснала над страната и по-специално над Маями, снощи е била елиминирана. Срещата на Г-8 ще се охранява от спецчастите, които гарантират за абсолютната ви сигурност. Съветваме ви да заминете без никакви притеснения.

— Ами добре — каза президентът.

17.

Дейвид Гъндлак бе убеден, че има най-хубавата работа на света. Или почти най-хубавата. Четвъртата, капитанска златна нашивка на ръкава и пагона му щеше да изглежда още по-добре, но той се чувстваше отлично и в ролята си на старши помощник-капитан.

Сега стоеше в десния край на огромния капитански мостик и наблюдаваше през стъклото човешкото гъмжило на дока на бруклинското пристанище шейсетина метра под себе си. От мястото, където се намираше, на височина приблизително колкото два-сет и три етажна сграда, Бруклин му бе като на длан.

Официално открит едва същата вечер, Кей 12 на новия бруклинския терминал в канала Бътърмилк въобще не беше малък, но корабът го закриваше целия. С дължина 345 м, широчина 41 м и газене 12 м (което наложи каналът да бъде копан още на дълбочина), това беше най-големият пътнически лайнер на света. Колкото повече помощник-капитан Гъндлак — готов за първия си круиз след повишението — го гледаше, толкова по-великолепен му изглеждаше.

Виждаше плакатите на протестиращите на улицата отвъд сградите на терминала. Нюйоркската полиция бе отцепила цялото пристанище, а във водите се носеха катери, които внимаваха за евентуалната поява на демонстранти на лодки.

И да имаше такива обаче, те нямаха никакъв шанс да се доберат до лайнера. Стоманеният му корпус се издигаше високо над морското равнище, а най-близките до водата отверстия бяха на повече от петнайсет метра от нея. Така че пътниците се качваха на борда напълно необезпокоявани.

Не че някой от тях въобще интересуваха демонстрантите. Досега на борда се трупаха само незначителните участници в пътуването: стенографи, секретарки, младши дипломати, съветници и всички останали дребни чиновници, без чието присъствие господарите на света очевидно не можеха да дискутират глада, бедността, сигурността, отбраната, пактовете и търговските ограничения.

При мисълта за сигурността Дейвид Гъндлак се намръщи. С колегите му бяха загубили цял ден да разхождат тайните служби из всяко ъгълче на кораба. Агентите си приличаха като капки вода — старателно оглеждаха помещенията, мърмореха нещо в ръкавите си, където бяха скрити микрофоните, и изчакваха да чуят отговора в слушалките, без които се чувстваха безпомощни. Не откриха нищо нередно. Гъндлак реши, че страдат от професионална параноя. Досието на всеки от 1200-те души в екипажа беше внимателно проверено. Двуетажният апартамент, в който щяха да отседнат американският президент и Първата дама, вече бе затворен и обграден от тайните служби. Чак сега, когато го видя с очите си, Дейвид Гъндлак си даде сметка за пашкула, в който се налагаше да живее президентът.

Погледна часовника си. Оставаха два часа за настаняване на трите хиляди пътници, след което щяха да посрещнат и осемте държавни глави. Досуц като дипломатите в Лондон, и той се възхищаваше на простотата и гениалността на идеята — най-големият и най-люксовият лайнер на света да домакинства на най-голямата и най-важната конференция на планетата; и това да се случи по време на петдневен трансатлантически круиз от Ню Йорк до Саутхамптън.

Този хитър ход объркваше плановете на онези, които всяка година създаваха хаос и безредици по време на срещите на Г-8. Беше по-добър избор от която и да било планина или остров. „Куин Мери II“ бе просто недосегаем.

Гъндлак щеше да застане до капитана, когато мощните сирени „Тайфун“ огласяха Ню Йорк за довиждане. После щеше да провери настройките на четирите двигателя, а капитанът, с помощта само на един малък лост на контролното табло, щеше да изведе кораба по Ист Ривър към очаквания ги Атлантически океан. Уредите бяха изключително прецизни, а витлата под кърмата можеха да се завъртат дори на 360 градуса, така че „Куин Мери II“ не се нуждеше от влекачи, за да излезе в открито море.

* * *

По същото време „Контесата на Ричмънд“ мина западно от Канарските острови. Самите острови, чиито слънчеви брегове всяка зима привличат толкова много европейци, не се виждаха от кораба, но бинокълът улови очертанията на връх Тейде.

Оставаха два дни до срещата им с историята. Индонезиецът зад руля даде указания на своя сънародник в машинното да свали мощността до „бавен напред“ и „Контесата“ спокойно продължи да пори леките вълни в априлската вечер.

Връх Тейде остана зад гърба им и щурманът изви с още няколко градуса в посоката, в която — на около три хиляди километра от тях — се намираще американският бряг. Сателитите отново засякоха товарния кораб и компютрите отново провериха сигнала от транспондера и данните от регистрите, после отбелязаха безопасното му местонахождение и за пореден път му дадоха зелена светлина: „законен товар, не представлява заплаха“.

* * *

Първа пристигна японската делегация начело с министър-председателя. Японците, по предварителна уговорка, кацнаха на летище „Кенеди“ и изчакаха там, далеч от тълпите демонстранти, докато ги превозят с няколко хеликоптера до Бруклин. Хеликоптерната площадка бе на територията на новия терминал, заобиколена от всички страни от гигантски зали и хангари. Там делегацията бе посрещната от корабните офицери и съпроводена през закрит тунел до борда на огромния лайнер и до един от луксозните апартаменти.

После хеликоптерите излетяха за летище „Кенеди“, за да приберат току що пристигналата канадска делегация.

Дейвид Гъндлак остана на мостика. Командната зала беше широка близо петдесет метра, с огромни панорамни прозорци, от които ясно се виждаше морето отпред. Въпреки че мостикът бе на повече от шейсет метра над водата, чистачките на прозорците подсказваха, че зиме, когато дващесетметровите вълни в Атлантическия океан се разбиваха в носа на „Куин Мери II“, пръските стигат чак дотук.

Предстоящото пътуване обаче се очертаваше безпроблемно — с леки ветрове и почти без вълнение. Лайнерът щеше да поеме на юг и оттам да прекоси Атлантика по най-краткия път, като мине северно от Азорските острови. Заради спокойното море и хубавото време, това бе предпочитан маршрут и от самите пътници.

Една след друга пристигнаха руската, френската, германската и италианската делегация и когато дойде редът на британците, фактическите собственици на „Куин Мери II“, вече се смрачаваше.

Американският президент, домакин на тържествената вечеря, планирана за осем часа, пристигна със синьо-белия хеликоптер на Белия дом точно в шест. Военният оркестър на брега засвири марш, докато президентът минаваше по тунела, за да се качи на кораба. Зад гърба му стоманените врати се затвориха и разделиха пътниците от останалия свят. В шест и половина величественият „Куин Мери II“, покрит със светлини като цял плаващ град, пое по Ист Ривър. Хората от по-малките корабчета по реката и струпаните по бреговете въодушевено махаха за довиждане, а високо над тях, зад дебелиите стъкла на прозорците, ръководителите на осемте най-богати държави на света им помахваха в отговор. Бляскаво осветената Статуя на свободата и островите останаха назад и лайнерът постепенно увеличи скоростта. На около двеста метра от двете му страни се носеха два ракетоносеца от американския атлантически флот. Те установиха връзка с капитана на „Куин Мери II“ и се представиха. Отляво се движеше „Лейте Гълф“, отдясно — „Монтерей“. Капитанът спазва морските закони, отбеляза в дневника присъствието им и им благодари. После напусна мостика, за да се преоблече за вечеря. Функциите му пое Дейвид Гъндлак.

Когато светлините на Лонг Айланд останаха далеч зад тях, старши помощник-капитан Гъндлак превключи на оптимална скорост. Ако се наложеше, четирите двигателя с мощност 157 000 конски сили можеха да понесат лайнера със скорост от трийсет възела. Оптималната беше двайсет и пет и ракетоносците трябваше да минат на пълна мощност, за да поддържат темпото.

Над главите им се появи и въздушният конвой — един ЕС2 „Хоукай“, чийто радар покриваше океана в радиус от деветстотин километра от „Куин Мери II“, и един ЕА-6В „Праулър“, който бе

способен да засече всяка вражеска оръжейна установка и да я порази с ракетите си ХАРМ.

Двата по някое време щяха да бъдат сменени от самолети от авиобазата на Азорските острови, които на свой ред щяха да отстъпят местата си на самолети от базите във Великобритания. Всяка подробност беше премислена добре.

Вечерята мина с пълен успех. Държавните глави сияеха, съпругите им блестяха, менюто се хареса на всички, а в кристалните чаши искряха отбрани вина.

По примера на американския президент, а и понеже повечето от делегациите бяха изтощени от дългия път, вечерята приключи рано и всички се оттеглиха за сън.

На сутринта държавните глави се събраха в театралната зала, преоборудвана специално за конференцията. Армиите сътрудници, без които очевидно не можеше, се подредиха чинно зад шефовете си.

Втората вечер мина приблизително като първата, но този път ролята на домакин изигра британският премиер. Водачите на делегациите и приближените им запълниха 200-те места в „Куинс Грил“, а по-нисшите сътрудници се разпръснаха из огромния ресторант „Британия“ и различните пъбове и барове. След вечеря помладите разпуснаха в „Куинс Болрум“ и в дискотеката „032“.

Далеч над главите им мостикът мина на нощно осветление. На таблото пред Дейвид Гъндлак имаше редица плазмени екрани, които показваха състоянието на всеки от корабните уреди. Най-важен от тях бе радарът, който опипваше океана в радиус от четиридесет и пет километра. На дисплея ясно се виждаха мигащите точки на двата ракетоносеца и множеството други съдове в близост.

Помощник-капитанът имаше на разположение и автоматична система за идентификация, която препращаше сигналите от останалите кораби към компютър в „Лойдс“ и получаваше оттам сведения за имената, маршрутите, товара и специфичната им радиочестота.

Радистите в ракетоносците от двете страни на „Куин Мери II“ правеха същото. Задачата им бе да внимават гигантът, който пореше вълните между тях, да не бъде изложен на каквато и да било опасност. Дори най-безобидният и проверен товарен кораб не биваше да се доближава на по-малко от три километра. През втората нощ най-близкият съд, с който се разминаха, бе на десет.

ЕС2 „Хоукай“ покриваше много по-голяма площ. Приличаше на огромен фенер, който обхожда с лъча си Атлантика от изток на запад и обратно. Повечето обекти, които засичаше, бяха на десетки километри от конвоя. За да е максимално полезен на ракетоносците, той оглеждаше океана пред тях в коридор, широк близо двайсет километра, и им сигнализираше какво има на около час път пред тях.

Малко преди единайсет часа на третата вечер той изпрати рутинно предупреждение.

— На четиридесет и шест километра пред вас, четири километра южно от маршрута си, се намира малък товарен кораб. Изглежда напълно неподвижен.

* * *

„Контесата на Ричмънд“ не бе съвсем неподвижен. Двигателите му бяха изключени, но под него минаваше течение със скорост четири възела и то бе достатъчно, за да го носи леко на запад.

Надуваемата моторна лодка бе спусната и вързана за въжената стълба. Четирима от екипажа вече бяха в нея и търпеливо чакаха, полюшвани от вълните.

Останалите четирима бяха на мостика. Зад руля бе Ибрахим — взираше се в тъмнината в очакване на първите приближаващи светлинки.

Индонезиецът, който отговаряше за радиостанцията, проверяваше микрофона, а зад гърба му стоеше пакистанският тийнейджър от Лийдс. Четвъртият на борда бе Афганецът.

Когато привърши с работата си, радистът кимна на момчето, което на свои ред кимна и седна на стола в радиокабината в очакване на обаждането.

* * *

Обаждането дойде от ракетоносеца, който се движеше на двеста метра отдясно на „Куин Мери II“. Дейвид Гъндлак и останалите на

вахта съвсем ясно чува съобщението, излъчено по една от стандартните честоти. Гласът бе с южняшки провлачен акцент.

— „Контесата на Ричмънд“, „Контесата на Ричмънд“, тук ракетносец от американския военноморски флот „Монтерей“. Чувате ли ме?

Отговорът от пращия предавател на стария товарен кораб дойде след секунди. Акцентът приличаше на ланкаширски или йоркширски.

— Да, да, „Монтерей“, „Контесата“ слуша.

— Изглежда, сте на дрейф. Дайте информация за състоянието си.

— „Контесата на Ричмънд“... Имаме някъв проблем... прегрява... — прашене — витлото... не мърда... — пак прашене — действаме по въпроса.

От ракетносеца последва кратко мълчание. После се чу:

— Повторете, „Контесата на Ричмънд“, повторете.

Този път британският акцент и прашенето бяха още по-силни. Помощник-капитанът на мостика на „Куин Мери II“ забеляза на радара мигащата светлинка на по-малко от четиридесет километра напред. На друг екран се появиха данните на „Контесата на Ричмънд“, включително потвърждението за автентичност на изпращания от нея идентификационен сигнал. Гъндлак взе микрофона.

— „Монтерей“, тук „Куин Мери две“. Нека опитаме ние.

Дейвид Гъндлак бе родом от Уиръл, Чешир, на по-малко от осемдесет километра от Ливърпул. Човекът от „Контесата“ очевидно му беше земляк.

— „Контесата на Ричмънд“, тук „Куин Мери две“. Разбирам, че имате някакви проблеми с прегряване на вала на витлото и се опитвате да ги оправите в движение. Моля, потвърдете.

— Точно тъй, точно тъй. Действаме да свършим к'вото трябва. До час, час и нещо сме готови — отвърна гласът отсреща.

— Моля, съобщете данните си. Къде сте регистрирани, откъде идвате, какви са целта и товарът ви.

— „Куин Мери“, от Ливърпул сме, товарен кораб, осем хиляди тона, движим се от Ява към Балтимор с платове и дървесина.

Гъндлак погледна екрана, на който бе изписана информацията от „Маккендрик Шипинг“ в Ливърпул, корабното брокерство „Сийбарт и Абъркромби“ и застрахователите „Лойдс“. Всичко съвпадаше.

— С кого разговарям? — попита той.

— Капитан Маккендрик. А вие кой сте, моля?

— Говори старши помощник-капитан Дейвид Гъндлак. От „Монтерей“, които със затруднение следяха разговора до момента, се обадиха отново.

— „Монтерей“ до „Куин“. Искате ли промяна на курса?

Гъндлак огледа мониторите. Компютърът следваше предварително зададения курс и се грижеше за кораба при всяка промяна на вълнението, вятъра или морските течения. Ако искаха да променят посоката обаче, трябваше да минат на ръчно управление или да вкарат в компютъра новите координати. Така или иначе щяха да задминат дрейфувания товарен кораб след четиридесет и една минути, а и той щеше да е на повече от три километра встрани от тях.

— Не е необходимо, „Монтерей“. Ще минем на три километра от тях след четиридесет минути.

Ракетоносецът щеше да се размине с „Контесата“ още по-близо, но разстоянието пак бе напълно прилично. Двата самолета над главите им сканираха безпомощния товарен кораб за наличието на ракети или каквато и да било електронна активност и установиха, че такива няма. Въпреки това нямаше да го изпускат от поглед, докато лайнерът не се отдалечеше достатъчно. В двайсеткилометровия коридор пред тях бяха попаднали още два плавателни съда, но те бяха на голямо разстояние и щяха да бъдат предупредени да променят курса си.

— Разбрано, „Куин“ — отвърнаха от „Монтерей“.

* * *

Всички разменени по радиото реплики бяха чути на мостика на „Контесата“. Ибрахим кимна, което бе знак да го оставят сам. Радистът и младият пакистанец се спуснаха по въжената стълба в лодката и шестимата в нея зачакаха Афганеца.

Майк Мартин бе убеден, че ненормалният йорданец ще даде пълен напред и ще опита да се вреже в някой от насрещните кораби. Затова реши, че не може да си позволи да напусне „Контесата“. Единствената му надежда бе да избие екипажа и да я превземе.

Той бавно слезе по въжената стълба. Сюлейман човъркаше нещо по дигиталната си камера, а единият от индонезийците стоеше на носа, сграбчил въжетата, за да удържа лодката от напора на течението.

Мартин здраво се хвана за стълбата, завъртя се, извади ножа и срязва твърдата издута гума. Всичко се случи толкова бързо и неочаквано, че в следващите две-три секунди никой не успя да реагира. Изпуснатият от разреза въздух прошиптя, лодката се наклони и започна да се пълни с вода.

Мартин се пресегна да пререже въжетата, но не успя. За сметка на това обаче срязва китката на индонезиеца. В този момент мъжете в лодката най-сетне реагираха, ала индонезиецът изпусна въжето и течението ги отнесе.

Към него се протегнаха ръце, но тежкият двигател на потъващата лодка наклони задницата ѝ и в нея нахлу още вода. Останките ѝ се скриха под вълните. Под слабата светлина, идваща от кърмата, Мартин видя как океанът погълна и размаханите ръце. Никой не може да се пребори с течение от четири възела.

Той се закатери обратно по стълбата.

В този момент Ибрахим натисна едното от трите копчета, оставени му от специалиста по експлозивите. Докато Мартин се качваше по стълбата, над главата му се чуха няколко силни изпуквания.

Господин Уей се бе погрижил таванът на фалшивите шест контейнера на палубата на „Яванска звезда“ да е от едно-единствено парче дебела ламарина, заварено на четири места. Специалистът по взривовите бе прикачил към всяка от заварките малък експлозив, който с помощта на жици черпеше ток от корабния двигател. Когато се взривиха, те отпориха покрива на контейнерите и понеже мощността им не бе еднаква, единият край на ламарината се вдигна по-високо.

Мартин бе почти на върха на стълбата, стиснал ножа между зъбите си, когато ламарината прехвърча над главата му и падна в морето. Той прескочи перилата, скри ножа и хукна към мостика.

Главорезът от Ал Кайда наблюдаваше океана пред себе си. На хоризонта вече се различаваха контурите на плаващия град. Скорост двайсет и пет възела, седемнайсет палуби и водоизместимост 150 000 тона.

Липсващият покрив откри гледката към вътрешността на фалшивите контейнери и Мартин чак сега си даде сметка за какво служат. Не да поберат нещо, а да скрият истинското предназначение на кораба. Полумесецът се показва иззад облаците и освети палубата на бившия „Яванска звезда“. Мартин осъзна, че се намира на борда не на кораб, превозващ експлозиви, а на танкер. Под контейнерите се простираше цяла мрежа от тръби, кранове и помпи, а под тях се виждаха шест стоманени овала — люковете на резервоарите в трюма.

— Трябваше да си в лодката, Афганецо — каза Ибрахим.

— Нямаше място, братко. Сюлейман за малко да падне във водата. Останах на стълбата, а те тръгнаха. Ще съм тук, до теб, слава на Аллах.

Ибрахим явно се успокои. Погледна часовника на стената и натисна втория бутон. Жиците се спускаха от мостика към електрическото табло на кораба и оттам се връщаха до вътрешността на фалшивите контейнери, където специалистът по експлозивите бе прекарал близо месец в старателна подготовка.

Взривиха се още шест експлозива. Люковете на резервоарите изхвърчаха от местата си. Последвалото бе невидимо за човешките очи, но ако можеха да го видят, пред тях щяха да се разкрият шест стълба, които се изстреляха на трийсет метра подобно на изригване на вулкан, а после думата си каза гравитацията. Невидимият облак се сля с нощния въздух и започна да се разпръсква на всички страни.

Мартин разбра, че се е провалил. Беше закъснял. Помисли си, че плаващата бомба, докарала го дотук чак от Филипините, и товарът, който шестте взривени люка в момента изпускаха, ще посвят неминуема смърт.

До този момент бе смятал, че „Контесата“, превърнала се отново в „Яванска звезда“, ще се удари в някое пристанище и ще активира експлозивите, които пренася. Смяташе, че пристанището ще е голямо и важно, и през последния месец само чакаше сгоден случай да убие седмината на борда и да поеме контрол над нещата. Такава възможност обаче не му се удаде.

Сега с огромно закъснение разбра, че „Яванска звезда“ не пренася бомба — а че самият кораб е бомба. И докато товарът му бързо се смесваше с въздуха, корабът нямаше нужда дори да се движи.

Носещият се насреща лайнер просто трябваше да ги доближи на три километра, за да бъде унищожен.

Спомни си разговора между пакистанчето и „Куин Мери II“. Товарният кораб така и нямаше да включи двигателите си. Ракетоносците не биха го позволили. Но въобще нямаше да се стигне дотам.

Третият бутон чакаше до дясната ръка на Ибрахим. Мартин проследи с поглед жиците, които стигаха до сигналния пистолет, окачен току пред прозорците на мостика. Едно пламъче, една искра...

Светлините на плаващия град вече се виждаха ясно на хоризонта. Двайсет и шест километра, петнайсет минути — време, за което газът щеше да се смеси с въздуха.

Погледът на Мартин се отмести към микрофона на радиостанцията, оставен върху пулта. Това бе последният шанс да изкрещи предупреждението си. Той посегна към скрития в робата нож, но йорданецът улови погледа му и последвалото движение. Не беше преживял Афганистан, затвора в Йордания и непрестанното преследване в Ирак, без да развие инстинктите на диво животно.

Нещо му бе подсказало, че, въпреки приятелското отношение, Афганецът не е на негова страна. Въздухът се просмука с омраза.

Мартин мушна ръка в гънките на робата си, но Ибрахим успя да реагира пръв, измъкна пистолета изпод разгънатата върху таблото карта и го насочи към гърдите на Афганеца. Разстоянието между двамата бе четири метра. С три метра повече от нужното на Мартин.

Войникът е обучен бързо да преценява възможностите си и през по-голямата част от живота си Мартин бе правил именно това. Сега на мостика на „Контесата“, обвита от смъртоносния облак, той имаше пред себе си два варианта — да се хвърли или към човека, или към бутона. И в двата случая нямаше да оцелее.

В главата му нахлуха стихове отпреди много години: „при всеки мъж на таз земя смъртта ще дойде някой ден...“ Спомни си Ахмад Шах Масуд, Лъва от Панджшир, и това, което му бе казал край лагерния огън.

„Един ден всички ще умрем, ингилизино. Но само благословеният от Аллах воин може да избере как“.

Полковник Майк Мартин направи своя избор.

Ибрахим предусети намерението му и по блясъка в очите му разбра, че вече е приел смъртта. И изкрещя, и го простреля в гърдите. Волята обаче често надделява над болката и шока и спечелва поне още секунда живот.

В края на тази секунда двамата и корабът под тях се изпариха във вечността.

* * *

Дейвид Гъндлак бе поразен. На трийсетина километра пред тях, там, където най-големият пътнически лайнер на света щеше да се озове след около половин час, от морето изригна гигантски огнен стълб. Някой от останалите трима дежурни от нощната вахта извика: „Какво става, по дяволите?“

— „Монтерей“ до „Куин Мери“, извийте вляво, повтарям, извийте вляво. Разследваме случая.

Гъндлак видя как единият ракетоносец се изстреля напред към пламъците, които вече започваха да се разсейват и да гаснат. „Контесата на Ричмънд“ очевидно бе жертва на ужасен инцидент. Неговата работа обаче бе да се държи на разстояние. „Монтерей“ щеше да открие евентуалните оцелели и да се погрижи за тях. Все пак не беше лошо да уведоми капитана.

Когато същият пристигна на мостика, помощникът му го запозна с фактите до момента. Бяха на трийсет километра от мястото на взрива, охранявани неотлъчно от втория ракетоносец. Капитанът се съгласи, че дори да има някакви оцелели, те са грижа на „Монтерей“.

Пламъците утихнаха. Изтеклият от „Контесата“ мазут бавно догоря. Взривоопасният товар се беше изпарил още преди пристигането на „Монтерей“.

Капитанът на „Куин Мери II“ нареди компютърът да поддържа предварително установения курс към Саутхамптън.

ЕПИЛОГ

Разбира се, имаше разследване. Отне почти две години. Тези неща никога не стават за два часа, освен по телевизията.

Единият от екипите се зае с „Яванска звезда“ — от момента на пускането му на вода до потеглянето му, натоварен с пропан-бутан, от Бруней към Фриймантъл, Западна Австралия.

Независими източници потвърдиха, че по онова време корабът е бил под контрола на капитан Херман. Други двама капитани малко по-късно го бяха забелязали да обхожда североизточния край на Борнео. И двамата капитани бяха отбелязали в дневниците си името и — именно заради товара, който пренасяше — факта, че се движи достатъчно далеч от тях.

Норвежкият психиатър, който прослуша записа със зова за помощ, потвърди, че гласът принадлежи на негов сънародник, който добре владее английски, но очевидно е подложен на голямо напрежение.

Издириха и разпитаха и капитана на хладилния кораб, който пръв се бе отзовал на сигнала. Той повтори това, което бе чул и видял. Експертите обаче изчислиха, че ако пожарът в трюма на „Яванска звезда“ е бил толкова сериозен, пропан-бутанът е трябвало да се взриви. Което изключваше носещите се по водата спасителни лодки, пояси и жилетки.

Филипинските командоси, прикривани от американски военни хеликоптери, проведоха акция на полуостров Замбоанга и удариха предполагаемите убежища на Абу Саяф в джунглата. Това, на което попаднаха, бяха двама местни водачи, които симпатизираха на терористите, но не бяха готови да се изправят срещу наказателния отряд. Те признаха, че са виждали неголям танкер и хора с ацетиленови горелки, които работят нещо върху него, в едно от устията.

Година по-късно екипът, който отговаряше за „Яванска звезда“, бе готов с доклада си. В него се казваше, че корабът не е потопен от

пожар на борда, а е бил отвлечен, и че по-късно похитителите са положили сериозни усилия да убедят света в гибелта му. Екипажът обаче най-вероятно бе унищожен.

Следователите работеха по различни следи, без да имат представа точно защо. Официалната версия гласеше, че става въпрос за разследване на застрахователната компания.

Друг екип проследи съдбата на истинския „Контесата на Ричмънд“. Започнаха от офиса на Алекс Сийбарт в Сити и стигнаха до Ливърпул. Там провериха екипажа човек по човек и потвърдиха, че до разтоварването на луксозните лимузини в Сингапур всичко е било наред. Малко преди да отплава, капитан Маккендрик се беше засякъл на пристанището със свой стар приятел от Ливърпул и двамата бяха изпили по няколко бири. Плюс това беше звъннал у дома преди тръгване.

От своя страна, свидетели разказаха, че капитанът е бил на кораба в Кинбалу по време на товаренето на скъпоценната дървесина. Но контейнеровозът така и не бе акостирал в Сурабая, Ява, макар „Сийбарт и Абъркромби“ да бяха получили потвърждение за това.

Индонезийските сили за сигурност разпознаха във фоторобота на „господин Лампонг“ човек, за когото отдавна подозираха, че е сред финансовите благодетели на Джемаат Ислямия. Хайката беше безуспешна — той отдавна бе потънал в морето от хора в Югоизточна Азия.

Екипът реши, че „Контесата на Ричмънд“ е отвлечен в море Сулавеси и потопен с всички моряци на борда. На роднините им бяха изпратени съболезнователни писма.

* * *

Точка на случая сложи доктор Али Азис ал Хатаб.

Подслушвателните устройства разкриха, че той се готви да лети за Близкия изток и след кратко съвещание в МИ-5 бе решено, че няма закъде повече да изчакват. Бирмингамската полиция и спецчастите щурмуваха апартамента на кувейтския учен, докато той бе в банята, и го изведоха навън по халат.

Хатаб обаче не бе глупав. Обискът на апартамента, колата и офиса и проверката на мобилния телефон и лаптопа му не доказаха нищо.

Докато адвокатът му протестираше — според британските закони човек може да бъде задържан без обвинение не повече от двайсет и осем дни — Хатаб се усмихваше иронично. Усмивката му угасна, когато на излизане от затвора „Белмарш“ бе арестуван отново, този път по изискване за екстрадиция от правителството на Обединените арабски емирства.

По този параграф нямаше ограничение за срока на задържането. Хатаб се върна в килията, а адвокатът му поде яростна кампания. Като кувейтски гражданин, клиентът му дори не беше под юрисдикцията на ОАЕ. Но това не бе важно.

Контратерористичните служби в Дубай изненадващо се натъкнаха на снимки, които показваха Хатаб в компанията на куриер на Ал Кайда, капитан на малка гемия, който отдавна бе под наблюдение. Други снимки пък го бяха уловили да влиза и излиза от вила в покрайнините на Рас ал Хайма, за която се предполагаше, че е убежище на терористи. Съдията в Лондон бе повече от впечатлен и на мига даде ход на екстрадицията.

Хатаб обжалва... и отново загуби. Изправен пред избор между Белмарш и пустинните затвори на дубайските спецслужби, той все пак избра Великобритания.

Британците обаче обясниха, че нямат никаква причина да го задържат повече и че се налага да го върнат в Залива. Тогава, на метри от самолета на Хийтроу, той реши да сключи сделка и се разприказва.

Агентите на ЦРУ, които присъстваха на разпитите, по-късно щяха да сравнят случилото се с падането на язовирна стена. Хатаб издаде над сто агенти на Ал Кайда и двайсет и четири банкови сметки. Когато в разпитите стана дума за проекта Ал Исра, кувейтецът изпадна в шок. Нямаше си и представа, че са научили за това. След дълго мълчание продължи да говори.

Потвърди всичко, което Лондон и Вашингтон вече знаеха, и добави още факти. Идентифицира мъжете на борда на „Контесата на Ричмънд“, с изключение на тримата индонезийци.

Добре познаваше пакистанския тийнейджър, който — роден и израснал в Йоркшир — се бе престорил на капитан Маккендрик и бе

успял да заблуди помощник-капитан Дейвид Гъндлак.

Призна, че „Доня Мария“ и екипажът му са пожертвани умишлено, за да може американският президент да разсее съмненията си и да се качи на борда на презокеанския лайнер.

Следователите внимателно насочиха разпита към Афганеца, с когото Хатаб бе разговарял във вилата в Рас ал Хайма. Всъщност те не знаеха, а по-скоро подозираха, че това се е случило, но докторът и за миг не се поколеба да продължи разказа си.

Спомни си пристигането на загадъчния талибански командир в Рас ал Хайма след зрелищното му бягство край Кабул. После призна, че е получил инструкции от Айман ал Зауахири да замине за Залива и подробно да разпита беглеца, колкото и време да му отнеме. Разкри още, че самоличността на Афганеца е била потвърдена от самия Шейх, благодарение на разговор, проведен в пещерите на Тора Бора преди много години. Именно Шейхът бе удостоил Афганеца с честта да участва в Ал Исра, а Хатаб се беше погрижил той да се присъедини към останалите в Малайзия.

На финала следователите изпитаха истинско удоволствие да смажат кувейтеца докрай — разкриха му истинската самоличност на Афганеца.

Комисията, която разследваше операция „Клин“, стигна до заключението, че Майк Мартин, предрешен като терорист, все пак е попаднал на борда на „Контесата на Ричмънд“ и че няма доказателство да е успял да се измъкне навреме.

Причината корабът да се взриви четиридесет минути преди планираното така и остана неизяснена.

* * *

Във Великобритания е прието да се изчакат седем години, преди безследно изчезналите да бъдат обявени за мъртви и да бъде издаден официален документ.

Но когато разпитите на доктор Хатаб приключиха, съдебният лекар на Уестминстър бе поканен на обяд в много тесен кръг в едно от сепаретата на „Брукс Клъб“ на Сейнт Джеймс Стрийт. Присъстваха още трима души, които му обясниха точно за какво става дума. След

седмица лекарят изпрати на доктор Тери Мартин, преподавател в Школата по ориенталски и африкански изследвания, известие за смъртта на брат му, полковник Майк Мартин от парашутните части, изчезнал преди година и половина.

* * *

Край щабквартирата на САС в Херефорд се издига особена постройка, позната на всички като Часовниковата кула.

Когато преди няколко години щабът се премести на сегашното си място, тя бе разглобена, преместена и изградена отново, тухла по тухла.

На върха ѝ, разбира се, има часовник, но по-интересното са четирите ѝ стени, върху които са изписани имената на всички военни от САС, намерили смъртта си по време на изпълнението на воинския си дълг.

В един мрачен февруарски следобед в подножието на кулата бе извършена заупокойна служба. Присъстваха дванадесет мъже в униформи, десетима цивилни и две жени. Едната от тях бе директорът на МИ-5, а другата — бившата съпруга на покойния.

Обяснението „изчезнал по време на акция“ не мина от първия път, но натискът идваше от високо и в крайна сметка, като огледаха наличната информация, спецчастите и командирът на САС го приеха.

Докато траеше кратката служба, слънцето се спусна над планините. Свещеникът завърши с обичайния цитат от евангелието на Свети Йоан.

„Никой няма любов по-голяма от тая, да положи душата си за своите приятели“.

Единствено хората, събрани под Часовниковата кула, знаеха, че Майк Мартин, полковник от запаса от парашутните части и САС, е отдал живота си заради четири хиляди напълно непознати, никой от които дори не подозираше за съществуването му.

Издание:

Оформление на корица: „Megachrom“, 2006

ИК „БАРД“ ООД, 2006

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.